

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAMES
PATTERSON

3.

DERECE

Regency & Sezinn & Eclips_e

INKILAP

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

JAMES PATTERSON 3. DERECE

Dedektif Lindsay Boxer, komşusunda şiddetli bir patlama meydana geldiğinde evin olduğu sokakta koşu yapmaktadır. Bir internet milyonerine ait olan ev bir an içinde alevlerin arasında kaybolur. Lindsay canlıları kurtarmak için içeri girdiğinde üç ölüyle karşılaşır, evde yaşayan bir bebek ise kayıptır. Olaydan hemen sonra San Francisco Polis Departmanı'na Lindsay için gizemli bir mesaj bırakılır.

Önemli bir işadamı, katil tarafından bırakılmış bir başka mesajla birlikte ölü bulunur. Lindsay, arkadaşları tıbbi müfettiş Claire Washburn, Yerel Savcı'nın Asistanı Jill Bernhardt ve Chronicle'da gazeteci olan Cindy Thomas'la birlikte bu cinayeti kimin işlemiş olabileceği ve katilin neden üç günde hiçbir işareti bırakmadığı konusunu düşünmektedir.

Daha da korkutucu olanı, San Francisco'da Kadınların Cinayet Kulübü ismini veren dört ayrı cinayetin her birinde hedef seçmiştir. Acaba hangisini?

Araştırma yoğun bir şekilde ilerlerken, Lindsay, bir federal görevliyle çok yakın bir ilişki kurar. Aynı zamanda, Kadınların Cinayet Kulübü'nün ne kadar tehlikeli ve inanması zor olduğunu öğrenir.

Son on yılda çok satan gizem serileri, Kadınların Cinayet Kulübü'nü anlatan ve James Patterson'un ölüm hakkında en çok sevilen öykülerinden biri olan 3. Derece'yle tekrar yükselişe geçiyor.

Regency & Sezinn & Eclips_e

James Patterson Üçüncü Derece
Üçüncü Derece (3rd Degree)
© 2004, James Patterson Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Türkiye'de yayın hakkı: ©
2004, İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince İnkılâp Kitabevi
Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'ye aittir.
Editör: Hasan Öztoprak
Kapak Tasarım: Kenan Doğan
Dizgi: Ümit Yavuz Düzelti: Ufuk Altaş
ISBN 9751022061 04 05 06 07 08 9 8 7 6 5 4 3 2»
Baskı: ANKA BASIM Matbaacılar Sitesi, No: 38 Bağcılar İstanbul
'Ü* İNKILÂP
Ankara Caddesi, No: 95 Sirkeci 34410 İSTANBUL Tel: (0212) 514 06 10 11 (Pbx) Fax:
(0212)514 06 12 eposta
James Patterson
ÜÇÜNCÜ DERECE
ROMAN
Çeviren:
Murat Sağlam
İNKILAP

San Francisco Polis Departmanı'ndan dedektif Holly Pera ve partneri Joe Toomey'e bu kitabı
her aşamasında dikkatle inceledikleri için minnetarım. Special Weapons and Tactis Group'tan
Dino Zografos'a saatli bombanın ne derece dehşetli sonuçlar yaratabileceğini anlamamı
sağladığı için, Berkeley Polis Departmanı'ndan memur Joe Sanchez ve dedektif Steve
Engler'a da altmışların çılgınlığı süresince Berkeley'de oldukları ve bizi anılarıyla o günlere
götürdükleri için teşekkürler.
11 Eylül 2001'de Dünya Ticaret Merkezi'nde kaybettiğimiz Chuck Zion için...

BİRİNCİ KİTAP

1. BÖLÜM

Hayatımın en kötü haftasının ilk günü huzurlu, sakin, güneşli bir nisan sâbahıydı. Köpeğim Martha'yla birlikte körfezde koşuya çıkmıştım. Her pazar sabahı yapardım bunu; erken kalkar, en yakın dostumu Explorer'ın ön koltuğuna oturtur, yola koyulurdum.

Fort Mason'dan köprüye olan üç mili son hızla koşup gelmeye çalışırdım. Otuz altı yaşında hâlâ zinde olduğumu kendime kanıtlamaya yetecek bir mesafe bu.

O sabah dostum Jill'de geldi. Labrador bebeği Otis biraz egzersiz yapsınmış. Büyük ihtimalle Tamalpais Dağı'na bisikletle son hız tırmanmadan, ya da gün içinde gerçek egzersiz olarak ne yapacaksa ondan önce yaptığı ısınma turları bunlar. Jill'in bebeğini kaybetmesinin ardından yalnızca beş ay geçtiğine inanmak çok zor. İşte burada, yanımda eskisi kadar zarif ve zinde.

"Eee, dün akşam nasıl geçti?" diye sordu yanımda koşarken. "Dedikodulara bakılırsa Lindsay biriyle çıkıyormuş."

Yüksekteki Fort Masona baktım, yeterince hızlı yaklaşmıyordu, fazla yavaştı.

"Akşamkine çıkma diyorsan, Bağdat da tatil yeridir."

Yüzü buruştu, "Pardon, canını sıktım galiba."

Bütün koşu boyunca "emlakçi" kodaman (daha doğrusu artık mülkünün vergilerini bile ödeyemeyecek olanların korkulu rüyası) Franklin Fratelli'nin can sıkıcı hatıralarını kafamdan atamamıştım. İki ay boyunca Adalet Sarayı'na her geldiğinde karşıma dikilip suratını bana dikmiş, bir cumartesi akşam yemeği koparana dek durmamıştı. (Son anda sanki paraşütle inmiş gibi karşıma çıkınca, porto şarabında beklettiğim kaburgaları dolaba tıkıştırmak zorunda kalmıştım.

"Berbat bir geceydi," dedim orta tempoyla koşarken, "ayrıntı mayrıntı sorma."

Marina Green'de durduk, burada ciğerlerimi taze havayla doldururdum hep. Öte yanımda Jill bir tur daha var mısın der gibi, olduğu yerde zıplayıp duruyordu.

Ellerim kalçalarımın soluklanmaya çalışırken, "Sen yorulmak bilmez misin?" diye sordum.

"Büyükannem," dedi bacak kaslarını esnetirken, "allı yaşında günde sekiz kilometre yürürmüş. Şu anda doksan yaşında. Nerede olduğunu bilmiyoruz." Aynı anda bastık kahkahayı. Jill'i tekrar eskisi gibi neşeli görmek, o eski kahkahalarını duymak güzeldi.

"Bir mokaçino içmeye ne dersin?" diye sordum. "Martha ismarlıyor."

"Gelemem. Steve bugün Chicago'dan geliyor. Legion of Honor'daki Dean Friedlich'in sergisine gitmek istiyor. Bisikletle gideceğiz. Yeterince hareket etmeyen enikler ne hale gelir bilirsin."

Kaşlarımı çattım. "Nedense Steve'i bir köpek yavrusu olarak hayal edemiyorum."

Jill öyle der gibi başını salladı, kollarını kaldırarak tişörtünü çıkardı.

"Jill," dedim hayretle, "Tanrı aşkına nedir bunlar?"

Egzersiz için giydiği tişörtün altından parmak izlerine benzer küçük morluklar görünmüştü. Tişörtünü omzuna attı, hazırlıksız yakalanmış gibiydi. "Duştan çıkarken duvara çarptım. İlk halini görseydin, Allah bilir ne düşünürdün." Başımla anladım işareti yaptım, fakat morluklar konusunda pek ikna olmamıştım. "Kahve istemediğine emin misin?" diye sordum. "Kusura bakma, ekselanslarını bilirsin, beş dakika geç kalsam, gecikmeyi alışkanlık edindiğimi sanıyor." Otis'i ısıkla çağırıp koşarak arabasına yöneldi. Uzaktan el salladı, "İşyerinde görüşürüz."

"Peki ya sen?" diye eğildim Martha'ya. "Bir fincan mokaçino sana iyi gelecek galiba." Kayışından tuttum ve hafif bir koşuyla Chesnut'taki Starbucks'a yöneldim. Marina öteden beri en sevdiğim semtlerden biridir. Restorasyondan geçirilmiş rengârenk kasaba evleriyle dolu,

kıvrılarak uzanan sokaklar. Alhambra'nın önünden yolun karşısına geçtim; gözlerim, önünden her geçtiğimde beğeniyle süzdüğüm üç katlı ahşap eve takıldı. Ahşap panjurları el oymasıydı, çatısı Grand Canal'daki evler gibi kavuniçi kiremitlerle kaplıydı. Arabalar geçerken Martha'yı tuttum.

İşte o ana dair hatırladıklarım: İnsanlar yeni yeni uyanıyordu. FUBU tişörtü içinde bir çocuk kaykayıyla birtakım numaralar yapmaya çalışıyordu. Elinde kıyafet bohçası taşıyan, tiril tiril giyinmiş bir kadın hızla sokağın köşesini dönüyordu.

"Haydi Martha," diyerek tasmayı çekiştiriyordum, "mokaçinonun kokusunu almadın mı daha?"

İşte o an, kavuniçi kiremitli ev alevler içinde havaya uçtu. Sanki San Francisco'da değil de Beyrut'taydım.

2. BÖLÜM

"AMAN TANRIM!" diye çığlık attım, bir sıcak hava ve enkaz dalgası neredeyse yere yıkıyordu beni.

Öte yana dönüp patlamanın fırınsı havası üzerimizden geçerken Martha'yı korumak için çöktüm. İki saniye sonra ayağa kalktım. Az önce beğeniyle baktığım ahşap evin yerinde yeller esiyordu. İkinci kat alevler içinde kalmıştı.

O anda, içeride hâlâ insanların olabileceğini düşündüm.

Martha'yı bir lamba direğine bağladım. Alevler yüzüme vuruyordu. Hızla caddeyi geçip yanan eve koştum, ikinci kat diye bir şey kalmamıştı. Orada birileri varsa bile çoktan ölmüş olmalıydı. Cebime, cep telefonuma uzandım. Çılgınlar gibi 911'i çevirdim. "San Francisco Polis Departmanı'ndan Teğmen Lindsay Boxer, birikiyediiki söz konusu. Alhamba ve Pierce'in köşesinde bir patlama oldu. Bir ev. Muhtemel yaralılar. Tam teçhizatlı tıp ve itfaiye desteği gerekiyor. Çabuk olun!"

Telefondaki ses beklememi söyledi. Fakat ya içeride birileri varsa? Kaybedecek zamanım yoktu. Tişörtümü çıkarıp yüzüme doladım. "Aman Tanrım, Lindsay, çabuk ol," dedim kendi kendime soluğumu tutarak. Sonra yanan eve girdim. "Kimse yok mu?" diye haykırdım, gri, nefesimi tıkayan duman yakıcıydı. Yüzüm ve gözlerim yanıyordu, yüzümdeki kumaştan dışarı bakamıyordum bile. Her yer alevler içindeydi.

"Polis!" diye haykırdım. "Kimse yok mu?"

Duman ciğerlerimi delip geçen bir ustura gibiydi. Alevlerin gürültüsü dışında hiçbir şey işitilmiyordu. O an insanların nasıl yangının tuzağına düştüklerini anladım. O dayanılmaz sıcağa katlanmaktansa ölmeyi seçiyorlardı. Yakıcı dumanın içinde ellerimi gözlerime siper ederek yol almaya çalıştım. Son bir kez daha bağırdım. "İçeride kimse var mı?" Daha fazla ilerleyemezdim. Alevler kaşlarımı, kirpiklerimi yalıyordu. Orada ölebilirdim.

Arkamı dönüp dışarıdaki ışığa ve serinliğe yöneldim. Birdenbire iki cisim gördüm, bir kadınla bir erkeğin cesetleri. Yanıyorlardı, ölmüşlerdi. Durdum, midem kalktı. Onlar için yapabileceğim bir şey yoktu.

Sonra bir inilti duyar gibi oldum. Gerçekten bir ses mi duydum, emin değildim. Ateşin uğultusunun arasından duymaya çalıştım aynı sesi. Yüzümü yakan ateşin acısına artık da yanamıyordum. Yine duydum sesi. Gerçektir, gerçekten bir ses duymuştum. Bir ağlama sesi.

3. BÖLÜM

Ciğerlerime hava doldurup her yanı çökmekte olan evin iç kısımlarına yöneldim.

"Neredesin?" diye seslendim. Ayağıma yanan bir şeyler takıldı.

Artık ben de korkuyordum, yalnızca ağlayan için değil, kendim için de.

Sesi yine duydum. Evin arkalarında bir yerden gelen belli belirsiz bir inilti. İniltiye yöneldim. "Geliyorum," diye bağırdım. Solumda ahşap bir giriş çöktü. Evin içine girdikçe, belanın da içine giriyordum. Sesin geldiğini sandığım yere çok az kalmıştı, eskiden ikinci katı taşıyan tavan sarsılmaya başlamıştı.

"Polis," diye haykırdım. "Neredesin?"
Hiçbir yanıt gelmedi.
Birdenbire ağlama sesini yeniden duydum. Bu sefer daha yakından geliyordu. Ayağım bir şeylere takıldı, az kalsın düşüyordum. Yüzümü yeniden örttüm. Haydi Lindsay, yalnızca birkaç adım kaldı.
Dumanlı kaplı bir eşikten geçtim. Tanrım, çocuk odası.
Bir çocuk odasından artakalanlar.
Bir yatak yan dönmüş, duvara dayanmıştı. Yoğun dumanın içinde köz gibi parlıyordu. Bağırdım, sesi yine duydum. Boğuk öksürükler...
Yatak dokunulamayacak kadar sıcaktı. Fakat onu duvardan azıcık ayırmayı başardım. Aman Tanrım Dumanın içinden bir çocuk yüzü nün dış hatları belirdi.
Öksürüyor, ağlıyordu. Bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Daha fazla bekleyemezdim. Alevlerin onu sarması an mesele siydi.
"Seni buradan çıkaracağım," diye söz verdim. Sonra karyola ile duvar arasına girip onu bütün gücümle dışarı çektim. Omuzlarından kavramıştım, şu anda ona zarar veriyor olabiliirdim. Çocuk kucağımda, alevlerin arasına daldım. Duman sıcaktı, nefes alamıyordum. Habire öksürüyordum, çocuk ellerini bir pençe gibi omuzlanma geçirmişti.
"Anne, anne," diye ağlıyordu. Ona biraz daha sıkı sarıldım. Ölmesine izin vermeyecektim. Biri yanıt versin diye dualar ederek önümdeki karanlığa seslendim.
"Orada kimse var mı?"
Boşluğun içinden bir ses duydum. "Bu tarafa."
Ayağımın altında yanan şeylerin arasından, alevlerden kaçmaya çalışarak güçlükle ilerledim. Girişi görebiliyordum artık. Siren sesleri, haykırışlar. Bir adam silueti. Bir itfaiyeci. Dikkatle çocuğu kucağımdan aldı. Bir diğer itfaiyeci koluyla belimden destek verdi. Dışarı çıktık.
Sonunda dışarıdaydım, dizlerimin üzerine çöktüm, var gücümle temiz havayı içime çektim. Bir sağlık görevlisi dikkatle üzerime bir battaniye sardı. Herkes çok iyiydi, çok profesyoneldi. Kaldırımın hemen yanındaki bir itfaiye kamyonuna yaslandım. Önce öğürdüm, sonra da kustum.
Birileri ağzıma bir oksijen maskesi yerleştirdi, derin nefesler çektim. Bir itfaiyeci üzerime eğilip, "Patlama olduğunda içeride miydiniz?" diye sordu.
"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Yardıma gitmiştim." Konuşamıyor, düşünemiyordum. Göğüs cebime uzanıp rozetimi çıkardım. "Teğmen Boxer," dedim öksürürken, "cinayet masasından."

4. BÖLÜM

"Ben iyiyim," dedim kendimi acil servis elemanının elinden kurtarmaya çalışarak. Çocuğa doğru yürüdüm, sedyeye konmuştu, vücudunun etrafına buzlar yerleştirilmişti. Onu ambulansa götürüyorlardı. Yüzündeki tek hareket, kırpışan kirpikleriydi. Fakat yaşıyordu. Tanrım, onu kurtarmıştım.
Polisler etraftaki kalabalığı şeritlerin arkasına çekmişti. Kaykayıyla oynarken gördüğüm çocuk hâlâ oradaydı. Etraftaki yüzlerde korku okunuyordu.
Birdenbire bir havlama sesi duydum. Tanrım Martha'yı unutmuştum, hâlâ direğe bağlıydı. Yanına koşup sımsıkı kucakladım, sevinçle yüzümü yaladı.
Yanıma bir itfaiyeci yaklaştı, miğferinden şef olduğunu anladım.
"Ben Şel Ed Noroski, bir şeyiniz yok ya?"
"Sanmıyorum," dedim, emin değildim.
"Siz polisler," dedi, "hiç olmazsa bu işte kahramanlığı bize bıraksanız."
"Koşuya çıkmıştım. Patlama hemen önümde oldu. Gaz kaçağına benziyordu. Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım."
"İyi ettin Teğmen." Geriye kalan enkaza baktı, "ama gaz kaçağı değil bu."
"İçeride iki ceset gördüm."

"Biliyorum," dedi Noroski. "Bir kadın ve bir erkek. Arka odada başka bir yetişkin cesedi daha vardı. Çocuk çok şanslıymış.

"Hu," dedim. Endişelenmiştim, eğer gaz kaçağından kaynaklanmıyorsa...

O anda Jacobi'yi, bir numaralı dedektifimi gördüm. Rozetini göstererek yol açıyor, bana doğru yürüyordu. Warren'ın üzerinde, havanın sıcak olduğu pazar sabahı vardiyasında giyilen, bizim "önlük dokuz" dediğimiz kıyafet vardı.

Jacobi'nin fıkra anlattığı zamanlar bile gülümsemeyen şiş bir yüzü vardı, her daim yarı kapalı olan gözleri şaşırdığında bile açılmazdı. Fakat bir zamanlar Alhambra 210'un olduğu boşluğa dikilen gözlerini bana doğru çevirip, battaniyelere sarılı, ter içinde ve soluk almaya çalışan beni gördüğünde gözleri faltaşı gibi açıldı. "Teğmen? İyi misiniz?"

"Galiba," dedim, bükük belimi doğrultarak.

Bir eve, bir bana baktı. "Biraz harap görünüyor, azıcık bakım lazım, eminim sana verseler mucizeler yaratırsın." Sırıtmaya devam etti. "Kasabaya Filistinli bir heyet geldi de haberim mi yok?"

Ona gördüklerimi anlattım. Ne duman, ne ateş, ikinci kat birdenbire havaya uçmuştu.

"Yirmi yedi yıllık iş tecrübem der ki, bu bir kazan patlaması değil."

"İkinci katında kazan olan böyle bir ev biliyor musun?"

"Böyle bir evde yaşayan bir arkadaşım yok. Hastaneye gitmek istemediğinden emin misin?" Jacobi bana doğru eğildi. Cooinbs vakasında vurulduğumdan beri beni koruması altına almıştı, bir amca gibi davranıyordu. O salak cinsiyetçi şakalarını bile yapmıyordu artık.

"Hayır Warren, ben iyiyim."

Nasıl fark ettim bilmiyorum. Orada, kaldırımdaydı, park etmiş bir arabaya dayanmıştı, kahretsin, diye düşündüm, onun orada olmaması gerekiyor.

Bütün bu olup bitenlerden sonra.

Kırmızı bir okul çantası. Bildiğimiz, milyonlarca okul çantasından biri. Öylece duruyordu.

Paniğe kapıldım.

Ortadoğu'yla ilgili olaylardan hatırlıyordum ikiz patlamaları. Ya evi havaya uçuran bir bombaysa, nereden biliyorduk ki? Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Bakışlarımı kırmızı çantadan ayıramıyordum.

Elimle Jacobi'yi yakaladım. "Warren, buranın hemen boşaltılmasını istiyorum, hemen. Herkesi uzaklaştır, çabuk!"

5. BÖLÜM

Claire Washburn bodrum kattaki bir kıyafet dolabının arkasında yıllardır görmediği eski, çok iyi bildiği bir muhafazayı çıkardı. "Aman Tanrım..."

O sabah çok erken kalkmış, mutfakta oturup bir kahve içmiş, o mevsim ilk defa bir alakarga sesi duyunca, üzerine bir tişört ve kot pantolon çekerek bodruma inmiş, günlerdir niyetlenip niyetlenip başlayamadığı bahar temizliğine girişmişti.

Yıllardır oynamadıkları eski oyunlar atılacaktı ilk. Ardından çocukların Yıldızlar Ligi'nden kalma futbol kıyafetleri. Katlanıp konmuş bir yorganın tozdan rengi atmıştı.

Hemen altındaki küflü battaniyenin altından eski bir alüminyum muhafaza çıkmıştı. Aman Tanrım.

Emektar çellosu. Çellonun aklına getirdiği hatıralara gülümsedi. Çelloyu eline almayalı bir on yıl geçmişti herhalde.

Çelloyu sandıktan çıkardı. Onu görmek bile sayısız hatıra getirmişti aklına. Parçaları öğrenmek için saatlerce uğraşmasını, yaptığı alıştırmaları. Annesi, "Müziksiz bir ev hayatsız bir evdir," derdi. En son kocası Edgar'ın kırkinci doğum gününde çalmıştı; Haydn'ın Do Minör Konçertosunun ilk kısmıydı çaldığı.

Muhafazanın maşalarını açtı, uzun uzun çellonun ahşap gövdesine baktı. Hapmton'daki müzik bölümünden mezun olduğunda aldığı bir hediyeydi bu. Hiçbir zaman büyük bir müzisyen olmayacağını anlayıp başarılı bir kariyer yaptığı tıp fa kütlesine gitmeden önceki yıllar.

Zihninde bir melodi şekillenmeye başladı. O, eskiden bir türlü hatırlayamadığı zor parça. Haydn'ın Do Minör Konçertosu'nun girişi. Claire çekingen bakışlarla etrafına baktı. Aman ne olacaktı ki, Edgar uyuyordu. Hiç kimse duymazdı.

Uzun süren akort faslından sonra eski teller alışkın oldukları tonkıra döndü. Yayı tellerin üzerinden şöyle bir kaydırmak bile, milyonlarca unutulmuş duyguyu yeniden uyandırmaya yetti. Satmışım anasını, kim bilecek? Konçertonun giriş notalarını çaldı. Biraz paslanmıştı. Fakat çaldıkça açılıyordu. "Kocakarıda hâlâ iş var," dedi kendine gülerek. Gözlerini kapadı ve biraz daha çaldı.

Sonra merdivenlerin başında, hâlâ pijamaları içinde olan Edgar'ın onu seyrettiğini gördü. "Yataktan çıktım çıkmasına," dedi Edgar kafasını kaşıyarak, "gözlüklerimi de taktım, dişlerimi bile fırçaladım. Ama ne görüyorum, bir rüya mı?"

Claire'in az önce çaldığı açılış kısmını mırıldandı. "Acaba ikinci kısmı da sonuna kadar çalabilir misin? Asıl zor kısmı orası."

"Ne o, meydan mı okuyorsun?"

Edgar hain hain gülümsedi.

Tam o sırada telefon çaldı. Edgar duvardaki telsiz telefona uzandı. "Her zamanki gibi tam vaktinde," dedi. "Bari pazarları rahat bıraksalar. Beş dakika sensiz yapamazlar mı?"

Telefonu Claire aldı. Adli tiptan bir personel olan Freddie Rodriguez'di arayan. Konuşma bitince kapadı telefonu.

"Aman Tanrım, Edgar... Şehir merkezinde bir patlama olmuş! Lindsay yaralanmış."

6. BÖLÜM

Fark etmemi sağlayan şey neydi? Belki de evde üç kişinin ölmüş olmasıydı, ne bileyim, belki olay mahallinde koşuşturan polisler ve itfaiye görevlileri. Çantaya baktım ve beynimin içinde bir çılgılık. Olmaması gerekiyor. Olamaz! "Herkes geri çekilsin!" diye bağırdım yine.

Okul çantasına baktım. Ne yapacağımı bilmiyordum, fakat etrafın hemen boşaltılması gerekiyordu.

"İmkânı yok Teğmen," diyerek kolumdan tuttu Jacobi. "Böyle bir şey yapmayacaksın."

Kolumu kurtardım. "Herkesi uzaklaştır Warren."

"Üstün olmayabilirim Teğmen," dedi Jacobi bu sefer daha telaşlı, "ama polislikte senden on dört yıl daha eskiyim. Sana o çantaya yaklaşmayacaksın diyorum."

İtfaiye şefi hızla yanımıza geldi, telsizine bağırarak bir şeyler söylüyordu. "Muhtemel patlayıcı madde. İnsanları uzaklaştırın. Bomba ekibinden Magitakos'u buraya gönderin."

Kentin bomba ekibinin başı Niko Magitakos ve ağır koruyucu kıyafetleri içinde iki profesyonel yanımdan geçerek kırmızı çantaya doğru ilerledi. Niko çantasından bir tarama aygıtı çıkardı. Büyük bir buzdolabını andıran bir kamyon, uğursuz bir havayla çantanın olduğu noktaya geldi.

Teknisyen, bir metre öteden elindeki aygıtlı çantayı taradı. Çantanın bombalı olduğuna emindim. En azından bombacılar tarafından bırakıldığına. Dua ediyordum, Lütfen patlamasına izin verme.

Niko kaşları çatık, "Kamyonu buraya getirin," diye bağırdı. "Çanta sıcak."

Birkaç dakika içinde desteklenmiş çelik perdeler kamyonun indirilip yerleştirildi. Bir teknisyen, elinde bir maşa, her an patlamak üzereymiş gibi dikkatle, ağır ağır bombaya yaklaştı.

Yerime mihlanmış, bütün dikkatimle olanları izliyordum. Ensemde soğuk bir ter damlası aktı.

Teknisyen maşanın yardımıyla çantayı çelik muhafazanın içine yerleştirmek için havaya kaldırdı.

Hiçbir şey olmadı.

Elinde elektronik tarama cihazı olan teknisyen, "Taramadan sonuç yok, çantayı açacağız," dedi.

Çantayı çelik muhafazanın içine yerleştirdiler, Niko çantanın önünde diz çöktü. Elinin ustalıklı hareketleriyle çantanın fermuarını açtı.

"Patlayıcı yok," dedi, "yalnızca boktan bir radyo var içinde."

Herkes aynı anda bir oh çekti. Kalabalıktan ayrılıp çantaya seğırttim. Çantanın kayışlarından birinde şu plastik etiketlerden vardı. Etiket düzeltip okudum. BOM! İBNELER.

Haklıymışım. Çantayı bombacı bırakmış. Çantanın içinde, küçük el radyosunun hemen yanında çerçeveli bir fotoğraf vardı. Dijital bir kamerayla çekilmiş, bilgisayardan kâğıda basılmış bir fotoğraftı. Belki kırk yaşlarında yakışıklı bir adamın vesikalık fotoğrafı.

İçeride yanan bedenlerden biriydi, adım gibi emindim.
Fotoğrafın altında, MORTON LIGHTOWER, BİR HALK DÜŞMANI.

"HALKIN SESİ DUYULSUN." En altta bir isim vardı: AUGUST SPIES. Tanrım, bu bir infazdı.
Midem kalktı.

7. BÖLÜM

Evin tapusuna çabuk ulaştık. Resimdeki adam Marton Lightower'dı. İsim Jacobi'de bazı çağrışımlar yaptı. "X/L sistemlerinin sahibi olan adam değil mi bu?"

"Bilmiyorum," dedim dudaklarımı bükerek.

"Bilirsin. İnternet vurguncusu. Şirketi beton bir blok gibi batarken altı milyon dolar gibi bir para yapmıştı. Hisseler kırk beş dolar falanken, altı sente düştü."

Birden olayı gazetelerde okuduğumu hatırladım. "Az Zamanda Çok Para." Adam bir yandan kendine futbol takımları, köşkler satın alıyor, 50,000 dolarlık kapılar yaptırıyor, öte yandan kendi hisselerini elden çıkarıyor, işçilerine yol veriyordu.

Jacobi başını iki yana sallayarak, "Halkın zenginleri sevmediğini bilirdim de, bu biraz fazla."

Arkamdan kendinin bırakılmasını haykıran bir kadın sesi geldi. Müfettiş Poul Chin kadının haber minibüsleri, kameralar, gazeteciler arasından geçmesine izin verdi. Bombalanmış evin önüne kadar gelip durdu.

"Aman Tanrım," diye hıçkırdı elini ağzına kapatarak.

Chin kadını bana yöneltti. "Lightower'ın kız kardeşi," dedi.

Saçlarını sıkı sıkı atkuyruğu yapmıştı. Kotun üzerine bir kaşmir süveter ve bir keresinde Neiman's vitrininin önünde on dakika boyunca alayım mı almayayım mı diye kendimle cebelleşmeme neden olan bir çift Manolo Blahnik ayakkabı giymişti.

Ayakta güçlkle duran kadım, "Lütfen böyle buyurun," diyerek polis arabalarından birine doğru götürdüm. "Ben cinayet masasından Teğmen Boxer."

"Dianne Aronoff," diye mırıldandı. "Haberlerde duydum. Mort? Charlotte? Çocuklar... Kurtulan var mı?"

"On bir yaşlarında bir oğlan çocuğu."

"Eric," dedi, "bir şeyi yok ya?"

"Cal Pasific'teki yanık biriminde, sanırım iyileşecek."

"Allah'ım sana bin şükür!" Sonra eliyle yüzünü kapadı. "Böyle bir şey nasıl olur?"

Dianne Aronoff'un önünde diz çöküp elini tuttum. Hafifçe sıktım. "Bayan Aronoff size bazı sorular sormak zorundayım. Bu bir kaza değildi. Kardeşinizi kimin hedef seçebileceği konusunda bir fikriniz var mı?"

"Kaza değil mi?" diye mırıldandı. "Mortie hep söylerdi, 'Medya bana Usame bin Ladin'mişim gibi davranıyor. Hiç kimse beni anlamıyor. Tek yaptığım para kazanmak, o kadar.'"

Jacobi araya girdi. "Bayan Aronoff, galiba patlama ikinci katta olmuş. Eve girip çıkanları tanıyor musunuz?"

Gözlerini kurulayarak, "Hizmetçi kadın vardı," dedi, "Vi ola."

"Üzgünüm, bulduğum üçüncü ceset o galiba. Enkazın altından çıktı."

"Ah..." Dianne Aronoff hıçkırdı.

Elini sıktım. "Bakın Bayan Aronoff, patlamayı gördüm, bomba içeride patladı. Anahtarı olan, içeri rahat girip çıkan biri olmalı."

"Çocuklara bakan bir kız vardı," diye mırıldandı, "bazen yatıya kalırdı."

"Şanslıymış," dedi Jacobi gözlerini devirerek, "Eric'le birlikte içeride de olabilirdi."

"Eric'e bakmıyordu," dedi Dianne Aronoff başını kaldırarak, "Caitlin'e bakıyordu."

Jacobi ve ben birbirimize baktık. "Kim?"

"Caitlin, Teğmen. Yeğenim."

İfadesiz yüzlerimizi görünce taş kesildi.

"Tek kurtulanın Eric olduğunu söylediğinizde sanmıştım ki..."

Boş gözlerle birbirimize baktık. Evde başka kimse bulunmamıştı.

"Aman Tanrım, o sadece altı aylık."

8. BÖLÜM

Daha bitmemişti.

Adamlarına emirler yağdırarak evi araştıran Şef Noroski' ye koştum. "Lighttower'ın kız kardeşi içeride altı aylık bir bebek olduğunu söylüyor."

"Başka kimse yok Teğmen. Adamlarım son katın aramasını da bitirdi. İstersen kendin de bakabilirsin."

Birdenbire içerisini hatırladım. Gözlerimin önündeydi. Oğlana doğru giderken bulunduğum yer. Yüreğim ağızıma geldi. "Üst katlar değil Şef, zemin kat. Orada da bir çocuk odası vardı."

Noroski telsizle hâlâ içeride olan birini aradı. Ona evin girişini araştırmasını söyledi.

Dumanlar tüten evin önünde öylece dikildik, içimde bir tedirginlik büyüyordu. İçeride bir can daha vardı. Kurtaramadığım bir hayat. Noroski nin adamı enkazı araştırıyordu.

Nihayet, zemin katın yıkık duvarının ardında bir itfaiyeci görüldü. "Bir şey bulamadım," diye seslendi. "Çocuk odasını bulduk. Enkazın altından bir beşik çıktı. Ama bebek yok."

Dianne Aronoff bir sevinç nidası attı. Yeğeni kurtulmuştu. Sonra yavaş yavaş üstüne bir telaş geldi, yüzünde yeni bir korku. Eğer Caitlin içeride değilse, neredeydi?

9. BÖLÜM

Charles Danko kalabalığın kıyısında durmuş, etrafı seyrediyordu. Profesyonel bir bisikletçi kıyafeti giymiş, eski bir yarış bisikletini vücuduna dayamıştı. Bisiklet miğferi ve miğferin kafesi yüzünü saklıyordu, eğer bazen yaptıkları gibi kalabalık polis tarafından filme alınıyorsa bile kimliğini belirleyemezler di.

Cinayet mahallini seyreden Danko, bundan daha iyisi Şam da kayısı, diye düşünüyordu. Lightovver'lar ölmüş, küçük parçalara ayrılmışlardı. Umarım acı çeke çeke ölmüşlerdir diye geçirdi içinden. Çocuğun da acı çekmiş olmasını diliyordu. İşte rüyalarının, daha doğrusu kâbuslarının olayı gerçek olmuştu. San Francisco'nun iyi insanlarını tir tir titretecek bir gerçek. Bu eylem sinirlerini çok zorlamıştı, fakat sonunda başarmıştı işte. İtfaiyeciler, acil servis ekipleri, polis, herkes buradaydı. Onun eserini kutsuyorlardı, daha doğrusu büyük eserinin mütevazı başlangıcını.

Aralarından biriyle göz göze geldi; sarışın bir kadın. Polis olmalıydı. Üstelik tabansızın birine benzemiyordu. Kadını seyretmeye başladı, acaba bu işteki rakibi o olabilir miydi? Peki iyi bir rakip olur muydu ona?

Polis barikatının yakınlarındaki resmi kıyafetli bir polisten kadını soruşturdu. "Eve giren kadın, ben onu tanıyorum, Müfettiş Morphy'di değil mi?"

Polis mesleğine özgü bir kendini beğenmişlikle soruyu soran dönüp bakmadı bile. "Hayır," dedi, "Teğmen Boxer o. Cinayet masasından. Sıkı hatun diyorlar."

10. BÖLÜM

Cinayet masasının bulunduğu üçüncü kattaki ofiste görülmemiş bir kalabalık vardı, böyle bir kalabalığı, Kem de bir pazar günü hatırlamıyorum.

Hastaneden temiz raporu alıp ofise geldiğimde bütün ekip buradaydı. Patlamanın olduğu mahaldeki kanıt taramasının sonuçları gelmemişti henüz. Fakat elimizde birkaç ipucu vardı. Bombalama olaylarında adam kaçırmaya pek rastlanmazdı. Bebeği bul, diyordu içimden bir ses, bu korkunç işi yapan adamı da bulursun.

Bir televizyon açılmıştı. Vali Fiske ve Asayiş Ekipler Amiri Tracchio olay mahallindeydi. "Korkunç, ese(verici bir olay bu," diyordu vali, belli ki Olympic'te içtiği çayını yarım bırakıp

gelmişti. "Morton ve Charlotte Lightower cömert ve hayırsever vatandaşlarımızdı. Bizzat arkadaşlarım olurlar."

"Bizi unutma," dedi Jacobi'nin ortağı Cappy Thomas.

"Polisimizin şimdiden sağlam ipuçları peşinde olduğunu söylemek isterim," diye devam etti vali. "Bu olayın tekrar etmeyeceğinden emin olabilirsiniz."

"X/L..." diyerek kafasını kaşdı Jacobi. "Galiba emekliliğime faydası olsun diye o boktan hisselerden ben de almıştım."

"Ben de," dedi Cappy. "Sen hangisinden almıştın?"

"Uzun vadeli büyüme diyorlardı galiba. Ama bu adı her kim takmışsa, sapkın bir mizah anlayışı var. İki yıl önceydi, bir gün..."

"Sevgili hissedarlar, bir dakika lütfen," diye seslendim. "Bugün pazar ve borsa kapalı. Elimizde üç ceset ve bir kayıp bebek var. Ve bütün cv, muhtemelen bir bombalamayla kül olmuş durumda."

Bölüm basın sözcüsü, "Kesinlikle bombaydı," diye araya girdi. Hep kot tişört dolaşırdı, aynı anda yüzlerce haberle, basın bildirisiyle ilgilenen bir cambazdı. "Az önce bomba ekibinden öğrendik. Saatli bombaymış ve evin duvarlarında C4 kalıntıları bulunmuş."

Haber beni şaşırtmadı. Fakat kentte bir bombalama olayının gerçekleşmesi, katillerin ellerinde başka C4 bulunma olasılığı, altı aylık bir bebeğin kayıp oluşu içeridekilerin kafasına dank etti. Herkes sessizleşti.

"Kahretsin," dedi Jacobi, "tatilimi yediler iyi mi?"

11. BÖLÜM

"Teğmen!" diye seslendi biri odanın diğer ucundan. "Şef Taracchio telefonda."

"Söylemiştim," dedi Cappy sırtarak. "Bizi asla unutmaz."

Telefonu aldım, cinayet mahallini çabuk terk ettiğim için azar işitmeyi bekliyordum. Yirmi yıl önce akademide eğitim gördüğü günlerden beri böyle bir vakaya denk gelmemişti Taracchio.

"Lindsay, ben Cindy." Şefin sesini duymayı bekliyordum. Şaşırdım. "Kızma. Seninle konuşmanın tek yolu buydu."

"Zamanlaman iyi sayılmaz," dedim. "Seni Taracchio puştı sandım. Bu sefer kesin eline düştüm diyordum."

"Bana da kahpe diyorlar," dedi Cindy, "benim de elime düşmeyeceksin."

"Yüzüm kızardı, o nasıl laflar öyle?" O gün ilk defa bir oh çektim.

Cindy Thomas, Claire ve Jill'le birlikte yakın arkadaşlarımdandı. Cronicle gazetesinde çalışıyordu. Şehrin en önemli polis muhabirlerinden biriydi.

"Tanrım Linds, duyduklarım doğru mu? Olayı duyduğumda yoga yapıyordum. Telefonum çaldığında 'Ters Köpek' pozisyonundaydın. Seni iki saat yalnız bıraktık, hemen kahraman olmaya çalışıyorsun. Bir şeyin yok ya?"

"Ciğerlerimi sanki benzinle yakmışlar, onun dışında bir şeyim yok, iyiyim," dedim. "Şu anda sana anlatabileceğim çok şey yok."

"Haber kimin umurunda? Ben seni merak etmişim."

"Ben iyiyim," dedim tekrar. Doğru mu değil mi bilmiyordum. Ellerime baktım, titriyorlardı. Ağzımda acı bir is tadı vardı.

"Buluşalım mı?"

"İki sokak ötesine bile yaklaştırmazlar seni. Tracchio, biz neler olduğunu anlayana kadar bütün basın açıklamalarını durdurdu."

"Bu bil meydan okuma mı?" dedi Cindy küçük bir kahkaha atarak.

Ben de güldüm. Cindy ile ilk karşılaşmamız, Grand Hyatt'taki meslek hayatım boyunca gördüğüm en iyi korunan cinayet mahallinde olmuştu. Bu olaydan sonra kariyeri uçuşa geçmişti.

"Hayır, bir meydan okuma değil Cindy. Ben iyiyim, yemin ederim iyiyim."

"Peki, madem şefkat duygularımı reddediyorsun, olaydan bahsedelim o zaman. Ortada bir kundaklama var, öyle değil mi?"

"Ne yani, pazar sabahı dokuzda arka bahçedeki mangal partisinden kaynaklandığını mı sanıyorsun. Bak benim ağızından yazabilirsin bunları. Senin şu sıralar huzur peşinde olduğunu sanıyordum," dedim. Cindy'nin olayların içine balıklama daliverişi beni hep şaşırtırdı. "Huzuru buldum, şimdi olay arıyorum," dedi. "Ha bu arada, bugün bir çocuğun hayatını kurtarmışsın. Evine git. Bugün üzerine düşeni yapmışsın."

"Gidemem. Elimizde bazı ipuçları var. Keşke sana da anlatabilseydim. Fakat yapamam."

"Evden bir bebek çalınmışmış. Sapık bir bebek kaçırma olayı mı?"

"Eğer öyleyse," dedim. "Fidyeyi ödeyecek olanlara davranış biçimleri tuhaf."

Cappy Thomas araya girdi. "Teğmen. Adli tıp görüşmek istiyor. Morgda, hemen şimdi."

12. BÖLÜM

Bu hengâmenin ortasında beni ağlatacak şeyi, San Francisco adli tıp şefi, on yıllık arkadaşım Claire söyleyebilirdi ancak: "Charlotte Lightower hamileymiş."

Claire turuncu cerrah kıyafetleri içinde bitkin, çaresiz görünüyor. "İki aylık. Zavallı kadın, Allah bilir kendisi de bilmiyordu."

Neden bu kadar üzücü buldum bilmiyorum. Ama üzücüydü. Belki de Lightower'lan bir aile gibi, sıradan insanlar gibi görmemi sağladı.

"Bugün bir fırsatını bulup seni görmeyi düşünüyordum," diyerek buruk gülümsedi. "Ama böyle olsun istememiştim."

"Hu." Gözlerimdeki yaşı kuruladım.

"Yaptığını duydum," dedi Claire. Yanıma gelip bana sarıldı. "Sen çok cesur bir kızsın canım. Ayrıca aptal bir sarışın, anladın mı?"

"Bir an geldi, orada öleceğim sandım. Duman her yeri kaplamıştı, hiçbir şey görünmüyordu. Gözlerim, ciğerlerim duman doluydu. En ufak bir şey göremiyordum. Çocuk kucağımda dua edip duruyordum."

"Işığı görüp öyle mi çıkabildin?" diye gülümsedi Claire.

"Evin içinde ızgara olursam benim hakkında tam bir aptal sarışındı dersin korkusuyla."

"Aptallığını margarita akşamlarımıza saklamaksın."

"Sana söylemiş miydim," başımı kaldırıp gülümsedim, "seninle konuşunca bütün taşlarım yerine oturuyor."

Lightower'lardan artakalanlar yan yana iki sedyeye konmuştu. Morg yılbaşlarında bile تنها bir yerdir, fakat o pazar, çalışanların yokluğu, duvara asılı tıbbi uyarılar ve havadaki yağlı kokuyla çok kasvetli bir yerdi.

Cesetlere yöneldim.

"Beni çağırtmışsın? Neden?"

"Seni buraya çağırmamın sebebi, sıcak bir kucağa ihtiyacın olacağını düşünmem."

"Vardı," dedim, "ama asıl sebep, katil hakkında bir ipucu olsaydı darılmazdım."

Claire masaya doğru gitti ve eldivenlerini çıkardı. "Katille ilgili bir ipucu?" dedi gözlerini devirerek. "Benden ne bulmamı bekliyorsun? Bu insanlar havaya uçurulmuş."

13. BÖLÜM

Bir saat sonra Tracchio'yla birlikte Adalet Sarayı'nın merdivenlerinde gergin bir basın açıklaması yaptık. Kentin polis muhabirlerinin yarısıyla birlikte Cindy' de oradaydı.

Ofise gelince, Jacobi CCI ve FBI veri bankalarında fotoğrafın üzerindeki August Spies ismini araştırmıştı. Sonuç sıfır. Cappy kayıp bakıcıyı bulmak için araştırma yapıyordu. Lightower'ın kardeşi bize kızı tarirf etmişti, ama onu nasıl bulacağımız konusunda hiçbir fikrimiz yoklu. Raflardaki şehir rehberinin kalın bir cildini alıp Cappy'nin masasına koydum.

"Dadının d'sinden başla."

Saat neredeyse altı olmuştu. X/L'nin ofisine koca bir ekip göndermiştik, fakat tüm elde edebildiğimiz, halkla ilişkilerin sabah sekizde verdiği bir randevu oldu. Pazar günleri suç araştırması için en zor gündür.

Jacobi ile Cappy ofisime geldi. "Evine gitsen ya," dedi Cappy, "nasılsa biz buradayız."

"Ben de tam Charlie Clapper'ı arayacaktım." Ekibi hâlâ olay mahallini araştırmakla meşguldü.

"Gerçekten Lindsay. Biz senin yerine bakarız. Bok gibi görünüyorsun," dedi Jacobi.

Birdenbire aslında ne kadar yorgun olduğumu anladım. Patlamadan bu yana dokuz saat geçmişti. Hâlâ eşofmanlar içindeydim. Her tarafım is içindeydi.

"Hey Teğmen," dedi Cappy arkasını dönerek. "Bir şey daha. Franklin Fratelli ile nasıl gitti. Şu meşhur çıkma gecesi?"

Ağızlarında sakız, yüzlerinde geniş sırtmayla aşırı gelişmiş iki yeni yetmeye benziyorlardı. "Pek iyi gitmedi," dedim. "Eğer Allah'ın belası amiriniz bir erkek olsaydı aynı soruyu sorar mıydınız?"

"Aaaa," dedi Cappy sırtarak, "tabii ki sorardım." Kel kafasını geriye atarak devam etti. "Ve Allah'ın belası amirime, bu eşofmanlar sana çok yakışıyor da derdim. Bu Fratelli kardeş tam bir salak olmalı."

"Söyledikleriniz kaydedilmiştir." Gülümsedim. Bu adamlara amirleri gibi davranmak için çok uğraşmam gerekmişti. Neredeyse çift mesai çalışmışım. Cinayet masasının başında bir kadın amir fikrine alışmalarını beklemem gerekmişti.

"Buna senin eklemek istediğin bir şey var mı Warren?" diye sordum.

"Yok," dedi topuklarını birbirine vurarak. "Yarın biz de kravat takmasak? Tenis şortumu ve Nike'larımı giyebilir miyim efendim?"

Başımı iki yana sallayarak yanlarından geçtim. Bir daha seslenildi. "Teğmen?"

Geriye döndüm, biraz kızmıştım. "Warren?"

"Bugün iyi bir iş başardın." Başıyla bir onay işareti yaptı. "En azından biz öyle düşünüyoruz."

14. BÖLÜM

Potreto'ya, yaşadığım yere arabayla gitmek yalnızca on dakikamı aldı. Martha kapının eşiğinde karşıladı beni, sevinçle kuyruğunu sallıyordu. Olay mahallindeki resmi kıyafetlilerden biri, ricam üzerine onu eve getirmişti.

Telesekreterimin ışığı yanıp sönüyordu. Jill'in sesi: "Lindsay ofisini aradım, duydum ki..." Fratelli: "Hey Lindsay, bugün varsa..." gerisini dinlemeden sildim.

Yatak odasına gittim ve tişörtümle eşofmanımı çıkarıp attım. Bu akşam kimseyle konuşmak istemiyordum. Bir CD koydum. "The Reverend Al Gren." Elimde yolda aldığım bira, banyoya gittim. Sıcak suyun altına girdim, is, duman ve kül kokusu vücudumdan kayıyor, duşun altında kapkara bir su oluyordu. Sebebini bilmeden ağlamaya başladım.

Çok yalnızdım.

Bugün ölebilirdim.

Keşke omzuna yaslanabileceğim biri olsaydı.

Claire'in üç yanmış cesedi parçalamak zorunda kaldığı böyle gecelerde onu teselli edecek Edgar'ı vardı, Jill'in her şeye rağmen Steve'i... Martha için bile biri vardı, ben!

Uzun zamandır ilk defa Chris düştü aklıma. Bu gece burada olsaydı ne kadar güzel olurdu. Ölümünün üzerinden on sekiz ay geçmişti. Her şeyi geride bırakmaya, kendimi yeni birine açmaya hazırdım, eğer biri olsaydı. Şatafatlı, ani, birdenbire gelen bir düşünce değildi bu. "Bayanlar Baylar, Müfettiş Lindsay artık yeni bir işkiye..." Hayır. Kalbimde bir ses usul usul artık vaktin geldiğini söylüyordu.

Ardından düşüncelerim Marina'daki görüntülere kaydı. Sokaktaydım, Martha'yı tutuyordum. Güzel, sakın bir sabah ahşap ev. Kızıl saçlı çocuk kaykayıyla oynuyor. Patlamanın saçtığı turuncu ışık.

Sahneyi tekrar tekrar gözümde canlandırdım. Hep aynı yerde bitiyordu.

Gözden kaçan bir şeyler var. Zihnimden sildiğim bir şeyler.

Patlamadan hemen önce bir kadın sokağın köşesini dönüyordu. Sırtını görmüştüm şöyle bir. Atkuyruğu yapılmış, uzun sarı saçlar. Kolunda bir şeyler taşıyordu. Fakat beni rahatsız eden bu değildi.

Geri dönmemiş olması rahatsız ediyordu.
Şu ana kadar düşünmemiştim bunu. Patlamadan sonra... kaykaylı çocuk oradaydı. Birçok başkaları da. Fakat aralarında sarışın kadın yoktu. Hiç kimse onunla röportaj yapmamıştı. Geri dönmemişti... Niçin?
Neden olacak, kaltak kaçmakla meşguldü.
O an zihnimde tekrar parlayıp söndü. Kolunda bir şeyler vardı. Evet kaçıyordu.
Bakıcı kız oydu.
Ya kolundaki bohça?
Lightower'ların bebeği!

15. BÖLÜM

Sarı saçları gür tutamlar halinde dökülüyordu banyonun zeminine. Makası saçlarına götürdü ve bir tutam daha kesti. Artık her şey yeniden başlamak zorundaydı. Wendy'i yok etmişti, sonsuza dek. Aynada yeni bir yüz belirmeye başladı. Son altı aydır kimliğine büründüğü dadiya veda ediyordu.

Saçını değil, geçmişini kesip atıyordu. Wendy sahte bir dünyaya aitti, gerçek değildi. Yatak odasındaki bebek çığlık çığlığa ağlıyordu. "Sus, Caitlen, sus bir tanem, lütfen sus." Onu ne yapacaktı? Tek bildiği bebeğin ölmesine müsaade edemediğiydi. Bütün günü haberleri dinleyerek geçirmişti. Bütün dünya onu arıyordu. Soğukkanlı bir katil, bir canavar diyorlardı onun için. Ama o canavar değildi, öyle değil mi? Bebeği kim kurtarmıştı?
"Benim bir canavar olduğumu düşünmüyorsun, değil mi bir tanem?" diye seslendi zırlayan çocuğa.

Michelle başını lavaboya eğdi ve saçlarına bir şişe L'Oreal Red Sunset saç boyası boşalttı. Boyayı elleriyle kırık kırık saçlarına yedirdi.

Wendy, dadi, artık yoktu.
Malcolm her an gelebilirdi. Takip edilmediğinden emin olduklarında buluşmaya karar vermişlerdi. Ona ihtiyacı vardı. Artık kim olduğunu ona kanıtlamıştı.

Ön kapının açıldığını duydu. Yüreği ağzına geldi.
Ya dikkatsiz davranmışsa? Ya biri onun çocukla birlikte içeri girerken görmüşse? Sakın şu anda kapıyı zorla açmaya çalışıyor olmasınlar?

Fakat içeri giren Malcolm'dan başkası değildi. "Polis sandın değil mi? Sana söylemiştim, polisler aptaldır!" dedi.

Michelle ona doğru koştu ve adamın kollarına atıldı.
"Ah Malcolm, başardık. Başardık." Deli gibi genç adamın yüzünü öpmeye başladı. "Doğru şeyi yaptım, değil mi, doğrusunu yaptım ben?" diye sordu Michelle. "Televizyona bak. Bunu yapan bir canavardır diyorlar."

"Metin olman gerektiğini söylemiştim Michelle," diyerek kadının saçlarını okşadı. Bunların hepsi satılmış. Herkes gibi satılmış. A şuna da bir bakın... Ne kadar da değişmişsin."

Birdenbire yatak odasından bir ağlama sesi duyuldu. Malcolm belindeki silaha uzandı.
"Bu bok da neyin nesi?"

Yatak odasına koşan Malcolm'un peşinden gitti. Malcolm dehşet içinde Caitlin'e bakıyordu.

"Malcolm, o burada kalabilir. Sadece birkaç gün. Ben ona bakarım. O yanlış bir şey yapmadı."

"Seni geri zekâlı!" diyerek yatağa itti kızı. "Kentteki polislerin hepsi onu arıyor."

Sesinin boğuk çıktığını Fark etti Michelle. Malcolm bağırmaya başladığında hep böyle olurdu. Fliyle yatağın üstünde astım ilacını aradı. Onu her zaman yanında taşırdı. Onsuz hiç bir yere gitmezdi. Dün gece de yanındaydı. Nereye gitmişti bu kahrolası ?

"Ona ben baktım Malcolm," dedi Michelle, "anlayışla karşılayacağını sanıyordum..."

Malcolm onu saçından kavrayıp yüzünü bebeğe tuttu. "Şimdi de sen anla... Bu bebek yarından tezi yok gidecek.

Şimdi sustur şunu. Ağzına memeni mi sokarsın, yastıkla mı susturursun, orasına karışmam. Bu bebek sabahleyin buradan gidecek."

16. BÖLÜM

Charles Danko gereksiz yere riske girmeyi sevmezdi; ayrıca erlerin vazgeçilmez olmadığına inanırdı. Er kendisi bile olsa fark etmezdi bu. Her zaman aynı şeyi vaaz etmişti: Her zaman yerinizi alacak başka bir asker bulunur.

Mission District'ten, bir telefon kulübesinden yaptı aramasını. Eğer telefona müdahale edilirse, eğer telefon araması ortaya çıkarılırsa... amaaan öyle olsun.

Telefon birkaç defa çalındıktan sonra açıldı. Michelle'in, dadının sesini tanıdı, bu kızı seviyordu, çok zalim bir kızdı. Üstelik müthiş bir performans sergilemişti.

"Seninle gurur duyuyorum Michelle. Dur, sakın bir şey söyleme. Sadece bana Malcolm'u ver. Sen bir kahramansın."

Michelle telefonu masanın üstüne bıraktı. Danko kahkahasını bastırmak zorunda kaldı. Ne de aptalca itaat ediyorlardı ona.

Paha biçilmez bir şeydi bu. İnsanlık böyleydi işte. Münih' teki Miller de böyle bir şey yaşamış olmalıydı. Bu insanlar çok akıllı insanlardı, çoğu üniversite mezunuydu, fakat söylediği her şeyi sorgulamadan kabul ediyorlardı.

"Evet, benim."

Malcolm'un tekdüze sesini duydu. Bu çocuk bir harikaydı, tam bir katil ve muhtemelen bir psikopattı. Bazen Danko'yu bile korkutuyordu.

"Beni dinle. Çok konuşmak istemiyorum. Sadece yeni bilgiler vermek istedim. Her şey harika gidiyor. Daha iyi olamazdı."

Danko birkaç saniye sustu. "Bir daha yap," dedi sonunda.

17. BÖLÜM

Körfeze uzanan burunda, tuğla ve camdan ibaret binanın üstünde X ve L harflerini birleştiren devasa bir logo vardı. Şık giyimli resepsiyon görevlisi, Jacobi'yle beni içeri, toplantı odasına aldı. Panolarla kaplı duvarlarda Morton Lighttower'ın ıslık ıslık yüzünü gösteren dergi kapakları, makaleler vardı. Bir For bes kapağında şu manşet atılmıştı: SİLİKON VADİSİ'NDE BU ADAMI DURDURABİLECEK BİRİ VAR MI?

"Bu şirket ne işle uğraşıyor?" diye sordu Jacobi.

"Yüksek hızla para transferi. İnternette bir yerden bir yere veri aktarıyorlar. En azından insanlar onların aktaracak verileri olmadığını anlayana kadar öyleydi."

Konferans odasının kapısı açıldı ve içeri iki adam girdi. Biri kızıl saçlı, kızıl kaşlı, kırmızı suratlı biriydi. Kaliteli bir takım elbise giymişti. Bir avukat. Diğeri şişman, yarı kel bir adamdı. Üzerinde bir gömlek vardı, kravat takmamıştı. Bir teknokrat.

"Chuck Zinn," diye kendini tanıttı takım elbiseli Jacobi'ye bir kart uzatarak. "Ben X/L'nin CLO'suyum. Teğmen Boxer siz misiniz?"

"Teğmen Boxer benim." Karta baktım ve burnumu çektim.

"CLO ne demek?"

"Şef hukuk danışmanı," dedi özür diler gibi eğilerek. "Bu bey Gerry Cates'tir. Şirketi Mort'la birlikte kurdular. Söylemesi bile gereksiz, bu olay hepimizde bir şok etkisi yarattı." Kendilerine birer koltuk çekerek toplantı masasına oturdular.

Biz de oturduk. "Çoğumuz Mort'u öteden beri tanırız. Gerry, Berkeley'de onunla birlikte okudu. Her şeyden önce şunu bilmenizi isterim ki, şirketimiz size yardım etmek için elinden geleni yapacaktır."

"Herhangi bir ipucu var mı?" diye sordu Cates. "Caitlin'in kayıp olduğunu duyduk."

"Bebeği bulmak için elimizden geleni yapıyoruz. Çocuk bakıcısı kayıplarda. Onu bulma konusunda herhangi bir yardımınız olabilir mi?"

"Belki Helen, Mort'un sekreteri size yardımcı olabilir." Cates avukata baktı.

"Sanırım bu imkân dahilinde." Zinn önündeki kâğıda not aldı.

Her zamanki sorularla başladık: Lighttower'a tehditler geliyor muydu? Onu zarar vermeyi isteyen herhangi birini tanıyorlar mıydı?

"Hayır," diyerek başını kaldırdı Gerry Cates ve dönüp avukata baktı. "Kuşkusuz, Mort'un mali işleri medyada sürekli haber konusuydu," diye devam etti. "Hissedar toplantılarında sürekli olarak zıpçıktı insanlar olurdu. İşleri güçleri bizle uğraşmak. Şirketin mutfağını yeniden mi yapmak istiyorsun, hey adamını paramızı boşa harcıyorsun."

Jacobi burnunu çekti. "Bir adamın herkese tanesini on dolardan aldığını söylerken gidip altı milyon dolarlık hisse satması birinin canını sıkmış olabilir mi demek istiyorsunuz?"

"Hisse fiyatlarını biz kontrol edemeyiz Müfettiş," diye yanıtladı, sorulan soruya canı sıkılmıştı.

Odanın içini gergin bir sessizlik doldurdu.

"Bize bütün müşterilerinizin bir listesini vereceksiniz," dedim.

"İmkân dahilinde." Avukat bir not daha düştü.

"Bay Lightower'm kişisel bilgisayarına, epostalarına ve yazışmalarına bakmamız gerekiyor." Ortada sanki bir dinamit patlamıştı.

Avukatın not etmek için uzandığı eli havada asılı kaldı. "Bu dosyalar özel dosyalardır Teğmen. Kanaatimce bu konuda bir karar vermeden önce, hukuk ekibimize bunun imkân dahilinde olup olmadığını sormamda bir fayda vardır."

Jacobi yüzünde bir sırtımayla araya girdi. "Ben hukuk ekibinin siz olduğunu sanıyordum."

"Patronunuz bir cinayete kurban gitti Bay Zinn, artık onlar özel mesele değil, bizim meselemiz. Olay mahallinde bir not vardı," dedim. Fotoğrafın bir kopyasını onlara uzattım. Morton Lightower'dan 'Halk Düşmanı' diye bahsediyordu. Altta bir isim var: August Spies. Tanıdık geldi mi?"

Zinn gözlerini kırıştırdı. Cates derin bir nefes aldı. Gözleri birdenbire matlaşmıştı.

"Bunun bir cinayet soruşturması olduğunu hatırlatmama sanırım gerek yoktur," dedim.

"Eğer bildiğiniz bir şey varsa gizlemeyin ve onu hemen..."

"Hiç kimse bir şey gizlemiyor," dedi Geny Cates, kasılmıştı.

"Helen'le konuşsanız daha iyi olur."

CLO, not defterini kapattı. Bu toplantının bittiğini gösteriyordu.

"Lightower'ın ofisinin hemen şimdi kapatılmasını istiyorum. Ve bütün yazışmaları görmek istiyorum. Bilgisayardaki bütün dosyaları, epostaları."

"Bunun imkân dahilinde olup olmadığından emin değilim Teğmen." Chuck Zinn koltuğuna yaslandı.

"Neyin imkân dahilinde olduğunu bir de benden dinleyin," dedim gözlerimi yüzündeki sahte gülümsemeye dikerek, "imkân dahilinde olan şey, elimizde bir arama emriyle iki saat içinde geri gelmemiz, son yirmi dört saat içinde bu bilgisayarlardan silinen her şeyin polisin vazifesini yerine getirmesine engel olma dosyasında toplanmasıdır. İmkân dahilinde olan başka bir şey daha var ki, X/L'nin verilerinin bölge savcılığındaki aç kurtların eline düşmesinden hiç hoşlanmayacağıdır. Bunlardan herhangi biri sizin için imkân dahilinde mi, Bay Zinn?"

Gerry Cates avukatına doğru eğildi. "Chuck, belki bir şeyler ayarlayabiliriz."

"Elbette bir şeyler ayarlayabiliriz," diye onayladı Zinn. "Ama korkarım bugünlük bu kadar. Siz de çok meşgul olmalısınız. Yani söyleyecekleriniz bittiyse," ayağa kalktı ve gülümsedi. "Helen'in sohbetinden çok hoşlanacaksınız."

18. BÖLÜM

Altı saniye sonra hışımla çıktığım X/L binasının dışındaydım. Jill'i aradım. Can sıkıcı toplantının bütün siniri sesime aksetmişti.

"El koyma emri istiyorsun," diye sözümü kesti Jill, "Lightower'ın dosyalarına girmek için?"

"Evet Jill, hem de hemen, adamlar ofiste bir temizlik hareketine girişmeden önce."

"Lightower'ın bilgisayarında bu emri destekleyecek herhangi bir şeyin olduğuna dair kanıt var mı?"

"İstersen aşırı şüpheli olduğumu söyle, fakat herifin biri görüşme sırasında oltanın ucundaki balık gibi kıvranmaya başlarsa, benim polis antenlerim zınk diye harekete geçiyor."

"Nasıl harekete geçiyor dedin?" dedi Jill kahkahasını bastırmaya çalışarak.

"Zınk," diye tekrarladım daha keskin bir sesle. "Hey Jill, ben dalga geçmiyorum."

"Vücut parçalarından herhangi biri mi kayıp ki bir şey sakladıklarına inanıyorsun?"

Kan beynime sıçradı. "Bunu benim için yapmayacaksın, öyle değil mi?"

"Yapamam Lindsay. Bulduğun hiçbir şey savunmanın saldırısını engelleyemez. Bak onlarla bir anlaşma yapabiliriz."

"Jill, burada bir katliamdan bahsediyoruz."

"Senin yerinde olsam, yasadışı baskı uygulardım."

"Benim için bunu yazıp altını imzalar mısın?"

Jill kıkırdadı. "Hatırladığım kadarıyla medyada hâlâ birkaç dostun vardı..."

"Yani şirketleri Chronicle ın ön sayfasına çıkarsa cevizin kabuğunun çatlayacağını ini söylemek istiyorsun?"

"Çaktın Lindsay," diyerek kıkırdadı Jill.

Birdenbire cep telefonum çaldı.

Arayan ofisten Cappy Thomas'tı. "Teğmen, karargâhta size ihtiyacım var. Acil. Dadının izini bulduk."

19. BÖLÜM

Ofise döndüğümde 1 numaralı soruşturma odasında iki kadın oturuyordu. Cappy'nin anlattığına göre dadılar ve çocuk bakıcılarını işe yerleştirdikleri küçük bir ofisleri vardı: "Seven Dadi!"

"Olanları duyunca kendimiz geldik," diye açıklama yaptı pembe bir kaşmir süveterin içindeki Linda Cliborne. "Wendy Raymore'a işi bulan bizdik."

Ortağı Judith Hertan araya girdi, "Bu iş için biçilmiş kaftandı kız." Judith sarı bir dosyayı masanın öte ucuna uzattı. İçinde bir Seven Dadi başvuru formu vardı. Form doldurulmuştu. Yanında birkaç tane referans mektubu. Berkeley Üniversitesine ait bir öğrenci kimlik kartı, üzerinde bir fotoğraf.

"Lightower'lar ona bayıldı," dedi Lida.

Wendy Raymore'nın yüzünü gösteren PVE kaplı fotoğrafa baktım. Elmacikkemikleri çıkık, sarışın bir kızdı. Geniş, güzel bir gülümsemesi vardı. Patlamadan önceki sahneye döndüm zihnimde. Bu kız o olabilirdi.

"Bütün kızlarımız hakkında araştırma yaparız. Wendy bir mücevher gibiydi. Neşeli ve çekiciydi, çocukların bayıldığı tiplerden.

"Ligltower'lar bebeğin ona sımsıkı yapıştığını söylediler," diye ekledi ortağı. "Her zaman kontrol ederiz."

"Peki bu referansları da kontrol ettiniz mi?"

Judith Hertan tereddüt etti. "Bir tanesini kontrol etmemiş olabiliriz. Okulu aradım ve iyi bir öğrenci olduğundan emin oldum. Elimizde okul kimliği vardı."

Adrese baktım. 17 Pelikan Caddesi.

Berkeley'de, hemen körfezde.

"Galiba kampüs dışında yaşadığını söylemişti. Onun başvurusuna yanıtı bir posta kutusuna göndermiştik."

Cappy ile Jacobi'yi dışarı çıkardım. "Berkeley Karakolu nu harekete geçirin."

Cappy bana bakarak, "Ne tür bir önlemlerle gidelim?" diye sordu.

Ne tür bir polis gücüyle gidelim oraya? demek istiyordu. Fotoğrafa baktım.

"Tam tekmil!"

20. BÖLÜM

On dakika sonra Berkeley'deki 17 Pelikan Caddesi'ndeydik. Ev, kampüsten birkaç sokak ötede, sıra halindeki Viktoryen evlerden biriydi. Mavi boyalıydı ve köhne bir görünüşü vardı. İki devriye arabası sokağı kapatmıştı. Özel tim minibüsü kaldırıma park etmişti. Neler olacağını bilmiyordum, fakat işimi şansa bırakmaya niyetim yoktu.

Polis ceketlerimizin altına çelik yeleklerimizi giydik. İl:45'te her şey hazır. Berkeley Polis Departmanı evi gözetim altına almıştı. Evden dışarıya kimse çıkmamış, yalnızca elinde bir poşetle siyah bir kız girmişti içeri.

"Hadi gidip şu bebeği alalım," dedim çocuklara.

Jacobi, Cappy ve ben evin önüne park edilmiş arabaların ucuna geçtik. İçeride bir faaliyet olduğuna dair hiçbir emare yoktu. Bir bubi tuzağıyla karşılaşabileceğimizin bilincindeydik.

İki müfettiş kapının iki yanına pusuya yattı. Arkamızda kapıyı kırmak zorunda kalırız diye bir özel tim görevlisi bekliyordu.

Başımla işareti verdim, içeri giriyoruz.

"Açın! San Francisco Polisi!" Cappy tüm gücüyle kapıyı yumrukladı.

Gözlerimle bir hareket var mı diye yan pencereleri tarıyordum. Daha önce bir bomba kullanmışlardı. Kapıyı silahlar eşliğinde açmaya tereddüt etmeyeceklerine emindim. Fakat hiçbir belirti yoktu.

içeriden yaklaşan ayak sesleri duydum, kapının kilidinin açılışını. Kapı açıldığında silahlarımızı eşikte beliren kişiye doğrulttuk. Berkeley polislerinin içeri girerken gördüğü siyah kız duruyordu karşımızda. Bir çığlık attı.

Cappy, "Wendy Raymore?" diye bağırdı, kapının ağzındaki kızı kolundan yakalayarak.

Kızın şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Cappy kızı dışarıda bekleyen özel tim görevlisinin kollarına fırlattı. Tir tir titreyen kız merdivenleri işaret etti. "Yukarıda olması lazım."

Üçümüz hızla içeri girdik. Yukarıda kapıları açık iki yatak odası da boştu. İçeride kimse yoktu. Holün sonunda başka bir kapı vardı. Kapalıydı.

Cappy kapıyı yumrukladı. "Wendy Raymore? San Francisco polisi!"

Yanıt yoktu.

Adrenalin damarlarımı yakıyordu. Cappy bana baktı ve silahını hazırladı. Jacobi hazırlandı. Başımla işaret verdim.

Cappy kapıya bir tekme savurdu, içeri girdik. Nişan alarak silahlarımızı odanın içinde gezdirdik.

Yatakta dertop olmuş bir kız vardı. Korkudan donmuş gibiydi, yeni uyanmıştı. Çığlık atmaya başladı. "Aman Tanrım, neler oluyor?"

"Wendy Raymore?" diye sordu Cappy silahını ona doğrultarak.

Kızın yüzü korkudan bembeyaz kesilmiş, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Bebek nerede?" diye bağırdı Cappy.

Bunda bir hata var! Her bok yanlış! diye geçiyordu aklımdan.

Kızın uzun siyah saçları vardı ve tombul biriydi. Ne Dianne Aronoffun bize verdiği tarifle ne de öğrenci kimliğindeki resimle uzaktan yakından alakalıydı. Olay yerinden kaçarken gördüğüm kıza da benzemiyordu. Sanırım ne olduğunu biliyordum. Bu kız muhtemelen kimliğini kaybetmiş ya da çaldırmıştı. Kimlik kimin elindeydi? Silahımı yerine koydum. Karşımızdaki kız başka biriydi.

"Dadı bu değil," dedim.

21. BÖLÜM

Lucilie Cleamons'un Marcus'un yüzündeki ketçap lekesini silmek, ikizleri kreşe bırakmak, 27 numaralı otobüsü yakalamak ve Bay Darmon geç kaldığı her saat için 7,85 dolar (ya da her dakika için M sent) kesmeden önce işe yetişmek için tamı tamına on yedi dakikası vardı.

"Hadi Marcus," diyerek ofladı, yüzü ketçap lekeleri içinde kaybolmuş beş yaşındaki oğluna. Oğlunun gömleğinin beyaz yakasındaki ketçaplı parmak izini silmeye çalıştı. Kahretsin, hiçbir işe yaramıyordu. Cherrisse parmağını havaya kaldırdı. "Anne, dondurma istiyorum."

"Hayır çocuğum, olmaz. Annenizin vakti yok." Kol saatine baktı. Sanki kalbine bir bıçak saplanmıştı. Eyvah...

"Hadi çocuklar," dedi yiyecek arıklarını tepsiye koyarken. "Temizlik vakti."

"Anne ya, ben bir McSundae istiyorum," diye haykırdı Cherrisse.

"Kendi paranı kazandığın zaman alırsın McSundae'ni. Hadi, temizlik vakti. Anneniz gitmek zorunda."

"Ama ben temizim," diye itiraz etti Cherrisse. Kadın çocukları ellerinden tutup tuvalete sürüklemeye başladı. "Evet ama kardeşin savaştan çıkmış gibi."

Lucille çocuklarını çekiştire çekiştire tuvalete götürdü. Bayanlar tuvaletinin kapısını açtı. McDonald's mağazasındaydı lar. Çocukların bayanlar tuvaletine girmesine kimse ses çıkarmazdı. Marcus'u lavabonun üstüne çıkardı ve bir kâğıt havlu ıslatarak yakasını silmeye başladı.

Oğlan yüzünü ekşitip kıvrılarak kurtulmaya çalıştı.
"Kahretsin, üstünü kirletirsen, temizliğe katlanırsın. Cherisse, çişin var mı yavrum?"
"Var," diye yanıtladı kız.
Kardeşine nazaran temiz bir çocuktü. Yalnızca beş yaşın daydılar, fakat Marcus fermuarını çekmeyi bile daha yeni öğrenmişti. Ketçap lekesi çıkıyordu.
"Cherisse," diye bağırdı, "şu tuvalete oturacak mısın, oturmayacak mısın?"
"Oturamam, anne," diye yanıtladı çocuk.
"Oturamaz mısın? Benim vaktim var mı Küçükhanım? Çorabını indir ve işe."
"Yapamam anne. Gel bak."
Lucille bir of çekti. Kendi zamanının efendisi olun diyen her kimse, herhalde ikiz çocuk sahibi değildi. Aynada şöyle bir kendine baktı. Yine of çekti. Kendine ayıracak tek saniyesi yoktu. Marcus'u yere indirdi, sonra da Cherisse'nin tuvaletine yardım etmeye gitti.
Sabırsız, "Eee, niye zırlıyorsun bakalım?"
Küçük kız gözlerini ayırmadan klozete bakıyordu.
"Aman Tanrım," diye çığlık attı Lucille.
Klozetin üstünde, plastik bir sepetin içinde, battaniyeye sarılı bir bebek vardı.

22. BÖLÜM

Bu meslekte bazen her şeyin yolunda gittiği vakitler olur. Lighttower'ın bebeğinin McDonald's'ta bulunması bunlardan biriydi. Bütün Adalet Sarayı sanki derin bir oh çekmişti. Cindy'i arayıp ondan yardım istedim. X/L şirketine seve seve baskı yapacağını söyledi. Telefonu kapatır kapatmaz kapıda Charlie Clapper belirdi. "Kız, memelerin ne güzelmiş senin!"

"Senin için bile biraz fazla müstehcen sözler bunlar," dedim gülümseyerek.
Clapper güldü. Suç mahalli ekibiyle birlikte bütün gününü kanıt aramakla geçirmişti. Charlie çok yorgun görünüyordu.
"Bu taraftan yavrum," dedi, başıyla onu takip etmemi işaret ediyordu. "Bütün bunlar güzel gözlerin uğruna. Tracchio' nun gözlerinden daha güzeller."
"Ben de bütün bu madalyaları niye alıyorum diye merak ediyordum."
Charlie beni ofisine götürdü. Bomba ekibinden Niko da oradaydı. Charlie'nin eski Hardwood ayarlanabilir koltuğunda oturmuş, Çin lokantalarının servis yaparken kullandıkları-na benzer bir kutudan bir şeyler çıkarıyordu.
"Birlikte patlayıcı hakkında bir fikre ulaştık." Charlie bana bir sandalye uzattı. Bir panoya Lighttower'ların evinin planı çizilmişti. "Evin her tarafında C4 izleri vardı. Üç yüz gramı bir jeti uçurmaya yeter. Patlamanın boyutuna bakarsak, burada tahminen bunun beş katı falan kullanılmış. Yapan her kimse şöyle bir şeyin içine koymuş," siyah bir Nike spor çantası çıkarıp masanın üstüne koydu, "ve odalardan birine yerleştirmiş."
"Nereden biliyoruz?" diye sordum.
"Kolay," diye sırttı Clapper. Üzerinde Nike markası okunan yanmış, erimiş bir naylon kümesi çıkardı çantanın içinden. "Duvara yapışmıştı."
"Çantadan parmak izi alma imkânı var mı?"
"Üzgünüm tatlım," dedi Clapper, "çanta bu."
"Hayli gelişmiş bir mekanizmayla tetiklenmiş," diye açıkladı Niko. "Uzaktan kumanda. Fünne bir cep telefonuna bağlanmış."
"C4'ün bir pazarı vardır Lindsay. Herhangi bir inşaat firmasında bir hırsızlık olayı var mı, ordunun envanterinden bir şey kayıp mı diye bakabiliriz," dedi Charlie Clapper.
"Bebeklerle aran nasıldır Charlie?"
"On sekiz ve üstüyle iyi geçinirim," dedi sırtarak. "Neden sordun? Yoksa sonunda kaşınmaya mı başladın?"
Clapper biraz daha uzun, elli kilo daha zayıf olsa ve otuz yıldır evli olmamış olsa, bir gün bu küçük flörtlerin birinde onu eve atabilirdim. "Üzgünüm, bu biraz daha genç."
"Yoksa Lighttower'ların bebeğini mi kastediyorsun?" dedi Charlie yüzünü buruşturarak.
Başım la evet işareti yaptım. "Parmak izi araması istiyorum Charlie. Çocuğun üstü, battaniye, sepet, ne varsa."
"Çocuk bezi değiştirmeydi otuz yıl oldu," dedi Clapper, canı sıkılmış gibiydi.

"Az kalsın unutuyordum..." Masanın üzerindeki kâğıt yığınlarının altından içine kanıtların bulunduğu bir naylon torba çıkardı. "Çocuk odasının hemen yanında bir oda vardı. Biri geceyi orada geçirmiş. Şu anda hesapta olmayan biri."

Bakıcı, diye düşündüm.

"Çok heyecanlanma," dedi Charlie omuz silkerek.

"Her şey kül olmuştu. Bunu yatağın yanında bulduk."

Plastik torbayı bana uzattı, içinde küçük, üç santim uzunluğunda bir kutu vardı. Işığa doğru tuttum. Ne olduğu hakkında en ulak bir fikrim yoktu.

"Her şey erimiş," diyerek omuz silkti Clapper. Eliyle ceplerini karıştırıp masanın üstüne bir şey bıraktı. Torbanın için dekine çok benziyordu bu şey.

"Proventil Lindsay." Elindeki aygıtın kapağını açıp düzgün bir biçimde kanıt torbasını yanına koydu. İki kere sıktı. Aygıttan bir spreycı çıktı.

"O yatakta kim uyuduysa, astım hastasıymış."

23. BÖLÜM

Jill Bernhardt herkes ayrıldıktan çok sonra bile ofisinin karanlığında tek başına oturuyordu.

Önünde bir dava dosyası açılydı, birdenbire on dakikadır aynı sayfaya bakıyor olduğunu fark etti. Steve in seyahat etmediği ya da geç saatlere kadar çalışmadığı geceler ofiste kalmayı seçiyordu. Ondan kaçınmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Hatta duruşma için hazırlanmadığı zamanlarda bile. "

Jill Meyer Bernhardt. Süper savcı. Herkesin gözdesi.

Evine gitmeye korkuyor.

Ağır ağır sırtındaki morluğa masaj yaptı. En son morluk. Böyle bir şey nasıl olabiliyordu? Onun işi kendini böyle hisseden, karanlıkta saklanan kadınların haklarını savunmak değil miydi?

Yanağından aşağı bir gözyaşı döküldü. Bebeğimi yitirdiğim için, diye düşündü. Her şey böyle başladı.

Fakat hayır, Steve ile sorunları çok önceden başlamıştı. Çok iyi biliyordu bunu. Ta onun hukuk fakültesini bitirdiği, mastırını yaptığı sıralar. Jill'in kıyafetlerine karışmasıyla başlamıştı. Onun zevkine uymayan, ya da kesiklerini gösteren kıyafetler. Akşam yemekleri sohbetlerinde siyaset, Jill'in işi, ne olursa her konuda onun düşünceleri daha önemli, daha doğrudu. Aldıkları yazlık evin parasını kendi ödüyormuş gibi gösteriyordu etrafa.

Yapamazsın, başaramazsın Jill. Tanrım, diyerek sildi gözyaşlarını elinin tersiyle.

Bölge savcısının en kıdemli yardımcısıydı. Daha neyi kanıtlaması gerekiyordu?

Telefon çaldı. Ani sesle yerinden sıçradı. Steve miydi yoksa? Telefonun sesi bile midesinin kalkmasına yetti. O tüyler ürpertici, ah canım, iyi misin yavrum teraneleri. "Hey yavrum, ne yapıyorsun? Eve gel, koşuya çıkalım."

Telefonun üzerindeki ekrandan, arayanın Sacramento'dan bir savcı yardımcısı olduğunu anlayınca rahatladı. Bir tanıkla ilgili yardımını istemek için arıyordu. Telesekretere müdahale etmedi, açmadı telefonu.

Önündeki kalın dosyayı kapattı. Bu son, diye yemin etti kendine. Bir daha olursa, her şeyi Lindsay'e anlatacaktı. Ona karşı dürüst olmamak gururunu incitiyordu. Lindsay'e göre Steve, kendini beğenmişin tekiydi nasıl olsa. Lindsay insan sarrafıdır.

Dosyalarını çantasına yerleştirirken telefon yeniden çaldı. Bu sefer özel bir tonla çalmıyordu, ses içini kesiyordu sanki.

Sakin açma Jill. Neredeyse kapıya varmıştı. Fakat içindeki sesi dinleyerek telefonun dijital ekranına baktı. Oydu. Boğazi kurumuştı. Yavaş yavaş ahizeyi kaldırdı. "Bernhardt," diye fısıldadı gözlerini kapayarak.

"Yine geç saatlere kadar çalışıyorsun ha bebek?" Steve'in sesi içini kesip geçti.

Neredeyse kırılmış gibi bir ses tonuyla, "Hani seni tanıma sam, eve gelmeye korkuyor diyeceğim."

24. BÖLÜM

Gcorge Bengosian o gece çok şanslıydı.

Büyük yassı bir burnu, koca bir göbeği, kel bir kafası olan Bengosian, tıp fakültesindeki uzmanlık eğitimi sırasında ürolojiye hiçbir ilgi duymadığını keşfetmişti. Asıl heyecanı batmakta olan küçük sigorta şirketlerini satın aldığı işte bulmuştu. Ayrıca çok iyi biliyordu ki, ne ardı arkası kesilmeyen şakaları, ne de büyük kâr oranları güzel kadınları çekmeye yetiyordu. Hele Amerika Sağlık Bakım Konferansı'ndaki her şeyi cinselliğe bağlayan konuşması asla.

Sanki başka birinin düşünde yaşıyordu şimdi. Mimi yi resmen büyülemişti. Birlikte süitine gidiyorlardı.

"Çatı katı, manzarasına bayılacaksın," dedi alaylı bir sesle.

Clilt'teki süitinin kapısını açarken parmağını Mimi'nin sutyeninin kabarık hatlarında dolaştırdı. Bu diri göğüslerin önünde şahinliğini görebiliyordu, Mimi'nin sevgiye aç gözleri bir saniye olsun gözlerinden ayrılmıyordu. İşte yıllık rapora resmini koymanın faydaları.

"Hemen geliyorum," dedi Mimi kolunu çimdikleyerek, banyoya gitti.

"Çok bekletme," dedi George suratını asar gibi yaparak.

Sakar bir telaş içinde, süitte hazır bulduğu bir Roederer şişesini açtı ve iki kadehe paylaştırdı. Kırk dört yıllık çükü kafesteki bir kuş gibi zıplayıp duruyordu pantolonun içinde. Sabahleyin bir jete atlayıp Illinois'teki Sağlık Konferansı'na gidecekti. En yoksul müşterilerin hesaplarını en yüksek risk dosyasına koyacaktı orada yine. Para, büyük para. Tam yüz kırk bin ailenin ödemesi durmak zorundaydı, hiçbiri son ödeme tarihine uymamıştı.

Alimi banyodan çıktı, eskisinden de güzel görünüyordu. George ona bir kadeh uzattı.

"Sana," dedi, "daha doğrusu ikimize. Bu geceye."

"Hopewell'e." Mimi'nin yüzü bir gülümsemeyle ışıldadı. Kadeh tokuşturdular.

"Hey, sana özel bir şeyim var," dedi adamı bileğinden kavrayarak. "Bu senin kâr oranını kaya gibi sert yapacak." Çantasından bir tüp çıkardı. "Yalnızca diline bir damlacık yeter."

George söyleneni yaptı. Mimi iki damla damlattı diline, ilacın tadı acıydı. Keskin bir tadı vardı, bir refleks hareketiyle kendini geri çekti. "Şuna vişne suyu ekleselerdi ne olurdu yahu?"

"Bir daha." Gülümsemesi baş döndürücüydü kadının. "Benim için hazır olmalısın. Bizim için."

George dilini bir daha uzattı. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

Mimi bir damla daha damlattı ve yüzü birdenbire değişti. Soğuklaştı. George'un yanaklarını tutup sıktı, tüpü baş aşağı tuttu, tamamen boşalmıştı.

George'un ağzı sıvıyla dolmuştu. Tükürmeye çalıştı, fakat kadın başını geriye doğru itip hepsini yutmasını sağladı. Gözleri yuvalarından fırladı.

"Ne yapıyorsun sen ya?"

"Bir zehir," dedi Mimi boş tüpü tekrar çantasına atarak. "Çok özel biri için, çok özel bir zehir. Tek damlası birkaç saat içinde öldürmeye yeter. Sense bütün San Francisco'ya yetecek kadar içtin."

George'un elinden düşen şampanya bardağı yerde un ufak oldu. Yuttuğu sıvıyı tükürmeye çalıştı. Bu kaltak çıldırmış mıydı ne? Dalga geçiyordu herhalde. Fakat sonra midesine keskin bir sancı girdi.

"Hayatlarını berbat ettiğin insanlar için Bay Bengosian. Tanımadığın insanlar. Hayatlarındaki tek şans sana, Bay Umut Taciri'ne güvenmek olan insanlar.

Felicia Brown? Tedavisi mümkün bir tümör yüzünden öldü. Thomas Ortiz? Bir şey hatırlatıyor mu? Risk yönetim timine sormalısın. Oğlunun beyin tümörünü tedavi ettiremeyince kendini vurdu. Örümcek ağlarını temizleme operasyonu diyordun. Öyle değil mi Bay Bengosian?"

Midesi sanki yırtılıyordu. Ağzından köpükler çıkıyordu. Tükürdü, bütün gömleği köpük içinde kaldı. Bağırsaklarını keskin tırnakları olan bir pençe ele geçirmiş, kıvırıyordu. Neler olduğunu biliyordu. Aspirating edema. Ani organ ölümü. İmdat diye haykır. Kapıya ulaş. Fakat dizleri çözüldü, iki büklüm oldu.

Mimi ötede durmuş, yüzünde alaycı bir sırıtmayla onu seyrediyordu. Ona doğru uzandı. Suratına bir patlatsa, boğazını sıksa, canını çıkarsa? Fakat hareket edemiyordu.

"Lütfen..." Bu bir şaka değildi.

Kadın diz çökerek üzerine eğildi. "Nasıl oluyormuş örümcek ağlarının temizlenmesi Bay Bengosian? Şimdi iyi bir çocuk ol ve aaa de. Hadi, aaaa!"

George bütün gücüyle ciğerlerine hava çekmeye çalıştı, fakat yapamıyordu. Çenesi açıldı. Dili şişmiş, ağzına sığmıyordu. Mimi yüzüne mavi bir kâğıt tuttu. En azından o mavi ol-

duğunu düşünmüştü, çünkü iyi göremiyordu, renkler bulanıklaşmıştı. Belli belirsiz görüntüsü içinde Hopewell logosunun dış hatlarını görür gibi oldu.

Mimi kâğıdı buruşturarak top haline getirdi ve. ağzına tıktı. "Hopewell'e başvurduğunuz için teşekkür ederiz, ama formda da yazdığı gibi, masraflarını karşılamamız mümkün değil!"

25. BÖLÜM

Cep telefonum çalıyordu.

Gecenin, bir yarısı. Uyandım ve gözlerimi kırıştırarak saate baktım. Kahretsin 4:00.

El yordamıyla telefona uzandım, ekrandaki numarayı okumaya çalıştım. Arayan Poul Chin'di. "Neler oluyor Poul?" diye mırıldandım.

"Kusura bakma uyandırdım Teğmen. Cliff Hotel'deyim. Gelsen iyi olur."

"Bir şey mi buldunuz?" Sabahın dördünde bu soru sorulur mu? Sabahın dördündeki aramalar yalnızca bir tek anlama gelir.

"Hu, galiba Lighttower davası biraz çetrefilleşiyor."

Sekiz dakika sonra kot pantolon, süveter, saça değdirilmiş birkaç sert fırça hareketi otelin ışıklar içindeki girişindeyim. Cliff şehrin en eski ve büyük otellerinden biriydi; yenilerde restorasyondan geçmişti. Ön kapıdaki polisler rozetimi göstererek otelin ağır koltuklar ve sehpa larla, duvarları geyik başlarıyla süslü lobisine girdim. En üst kata çıkmak için asansöre bindim. Chin beni bekliyordu.

"Kurbanın ismi George Bengosian. Sigorta ağısı," diye açıkladı beni çatı süitine götürürken. "Kendini hazırla, şaka falan yapmıyorum."

Lüks eşyalarla döşenmiş odanın ortasındaki konferans masasının hemen ayakları dibinde yatan cesede baktım.

Bengosian 'm teni boğulan insanların yeşil sarı rengini almış, lapa lapa olmuştu. Pörtlemiş gözleri yuvalarından düşmek üzereydi. Burnundan turuncu bir sümük akarak göğsünde küçük bir göl oluşturmuştu.

"Ne yapmış böyle?" diye sordum üzerine eğilmiş olan adli tıp uzmanına. "Bir uzaylıyla falan mı öpüşmüş."

Görevlinin kala karışıklığı yüzünden okunuyordu. "En ulak bir fikrim yok."

Poul Chin'e döndüm. "Bunun bir cinayet olduğuna emin misin!"

"Saat üçe çeyrek kala resepsiyon aranmış," dedi omuz sikerek, "otel dışından. Çatı katında alınması gereken bir çöp olduğunu söylemiş."

"Haksız da sayılmazlar," dedim burnumu çekerek.

"Bir de," dedi Chin, lateks eldivenlerle tuttuğu top edilmiş bir kâğıt gösterdi, "ağzında bulduk. Başvuru formu gibi bir şey.

Formun üzerinde beyaz, kabartma bir logo vardı. Bir şeyler yazılmıştı. Yazılanları okurken, damarlarımdaki kan dondu.

Tamahın ve yozlaşmanın ajanlarına savaş açlık. Zayıf ve yoksulu ezme hakkını doğuştan alan iktidar sahibi sınıflar karşısında bundan sonra boş durmayacağız. Ekonomik ırkçılık çağı sona ermiştir. Eviniz ne kadar büyük, avukatlarınız ne kadar güçlü olursa olsun sizi bulacağız. Evinizin, ofislerinizin içindeyiz biz. Sizi uyarıyoruz, savaşınız uzak ülkelerle değil, bizimle, burada.

Siktir. Chin'e baklım. Bu bir cinayet değildi. Bu bir infazdı. Bir savaş ilanı. Poul Chin haklıydı, Lightovver bombalama olayı karmaşıklaşmıştı. Notun altında bir imza vardı: August Spies.

İKİNCİ KİTAP

26. BÖLÜM

İlk önce Claire'i aradım.

Bir saatimiz vardı. Kurbanını gelişigüzel seçer görünen bu korkunç cinayetler, dünya medyasının manşetlerine bir terör saldırısı olarak yansımadan önce, bu kadar vaktimiz vardı. Bengosian'ın nasıl öldüğünü vakit kaybetmeden öğrenmek zorundaydım.

Ardından Tracchio'yu aradım. Saat sabahın beşiydi. Gece vardiyasındaki memur beni ona bağladı.

"Benim, Lindsay Boxer," dedim. "En ufak ayrıntılardan bile haberim olsun demiştiniz."

"Evet," diye mırıldandı, telefonu doğru dürüst kavramaya çalışıyordu.

"Cliff Hotel'deyim. Sanırım Lighttower olayının arkasındaki sebebi bulduk."

Pijamaları içinde doğrulmaya çalıştığını, gözlüğünü yere düşürdüğünü görebiliyordum.

"Taşın altından X/L ortaklarından biri mi çıktı yoksa? Sebebi paraymış, değil mi?"

"Hayır," dedim, "savaşmış."

Şeffle görüşmeyi bitirir bitirmez Bengosian'ın odasını araştırdım. Kan lekesi ya da bir boğuşma izi yoktu. Konferans masasının üstünde yarıya kadar doldurulmuş bir şampanya kadehi vardı. Bir diğeri Bengosian'ın ayakları dibinde parçalara ayrılmıştı. Takım elbisesinin ceketi divanın üzerine atılmıştı.

Açılmış bir Roederer şampanyası."

"Onunla birlikte gelenin eşgalini alın," dedim emrimdeki dedektiflerden Lorraine Stafford'da. "Şanslıysak, lobide güvenlik kameraları vardır. Ve Bengosian'ın akşamın erken saatlerini nasıl geçirdiğini öğren."

Tamahın ve yozlaşmanın ajanlarına, diye yazıyordu notun üstünde, savaş açtık.

Sırtımdan aşağı soğuk bir ter damlası aktı. Tekrar vuracaklardı.

Önümdeki birkaç saat içinde, Bengosian ile Hopewell Health Care şirketi hakkında bulabileceğim her şeyi bulmam gerektiğini biliyordum. Bu şekilde öldürülmeyi hak etmek için ne yapmış olabileceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Buruşturulmuş notu elime aldım.

Eviniz ne kadar büyük, avukatlarınız ne kadar güçlü olursa olsun... Evinizin, ofislerinizin içindeyiz biz... savaşınız uzak ülkelerle değil, bizimle, burada.

Sen kendini ne sanıyorsun, August Spies.

27. BÖLÜM

İnsanlar sabah haberlerini dinlemek için televizyonu açtıkları vakit elimizde "takım elbiseli, siyah saçlı, sevimli" (kapıcı), "adama sırlıslıkam âşık gibiydi" (Masa'daki garson) gibi tanıklıklar vardı, Bengosian'la birlikte onun süitine gelmişti kız.

Kız ya katildi, ya da katili içeri alan bir işbirlikçi. Dadı olarak aradığımız kızdan farklı bir kızdı.

Masamdaki gazetelerden başımı kaldırdığımda Claire'i gördüm. "Bir saniye vaktin var mı Lindsay?"

Claire en kasvetli vakalarda bile iyimser bir tutum takınırdı, fakat bu sefer yüzündeki ifadeden bulduğu şeyin pek hoşuna gitmediği anlaşılıyordu. "Birkaç saatlik uyku borçluyum sana," dedim.

Kaygılı gözleri Hayır, borçlu değilsin, diyordu.

"Tam on yıldır yapıyorum bu işi," diyerek masamdaki koltuğa çöktü Claire, umutsuzluk içinde başını iki yana sallıyordu. "İçi böyle görünen bir cesetle karşılaşmamıştım."

"Seni dinliyorum," dedim, öne doğru eğilerek.

"Nasıl anlatmalı bilmem ki," dedi, "içi lapa gibi olmuştu. Vascular ve pulmonayı çöküş. Bütün gastrointestinalda hemorrhaging. Devasa bir splenetik ve renal nekrosis... Çürüme, Lindsay," dedi soru dolu gözlerine bakarak.

Omuzlarımı silktim. "Bir tür zehirden mi bahsediyorsun Claire?"

"Evet, hayatımda daha önce görmediğim kadar kuvvetli bir zehir. Birkaç dergi karıştırdım. Yıllar önce benzeri bir vascular çöküş ve ödem yaşayan bir hastam olmuştu. Birçok başka şey arasında hintyağına alerji teşhisinde bulunmuştuk.

Beni endişelendiren dosyadan ziyade keneotu tohumu. Ele geçirilmesi öyle kolay ki Lindsay! Kolayca büyük miktarlarda üretilebilir. Keneotundan, proteinlerin ayrıştırılmasıyla yapılıyor."

"Yani zehirli, öyle mi?"

"İnanılmaz zehirli. Siyanürden bin kal daha güçlü," dedi Claire başıyla onaylayarak. "Elde edilmesi çok kolay. Bir damlası kalbini durdurmaya yeter. Ayrıca havaya da karışabilir. Ama sadece hintyağı insanı kolay kolay bu hale getirmez, tabii eğer..."

"Tabii eğer ne?"

"Eğer etkiyi on kez, elli kez artıracak kadar yüksek bir dozda alınmamışsa. Bengosian, elinden düşen bardak daha yere değmeden ölmüştür. Vücudundan birtakım sıvılar fışkırıyor, karında kramplar oluyor, ciğerler su doluyor. Adam otele on bir buçukta dönmüş, oysa onlar saat üçte aramışlar. Saat üçte.

"Yerde parçalanmış bir şampanya bardağı bulduk. Laboratuara gönderdik. Bardakta bu maddeyi tespit edebilirler değil mi?"

"Test işi kolay Lindsay. Asıl mesele, adamların neden bu kadar yüksek doz kullandığı. Oysa onda biri yeterliydi."

Claire'in ne demek istediğini anlamıştım. Onları öldürenler her kimse, iki kurbanı da yakından takip etmişti. İki cinayet de önceden planlanmıştı. Ve katilin elinde geniş ölçekli terör silahları vardı."

Evlerinizin, ofislerinizin içindeyiz.

Bize önceden bildiriyorlardı, elimizde şu var falan. Eğer istersek devasa boyutlarda zehir dağıtabiliriz. "Tanrım, bu bir uyarıydı Claire. Bu bir savaş ilanıydı."

28. BÖLÜM

Tam tekml, görev başındaydık. Metropolitan Tıp Timi, Kamu Sağlığı Bürosu, FBI yerel ofisi. Artık cinayet değildi söz konusu olan. Terördü.

Kayıp dadı dosyasından bir şey çıkmadı. Jacobi ve Cappy ellerinde fotoğrafla üniversitede boşu boşuna dolaşmışlardı. Bununla birlikte bir şey sonuç getirdi. Cindy X/L firmasını Chroniclea kapak yaptı. Habercilerin binalarını kuşatması, arama ve el koyma emri tehlikesi Chuck Zinn'i anlaşma istemek için beni aramak zorunda bırakmıştı. Telefonla aradıktan bir saat sonra ofisteydi.

"İstediğiniz erişimi size sağlayacağız Teğmen. Hatta sizi zahmetten kurtaracağım. Morton son birkaç haftada gerçekten de tehdit mektupları almıştı. Aslında bütün yönetim kurulu. Hiçbirimiz bunu ciddiye almamıştık, ama yine de güvenlik ekibimiz işin peşine düşmüştü.

Zinn deri evrak çantasını açtı ve masanın üzerine turuncu bir dosya koyup bana doğru itti. "Hepsi burada Teğmen. Tarih sırasına göre." Dosyayı açtım ve gördüklerimle şok geçirdim.

X/L Yönetim Kurulu 'na
Şubat ayının on beşinci günü Yönetim Kurulu Başkanınız Morton Lightower toplam 3 175 000 dolarlık hisse sattı.
Aynı gün 256 000 hisse ortağınız para kaybetti ve net kârları %87 idi.
Geçen yıl 35 341 çocuk açlıktan öldü.
Ülkenin 11 174 vatandaşı uygun bir tıbbi bakımla "tedavi edilebilecek " hastalıklardan öldü.
Aynı çarşamba, dünyanın birçok yerinde 4 233 768 anne çocuklarını umutsuz bir yoksulluğun içine doğurdu.
Son yirmi dört ayda neredeyse 600 000 000 dolarlık kendi hisse senetlerini satıp Apsen ve Fransa 'da evler aldın. Karşılığında dünyaya hiçbir şey vermedin. Sizden, bundan sonraki benzeri bütün harcamalarınıza denk bir miktarı açlık ve hastalıkla savaşan dünya örgütlerine vermenizi talep ediyoruz. X/L Yönetim Kurulu'nun kendi şirketlerinin dar ekonomik kaygılarından daha öteye, bu ekonomik ırkçılıkla ezilen insanların haline bakmasını talep ediyoruz.
Bu bir rica değildir. Bu bir taleptir.
Zenginliğinizin tadını çıkarın Bay Lightower. Küçük Caitlin size güveniyor.
Mesaj August Spies ismiyle imzalanmıştı. Hızla diğer mektupları taradım. Giderek dana ciddi (>ir tona bürünüyorlardı. Dünyanın sorunları listesi giderek büyüyordu.
Bizi dinlemiyorsunuz Bay Lightower. Yönetim kurulunuz taleplerimizi yerine getirmedir. Harekete geçmek niyetindeyiz. Küçük Caitlin 'inizin geleceği size bağlı.
"Böyle bir şeyi pofisten nasıl saklıyorsunuz?" Zinn'e baktım. "Hepsi engellenebilirdi."
"Her şey olup bittikten sonra böyle görüldüğüne eminim."
"Bunlar sadece tehdit değil," dedim dosyayı iterek. "Müdahale, zorlama. Siz avukat değilsiniz? Kızıyla ilgili imalar apaçık tehdit. Buraya bir anlaşma için geldiniz Bay Zinn. İşte anlaşma; bu basına açıklanmayacak. Bu mektuplardaki isim aramızda kalacak. Fakat nereden geldiklerini araştırmak için kendi ekibimizi göndereceğiz."
"Anlıyorum," dedi avukat itaatkâr bir tonla. Bir dosya uzattı. Dosyanın içindeki eposta adreslerine baktım. Footsylv23@hotmail.com. chip@freeworld.com. Her ikisi de August Spies ismiyle açılmıştı. Jacobiye döndüm. "Ne dersin Warren, bunların nereden atıldığını bulabilir miyiz?"
"Biz sokuşturmayı zaten yaptık," diye atıldı Zinn.
"Nereden gönderildiklerini buldunuz mu?"
"Biz bir etrafık güvenlik şirketiyiz. Hepsi ücretsiz internet sunucularından atılmış. Hesap açmak çok kolay bir iş. Herhangi bir kütüphaneye, kaleye, havaalanına gidip kendinize bir hesap açabilirsiniz. Bu Oakland Havaalanı yakınındaki bir kafeden gönderilmiş. Şu da Berkeley Üniversitesi yakınlarındaki Kinko'dan. Bulmak imkânsız."
Zinn işini biliyordu ve haklıydı, fakat bir şey dikkatimi çekti. Kinko, kütüphane, gerçek Wendy Raymore'un binasındaydı.
"Kim olduklarını bilmiyor olabiliriz, ama nerede olduklarını biliyoruz."
"Berkeley Cumhuriyeti Vatandaşları," dedi «Jacobi burnunu çekerek. " Hepimiz öyle değil miyiz?"

29. BÖLÜM

Cindy Thomas ile hızlı bir öğle yemeği için kaytanlını. Yerbe Buena Gardens'taki Long Life Noodle Company'de Dim sım yiyecektik.
Duvar dibinde bir masaya oturmuştuk. Mamurla kaplı bir parça domuz eti elindeki çöplerden düşerken, "X/L'nin ipini çektik," dedi.
"Teşekkür ederim, iş oldu, devam etmen gerekmiyor."
"Şimdi de sıra sende, tamam mı, şaki bakalım."
"Cindy, davayı elimden alırlar diye korkuyorum, hele basına bir şey sızarsa."
"En azından," dedi gözlerini gözlerime dikerek, "bu iki olayın ilişkili olduğunu düşünmekle doğru mu yapıyorum, onu söyle."
"İlişkili olduklarını nereden çıkardın?"
"Ne?" diye kıkırdadı, "aynı şehirde iki gün arayla iki büyük işadamı öldürülüyor. Her ikisi hakkında da son zamanlarda medyada iyi şeyler duymuyorduk."
"Birbirinden tümüyle farklı iki iş alanı."

"Ah, öyle mi? Bir yanda hisse senetleri düşerken milyonlarca insanın parasını hortumlayan bir spekülasyoncu, öte yanda dünya kadar maaş alan bir avuç lobicinin arkasına saklanarak yoksul insanları mahvetmeye çalışan bir herif. Her ikisi de ölü. Vahşice öldürüldü. Pardon, soru neydi? Neden ilişkili oldukları mı?"

"Tamam," dedim teslim olmuş. "Anlaşmamızı biliyorsun. Benim iznim olmadan tek satır basılmayacak."

"Biri bu insanları hedef alıyor değil mi?" 1 lal i hazırda ölmüş olanları kastetmiyordu. Kimleri kastettiğini biliyordum.

Noodle tabağını masanın kenarına koydum. "Senin körfez civarında ilişkilerin kuvvetlidir değil mi?"

"Berkeley'de mi? Gazetecilik bölümünde yaptığım iki konuşma yüzünden mi?"

"Yani kulağın deliktir. Başını belaya sokmaya istekli insanlar falan." "Derin bir nefes aldım ve kaygıyla ona baktım. "Bu türden bir bela."

"Ha, anladım," dedi. Biraz düşündü, ardından omuz silkti. "Oralarda bir şeyler oluyor. Hepimiz sistemin parçası olmaya öyle alışmışız ki, öbür taraflarda neler olup bittiğini bilmiyoruz. Sayıları sürekli artan insanlar var... nasıl desem... bıkmış insanlar. Seslerini iletemeyen insanlar."

"Ne gibi?"

"Muhtemelen duymadığın sesler. Tanrı aşkına, sen bir polissin. Bu tür şeylerden milyarlarca ışık yılı uzaktasın. Toplumsal bilinçten yoksun bir insansın demek istemiyorum. Fakat insanların yüzde yirmisinin sağlık sigortası olmadığını ya da ne bileyim, Endonezya'da küçük kızların günde bir dolara Nike ayakkabılarını diktiklerini okuduğun zaman ne yapıyorsun? Tıpkı benim gibi, sayfayı çevirip okumana devanı ediyorsun. Eğer yardımımı istiyorsan, bana güvenmen gerekiyor."

"Sana ismi vereceğim," dedim, "ama basılamaz. Etrafta sor soruştur. Bir şey bulursan editörüne gitmeyeceksin. 'Hayır, kaynaklarımı korumak zorundayım.' Önce bana geleceksin. Sadece bana. Bu konuda anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi Cindy, "uzatma da ver şu ismi."

30. BÖLÜM

Mutfak masasının üstündeki bombaya, merceğin ardından gözlerini kısarak bakan Malcolm, "Çok güzeeeel," dedi.

Fünyeye uzanan ince kırmızı ve yeşil kabloları dikkatle kıvırdı, yumuşak bir hamura benzeyen C4 maddesini çantanın çerçevesine sabitledi. "Bunu patlatacak olmamız ne kötü?" dedi eserine hayranlık içinde bakarken.

Michelle odaya gelmiş ve titreyen elini dikkatle Malcolm'un omzuna koymuştu. Kabloları, patlayıcı maddeleri, kıvılcımları gören kızın ödünün bokuna karıştığını biliyordu Malcolm.

"Korkma bebeğim. Arkadaş şu anda uykuda. Şu anda dünyanın en sağlam şeyi."

Julia yerde oturmuş televizyon seyreliyordu, kahverengi peruğu akşamki görevini yerine getirdikten sonra yere atılmıştı. Cliff'teki cinayet, son dakika haberi olarak veriliyordu. "Dinleyin," dedi. Televizyonun sesini açtı.

"Polis Bengosian'ın ölümünü, körfezde meydana gelen bombalama olayıyla ilişkili görmese de, kaynaklar iki olayı birbirine bağlayan kanıtların olduğunu ileri sürüyor. Polis şu anda George Bengosian ile otele girerken görülen kahverengi saçlı çekici kadını arıyor."

Julia televizyonun sesini kıstı. "Çekici?" Sırttı. Başına peruğu takıp poz verdi. "Ne diyorsun? Güzel oldum mu?"

Michelle güler gibi yaptı, fakat içinden astım ilacımı neden aptal gibi kaybedip duruyorum diye kendine kızmakla meşguldü. Dün gece gözlerinin içine baka baka adam öldüren Julia gibi biri değildi o. Dün cinayet işlemiş, bugün gülüyordu.

"Michelle tatlım," diyerek geldi Malcolm. "Cesur bir kız olup benim için parmağını şuraya basar mısın?" içinden kablolar çıkan ve kapağı açılmış cep telefonuna bağlı hamurumsu C4 bağlı fünyeyi bantladı. "İnce işçilik. Yeşil ve kırmızı kabloları tut lütfen, aman birbirine değmesinler... sonra çok kötü olur." (

Malcolm sürekli onunla dalga geçiyordu. "Wisconsin'li sünger kafa," diyordu gülerek. Fakat o kendini kanıtlamıştı. Cesur biri olduğunu göstermek için parmaklarıyla kabloları bastırdı.

"Korkacak bir şey yok," diye göz kıptı Malcolm, kızın endişeli yüz ifadesine bakarak. "Kabloların birbirine değme teranesi, sinemanın uydurmaları. Bak şimdi, buradaki incelik odur ki, bu küçük kabloları telefonun zil mekanizmasına taktım, piline değil. Aksi takdirde parçalarımızı ta liau St Claire'den," Michelle'in memleketi, "toparlardı."

Michelle'in elleri titriyordu. Malcolm şaka mı yapıyordu, ciddi miydi bilemiyordu. "Bittin," dedi nihayet Malcolm gözlüklerini geri iterek. Tekerlekli koltukla geriye kayd. "Suyu tuzu tamam. Ne derler? Bomba gibi. Koca Adalet Sarayı'nın kubbesini aya uçuracak güçte. Adalet Sarayı mı? Hakikaten yahu, iyi fikir."

Michelle bir başka cep telefonu uzattı. "Ben rakamı çevirdim. Sakın unutma, dördüncü çalışta patlayacak. Dördüncü çalış olmayacak. Tamam mı? Dördüncü çalış. Haydi, başlayalım. Unutma, dördüncü çalış."

Michelle başını iki yana sallayarak telefonu geri uzattı. Malcolm sadece sırtarak karşılık verdi.

"Hadi, korkacak bir şey yok. Her şey yerli yerinde."

Michelle derin bir nefes aldı ve yes' düğmesine bastı. İki saniye sonra bombaya bağlı telefon titredi.

"Bağlantı!" Malcolm göz kırptı.

Michelle'in sırtından soğuk bir ter boşandı. Malcolm sarsılmaz bir özgüven içindeydi. Her şeyi planlamıştı. Fakat bir şeyler aksi gidebilirdi. Her gün haberlerde Ortadoğu'da kendini havaya uçuran Filistinlilerle ilgili haberler duyuyordu.

Zıııııı. Çantaya baktı. İkinci çalış. Sakin görünmeye çalışıyordu. Fakat elleri tir tir titriyordu. "Malcolm lütfen..." Telefonu geri uzatmaya çalıştı. "Gördün, çalışıyor işte. Lütfen, hoşlanmadım bu işten, lütfen..."

"Lütfen ne, Michelle?" Bileğini yakaladı. "Bana güvenmiyor musun?"

Bombaya bağlı telefon yine sarsıldı. Üçüncü çalış...

Michelle'in kanı damarında dondu. "Kes şunu, Malcolm." Bağlantıyı kesmek için parmağıyla kırmızı tuşa uzandı.

Dördüncü arama başlamıştı. "Malcolm lütfen, beni korkutuyorsun."

Malcolm çekilmek yerine, elini sıkıca tuttu Michelle'in. "Tanrım Malcolm, bomba patlaya..."

Zıııııı. Dördüncü zil.

Ses odayı bir çığlık gibi yırttı. Michelle'in bakışı telefona sabitlenmişti. Bombada.

Telefon titremeye başladı. Siktir... Malcolm'un gözlerine baktı.

Yalnızca çalmıştı.

Patlama olmadı. Işık falan. Yalnızca sert bir klik sesi.

Patlayıcı mekanizmada bir klik.

Malcolm'un yüzündeki sırtma bütün yüzünü kaplamıştı. Ucu boşta bir kabloyu havaya doğru kaldırdı. "Ne demiştim bebek. Bir kaya gibi sağlam. Eee ne diyorsun? Bence gayet iyi çalışıyor."

Michelle sonunda rahat bir nefes aldı. İçinden ise çığlık atıyordu. Malcolm'un yüzüne bir yumruk patlatmak istiyordu. Fakat hali kalmamıştı. Tişörtü tere batmıştı.

Malcolm fünüyeyi alıp tekerlekli koltuğuyla cihaza doğru kayd. "Ben bu güzelliği havaya uçurur muyum hiç?" Başını iki yana salladı. "Hiç şansın yok bebek. Benim fıstığın yapacak daha önemli işleri var. Bu bomba San Francisco'daki herkesin iflahını kesecek."

31. BÖLÜM

Sabah yedi civarında masamdaydım. Ekibim etrafa dağılmış ipuçlarını kovalıyordu. Cindy bana Vampir Kapitalizm denilen kitabı bulmuştu. Kitabın bana insanların benimsemeye başladığı yeni radikalizm hakkında bir fikir verebileceğini söylemişti.

önce bölüm başlıklarına baktım: "Kapitalizmin Başarısızlığı." "Ekonomik Irkçılık." "Tamah Canavarı."

«Jill'in kapının ağzında durduğunu fark etmemişim bile. Kapıyı çaldığında yerimden sıçradım. "John Ashcroft seni böyle bir görse. Kentin zabıta gücünün en önemli kişilerinden biri... Vampir Kapitalizm ha?"

"Çeteyle çalışan bir seri katil soruşturmasının bir parçası," dedim gülümseyerek, mahcup olmuştum.

Stilize bir kırmızı takım elbise, Burberry marka yazlık bir yağmurluk giymişti, deri çantasını kolunun altına sıkıştırmıştı. "Bir içkiye ihtiyacın olabilir diye düşünmüştüm."

"İyi olurdu," dedim kitabı masanın üstüne bırakarak, "fakat hâlâ görev başındayım." Masamın üzerindeki soya fasulyesi çerezini ona uzattım.

"Ne yapıyorsun?" diye sırttı, "departmanın yeni isyancı Yazarlar kanadına önderlik mi?"

"Çok sevimlisin," dedim. "Bahse girerim, Bili Gates, Paul Ailen ve Warren Buffet'in geçen yıl dünya nüfusunun dörtte birini oluşturan otuz ülkeden daha çok para kazandığını bilmiyordun."

Jill gülümsedi. "Mesleğini düşününce, sosyal bilinç geliştirmeni görmek hoş oluyor."

"Beni rahatsız eden bir şey var Jill. Lightovver'in evinin önündeki ikinci sahte bomba ile Bengosian'ın ağzına tıktırılmış olan not. Bu insanlar hedeflerini açıkça ilan etti. Bizimle dalga geçiyorlar. Neden onların oyunlarına gelelim?"

Ayağını masamın kenarına uzatarak oturdu. "Bilmem. Onları yakalayan sensin. Ben sadece mahkûm ediyorum."

Bir sessizlik oldu. Biraz gergin bir sessizlik. "Konuyu değiştirebilir miyim?"

"Soya fasulyeleri mi?" dedi omuzlarını silkerek, torbadan bir tane alıp ağzına attı.

"Aptalca olduğunu düşünebilirsin. Geçen gün senin için biraz endişelenmiştim. Pazar günü. Koştuktan sonra. Şu izler Jill. Kolundaki izler. Kafama yatmadı bir türlü."

"Kafana yatmayan ne?" diye sordu.

Gözlerinin içine baktım. "Bu izlerin bir yere çarpmakla ilgisi olmadığını biliyorum. Nasıl bir şey olduğunu bilirim .Jill. Hepimiz gibi, sadece bir insan okluğunu kabul etmenin ne kadar zor olduğunu bilirim. Bebeği nasıl istediğini biliyorum. Sonra babanın ölümü. Bu kız her şeyi halleder görüntüsü vermekten hoşlanıyorsun, biliyorum. Ama bazen böyle olmaz. Seni bilirim, sana kalsa kimseyle konuşmazsın, bizimle bile. Vardığım sonuç şu... Neyse, şu izlerin sebebini senden dinleyelim. Haydi anlat."

Gözlerinde her daim taşıdığı inat, birdenbire kırılganlaştı, bir şeyler itiraf etmek üzereydi. Fazla ileri gidip gitmediğimi bilmiyordum, ama kim takar, o benim arkadaşım. Tek istediğim onun mutlu olmasaydı.

"Belki bir konuda haklısındır," dedi, "belki bu morlukların sebebi duş kapısı değildir."

32. BÖLÜM

Zalim ve affedilmez suçlar vardır. Midemi bulandırır, fakat sebepleri açıktır. Üzerine düşündükçe bazen, anlayışla karşıladığım bile oluyor. Bir de gizli suçlar vardır. Asla görmek istemediğiniz türden suçlar. Neredeyse teni bile zedelemeyen, fakat tenin altındakini, içimizde insan olan ne varsa onu paramparça eden suçlar.

Bu tür suçlara bakınca, hayatımı nasıl kazandığını benim için çok önemli oluyor.

• Jill, Steve ile aralarında geçenleri anlatınca onun gözlerindeki yaşları silip küçük bir kız kardeş gibi onunla birlikte ağladım. Arabayla evime dönerken sersem gibiydim. Yüzündeki ifadeyi, o külrengi utancı asla unutmayacağım. Jill, benim güzel Jill'im.

Hemen o gece arabaya atlayıp evlerine gitmek ve Steve'in yüzüne temiz bir tokat akşetmek istedim ilk önce. Demek başından beri o ukala, kendini bir bok sanan herif Jill'e eziyet ediyordu.

Jill'in küçük bir kız çocuğunu andıran yüzü gözümün önünden gitmiyordu, başka bir şey düşünemiyordum. Karşımdaki Stanlord'da sınıf birincisi olan, hayatta her şeyin onun için kolay olduğu bölge savcısı baş muavini değildi asla. Dostumdu.

Bütün gece bir oyana bir bu yana döndüm durdum. Ertesi sabah tekrar işime odaklanmak için bütün gücümü kullanmak zorunda kaldım. Laboratuvar, Claire'in bulgularını doğrulamıştı. George Bengosian'ın yuttuğu şey risin denilen, çok zehirli bir maddeydi.

Adalet Sarayı herhalde böyle yoğun bir sabah görmemiştir. İğne atsan yere düşmezdi, basın sözcüleri, siyah takım elbiseler içinde Federaller. Cindy ile Claire'i ararken kendimi yasadışı bir şeyler yapıyor gibi hissetmişim.

"Görüşmemiz gerekiyor kızlar," dedim. "Çok önemli. Öğle yemeğinde Susie'nin yerinde buluşalım."

Bıyant'ırt aşağısındaki تنها kaleye vardığımda, Cindy ile Claire in köşedeki bir masada çoktan yerlerini aldıklarını gördüm. ikisi de endişeli görünüyordu.

"Jill nerede?" diye sordu Cindy. "Seninle birlikte gelir diye düşünmüştüm."

"Ona söylemedim," dedim. Karşılarındaki sandalyeye oturdum. "Çünkü Jill hakkında konuşmak istiyorum."

"Tamam..." dedi Claire, kafası karışmıştı.

Koşuya çıktığımız zaman gördüğüm morluklardan başlayarak tek tek her şeyi anlattım. Morluklardan nasıl işkillendiğimi, bebeğini yitirdiği için kendine böyle bir şey yapmış olacağını düşündüğümü falan, her şeyi anlattım.

"Yine o eski hikâye," diye araya girdi Cindy, "öyle değil mi?"

"Sebebini sordun mu?" diye sordu Claire. Gözlerine ölümcül bir ciddiyet yerleşmişti.

Başımla evet işareti yapıp gözlerine bakmakla yetindim.

"Eee?"

"Şöyle dedi, diyelim ki bu izleri ben yapmadım."

Claire yüzümü inceliyor, ondan bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Cindy gözlerini kırptırıyor, anlamıştı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Claire. "Tanrı aşkına, yoksa Steve..."

Başımla onayladım, yutkundum.

Masaya derin, tedirgin eden bir sessizlik çöktü. Garson kız geldi. Dalgın dalgın siparişlerimizi verdik. Garson gittiğinde başımı kaldırıp onlara baktım.

"O... çocuğu," dedi Cindy kızgın. "Taşaklarını keseceğim."

"Kulübümüze hoş geldin," dedim. "Dün bütün gece aynı şeyi düşündüm."

"Ne zamandır?" diye sordu Claire. "Ne zamandır sürüyor bu durum?"

"Bilmiyorum. Bebek yüzünden olduğunu söylüyor. Bebeğini kaybettiğinde Bay Duyarlı onu suçlamış. Durmadan 'Bir işe yara be. Bir işe yara. Pabucumun savcısı. Basit bir kadının yapabildiği bir şeyi, bir bebek yapmayı bile beceremezsin değil mi?' gibi laflar."

"Ona yardım etmek zorundayız," dedi Claire.

Göğüs geçirdim, "Nasıl yardım edebileceğimiz konusunda bir fikriniz var mı?"

"Onu o evden çıkarmak," dedi Claire. "Birimizin evinde kalabilir. Evden ayrılmak istiyor mu?"

Bilmiyordum. "Henüz o aşamaya geldiğini sanmıyorum. Şu anda sadece utancını yenmeye çalışıyor. Sanırım. Sanki insanları hayal kırıklığına uğratmış. Belki bizden utanıyor. Kulağa tuhaf gelebilir ama, galiba iyi bir anne, iyi bir eş olduğunu kanıtlamak isteyen bir yanı var Jill'in."

Claire başıyla onayladı. "Tamam, onunla konuşacağız, değil mi? Ne zaman?"

Claire'e baktım. "Bu gece."

Yemeklerimiz geldi, iştahsız iştahsız yedik. Hiç kimse soruşturmanın nasıl gittiğini sormadı. Claire birdenbire başını iki yana salladı. "Sanki başımızda yeterince iş yokmuş gibi bir de bu çıktı."

Cindy, "Konusu açılmışken," diyerek çantasına uzandı, "senin için bir şey getirdim." Spiralli bir not defteri çıkarıp bir sayfasını yırttı.

Roger Lemouz. Dwinelle Hail. 5550124 "Bu adam Berkeley'de. Dilbilim bölümünde. Küreselleşme uzmanı. Gafil avlanma. Hayat görüşü, ne bileyim, seninkiyle pek uyuşmayabilir."

"Teşekkür ederim. Nereden buldun bunu?" Kâğıdı katlayarak cebime koydum.

"Söylemiştim. Milyarlarca ışık yılı uzaktan."

33. BÖLÜM

Elimden geldiğince Jill'i zihnimin gerilerine attım ve Dr. Roger Lemouz'u odasında yakalamayı başardım. Kısa bir konuşmanın ardından benimle görüşmeyi kabul etti.

Adalet Sarayı'ndan biraz uzaklaşmak iyi geldi. Bu günlerde kentin bu bölümüne pek gidemiyordum. Arabamı Teleg raph Avenue'nin uzağına park ettim. Farelerin çöpleri karıştırdığı birkaç sokaktan geçtim. Güneş Sproul Plaza'nın camlarında şavkıyordu. Çoğu sandal giymiş sırt çantalı öğrenciler çimlerin üzerine yayılmıştı, bir kısmı merdivenlerde oturmuş kitap okuyordu.

Lemouz'un odası Dwinelle Hall'daydı. Dört köşe beton bir bloktan ibaretti bu bina. Kapıyı çaldım. Koyu bir Akdeniz aksanı içeriden seslendi. "Girin." Aksanın içinde başka bir tını vardı, ingiliz?

Profesör Lemouz küçük bir odada, kitap ve gazete yığınlarıyla kaplı kaotik bir masanın ardında oturuyordu. Geniş omuzlu esmer bir adamdı. Uzun perçemleri siyah ve kıvrıkcıktı. Yüzünde gölgeli bir şişkinlik.

"Aha, Polis Müfettişi Boxer," dedi. Bir sandalyenin üstündeki kitapları boşalttı. "Lütfen böyle oturun. Dağınıklığın kusuruna bakmayın." Odanın içinde bayat bir hava vardı. İçerisi sigara dumanı ve kitap kokuyordu. Masanın üzerinde bir kül tablası ve bir paket filtresiz Rothmans vardı.

Ağır ağır masasının karşısındaki sandalyeye çöktüm. Kartımı uzattım.

"Cinayet masası," diye yüksek sesle okudu kartı. Etkilenmiş gibi dudaklarını ısırdı. "Yani, anladığım kadarıyla sizi buraya getiren belirsiz bir etimolojik nüansı çözme arzusu değil?"

"Belki, yine sizin uzmanlık alanınıza giren başka bir mesele," dedim. "Eminim körfezde olup bitenlerden haberiniz var."

Göğüs geçirdi. "Evet. Burnunu kitaplardan kaldırmayan bir adam bile ara sıra başını kaldırıp etrafına bakmıyor. Trajik. Kesinlikle üretken değil. Fanon ne demiştir biliyor musunuz? 'Şiddetin kendi yargıcı, kendi jürisi vardır.' Yine de, çok şaşırtıcı gelmiyor olanlar."

Lemouz'un gösterdiği sahte anlayış, olsa olsa bir dışının acıması kadar etkilemişti beni. "Son söylediğinizle ne kastediyorsunuz? öğrenebilir miyim?"

"Elbette Madam Müfettiş, önce siz neden burada olduğunuzu söyleme nezaketinde bulunursanız, neden olmasın?"

"Teğmenim," diye düzelttim. "Cinayetle ilgili ayrıntılarla uğraşıyorum. Sizin isminiz bana, burada olup bitenler hakkında birinci elden bilgi sahibi olabilecek biri diye verildi. İdeolojik manzaradan bahsediyorum. Civarda, iki kişiyi havaya uçurup iki çocuğun canına kasteden ve bir insanın da bütün iç organlarını paramparça eden ve bunun makul bir protesto biçimi olduğunu düşünen insanlar var."

"Sanırım 'civarda' ile kastiniz Berkeley Üniversitesi'nin huzur dolu kampüsü " dedi Lemouz.

"Böyle korkunç şeyler yapabilecek insanlar nerede yaşıyorlarsa orayı kastediyorum Bay Lemouz."

"Profesör," diye düzeltti, "Latin dilleri profesörü." Yüzünden bir gülümseme geçti. "Eğer unvanlara önem veriyorsak."

"Bu cinayetleri şaşırtıcı bulmadığınızı söylediniz."

"Neden şaşırtıcı olsunlar? Örneğin ağır bir şeker hastası vücudunda yaralar çıkınca şaşırmı? Toplumumuz hastalıklı Teğmen. Hastalığı yayan insanlar şaşkınlıkla etrafına bakıp, 'Kim, ben mi?' diye soruyor."

Gözlerini bana doğru kaldırarak, "Güçlü uluslararası şirketlerin kârlarının dünyadaki ülkelerin yüzde doksanının gayri safi milli hasılasından daha büyük olduğunu biliyor musunuz? Dünyada toplumsal sorumluluk kurumları olan devletlerin yerini almış durumdalar."

Kötü kötü güldü, "İrksal duyarlılıklarımızı tehdit eden ayrımcılığa karşı çıkmada bu kadar duyarlıyken, ekonomik olduğunda bunu görmezden gelmemizin sebebi ne sizce? Ezilenlerin gözünden bakmıyoruz da ondan. İktidar sahiplerinin gözlüklerini takıyoruz. Devletin. Televizyonun."

"Pardon ama," diye sözünü kestim, "burada olmamın sebebi dört vahşi cinayet. İnsanlar ölüyor."

"Evet Teğmen, insanlar ölüyor. Ben de bunu anlatmaya çalışıyorum."

Bir yanım tut yakasından şu adamı ve salla diyordu. Bunun yerine, çantamdan dadının öğrenci kimliğindeki fotoğrafını ve Clilf Hotel'e George Bengosian ile birlikte giren kadının tariflere göre yapılan resmini çıkardım. "Bu kadınlardan herhangi birini tanıyor musunuz Profesör."

Lemouz kahkahasını zor bastırdı. "Size neden yardım edecekmişim? Bu adaletin mimarı şu iki kadın değil, devletin la kendisi. Lütfen bana kimin suçunun daha büyük olduğunu söyleyin. Şu iki şüpheli kadın mı," masanın üzerine Chronicle gazetesini attı, "yoksa sistemimizin bu harika örnekleri mi?"

Karşımda Lighttower ile Bengosian'ın fotoğrafları duruyordu.

"Eğer bu insanlar bir savaş başlatmışlarsa," diye güldü Lemouz, "ben sonucu bekleyelim derim. Nedir çağımızın sloganı Teğmen?" gülümsedi. "Amerikalıların bütün ahlaki değerlerini benimsediği yeni slogan nedir? Bırakın yapsınlar."

Fotoğrafları aldım, dosyayı kapattım, çantama koydum. Yorgun, bıkkın, ayağa kalktım. Latin Dilleri Profesörü Roger Lemouz'un odasını terk ettim. Yoksa adamı oracıkta boğacaktım.

34. BÖLÜM

Adalet Sarayı'na ulaştığımda öfkem dinmemişti hâlâ. Lemouz'un kendini sonuna kadar haklı gören vaazları, cinayetleri çözmede bir milim bile ilerleyememiş olmamıza duyduğum kızgınlığa ekleniyordu. Ofise vardığımda saat altıyı geçmişti, fakat hâlâ ateş püskürüyordum. Cindy'i aradım ve Susie'de buluşmak için randevulaştık. Bu işte kızlara ihtiyacım vardı.

Telefonu kapatır kapatmaz, Jacobi girdi içeri. "Yank Sing," dedi.

"Yank Sing?"

"İstakozdan daha iyi. Hiçbir kadın Çin restoranına dayanamaz. Bunu biliyor olmalısın Teğmen. Derler ki, Qin Hanedanı'nın çöküş nedeni zencefilli lavukmuş.

"Nerelerdeydin?" diye koltuğa oturdu. Kesinlikle elinde bir şeyler vardı.

Saçmalamalarından, yüzündeki pişkin sırtmadan anlıyordum bunu.

"Berkeley Cumhuriyeti'nde vaktimi boşa harcıyordum, restoran yorumları dışında elinde beni ilgilendirecek bir şey var mı"

"Wendy Raymore'un bülteni sayesinde bir ipucu yakaladık," dedi sırtarak.

Bu beni heyecanlandırdı.

"Körfezdeki eczanelerden birinden telefon ettiler. Nöbetçi eczacı kızı gördüğünü düşünüyor. Bir video kaydı olabilir. Kızın şimdi kızıl saçlı olduğunu ve güneş gözlükleri taktığını söylüyor. Fakat parasını saymak için bir iki saniyeliğine gözlüklerini çıkarmış. Adam kızın o olduğuna yeminler ediyor."

"Körfezin neresinde Warren?"

"Oakland'daki Harmon Meydanı." Kafamda ufak bir harita çizdim, ikimiz de aynı anda farkına vardık. "Küçük Caitlin'in bulunduğu McDonald's'ın olduğu yer."

Coğrafya olarak elimizdeki ipuçlarıyla uygunluk içindeydi bu. "Fotoğraf etraftaki bütün dükkânlara gösterilsin."

"Bunu zaten yaptık Teğmen." Dilinin altındaki baklayı çıkarmamıştı Jacobi henüz, gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu.

"Çok ihbar geldi," dedim. "Bunun gerçek olduğunu nereden biliyorsun?"

Göz kırptı. "Astım ilacı alıyormuş."

35. BÖLÜM

Jill geldiğinde Cindy, Claire ve ben coronaslarımızı ve bir tabak kanadı bitirmek üzereydik. Paltosunu astı ve ağır ağır masamıza geldi, dudaklarındaki gülümseme gergin olduğunu gösteriyordu.

"Ece," dedi, çantasını bırakıp kendini Claire'in yanındaki koltuğa bırakırken, "ilk taşı kim atmak ister?"

"Önce bir doyuralım seni," dedim. "Şu kanatlardan biraz al bakalım... şundan da..." Önündeki boş bardağa kendimin kinden biraz bira doldurdum.

Hep birlikte kadeh kaldırdık, Jill de kaldırdı, biraz tereddütle. Masaya bir sessizlik çöktü, herkes lalı nasıl açsak diye düşünüyordu. Daha önce kaç defa buluşmuştuk? Ortak bir meseleyi çözmek, kaynakları birleştirmek için bir araya gelen dört kadındık.

"Dostlara," dedi Claire. "Birimiz hepimiz için. Yani, her konuda Jill."

"İçine sümüklerim akmadan önce," dedi »Jill gözleri buğulanmıştı, "ben şunu içeyim."

Jill, üçte biri dolu bardağını tek dikişte içti. Derin bir nefes aldı. "Eveeet, bilmezden gelmenin âlemi yok değil mi? Hepiniz biliyorsunuz?"

Herkes başıyla onayladı.

Jill bana göz kırptı, "Ne de olsa telefon, telgraf, tele Boxer çağındayız."

"Senin derdin bizim derdimiz," dedi Claire. "Bizim yerimizde sen olsaydın, aynı şeyi yapardın."

"Bilmez miyim, biliyorum," dedi Jill başıyla onaylayarak. "Sanırım şimdi siz bana, kocasından dayak yiyen kadın tipine pek uygun olmadığımı söyleyeceksiniz."

"Sanırım bundan sonraki ilk şey," dedim dudaklarımı ıslatarak, "bize duygularını anlatman olacak."

"Anladım," dedi derin bir nefes alarak. "Önce şunu bilin, koca dayığı yemiyorum. Kavga ediyoruz. Steve gaddar biri. Bana hiç yumruk atmadı. Asla yüzüme vurmadı."

Cindy karşı çıkmaya hazırlandı, fakat Claire durdurdu onu.

"Biliyorum, bu onu ne masum ne de haklı gösterir. Sadece bilmenizi istedim." Altdudağını ısırdı. "Galiba kendi duygularımı tarif edemem. Ama öyle çok benzeri vakaya baktım ki, ne tür duygular hissediliyor biliyorum. Genel olarak utanıyorum. Benim gibi bir kadının başına böyle bir şey gelmiş olsun."

"Ne kadardır sürüyor bu olay?"

Jill geriye yaslandı ve gülümsedi. "Doğruyu mu söyleyeyim, yoksa aylardır kendime söylediğim şeyi mi? Doğrusu şu, evlenmeden önce başladı."

Dişlerimi sıktım.

"Her zaman başka bir nedeni vardı. Kıyafetlerim, eve onun hoşuna gitmeyen bir şey almam. Steve sürekli bana aptal olduğumu söylüyor."

"Aptal?" Claire şaşırmıştı. "Sen onu suya götürür susuz getirirsin be."

"Steve aptal biri değildir," dedi Jill. "Sadece etraflı düşünemiyor. Başta beni kollarıyla sıkardı, şuradan, omuz hizamdan. Sanki elinin ayarını bilmiyor gibiydi. Birkaç kez çok kızdığında bir iki şey fırlattı. Hatırlıyorum, bir keresinde çantamı fırlatmıştı." Gülmeye başladı. Masadaki peynir tabağını göstererek. "Nedeni işte bu peynirdi."

"Neden?" Cindy duyduklarına inanamıyor, başını iki yana sallıyordu. "Sana neden böyle şeyler yapıyor?"

"Faturanın birini geç ödediğim için. Bütçemizin kısıtlı olduğu bir dönemde parayı bir çift ayakkabıya saçtığım için." Omuzlarını silkti. "Çünkü gücü yetiyor."

"Demek seni tanıdığımız günden beri böyle bir şey vardı?"

Jill yutkundu. "Sizden gizlediğim anlamına gelir bu değil mi?" Garson masaya biraz daha kanat getirdi. Arkaplanda bir Shania Twain parçası çalıyordu. "Rüşvet mi veriyorsunuz?" diyerek güldü ve yeni gelen kanallardan birini alıp sosa batırdı. "Yeni bir soruşturma yöntemi. Ah, evet, Usame Bin La din'in gizlendiği yeri biliyorum. Fakat önce şu peynirli şeylerden biraz daha alabilir miyim?"

Güldük. Jill bizi güldürmenin bir yolunu her zaman bulurdu.

"Sebep hiçbir zaman önemli bir şey değildi. Hep etten püftlen şeyler. Bizi hep bir hayat ortağı olarak görmüşümdür. Birlikte çok şey yaşadık. Ama küçük şeylere gelince... Mesela sevmediği insanlarla akşam yemeği yemem. Temizlikçi kadından gömleklerini ütölemesini istemeyi unutmuş olmam. Onun yüzünden kendimi aptal bir çocuk gibi hissediyorum. Sıradan bir kadın."

"Senin için kullanılabilecek en son sıfat 'sıradan'dır," dedi Claire.

Jill gözlerini kuruladı ve gülümsedi. "Canlarım benim... Orosu çocuğunu vursam, bana madalya takarsınız."

"Bu seçeneği epey tartıştık," dedi Cindy.

"Biliyor musunuz, aklıma gelmedi değil," dedi Jill başını iki yana sallayarak. "Dosyama kim bakar dersiniz? Hey, biraz fazla melodrama benzedi değil mi?"

Sordum, "Sana aynı dertten dolayı gelen bir kadına ne akıl verirdin? Hadi tekrar yargıç ol. Eş olarak Jill'i bir kenara bırak. Ne söyledin?"

"Kocana öyle hızlı dava aç ki, tekrar aynı boku yediğinde yiyeceği cezayı kışından çıkaramasın," dedi ve güldü.

Teker teker kahkahaya katıldık.

"Biraz zamana ihtiyacın olduğunu söylemiştin," dedim Jill'e. "Bugün burada olmamızın sebebi seni hayatını değiştirmeye zorlamak değil. Ama seni tanırım. Hâlâ onu terk etmemiş olmanın sebebi, kendini ilişkinin yürümesinden sorumlu hissetmen. Senden bize söz vermeni istiyorum Jill. Yumruğunu sıkması bile yeter. Tek bir olay daha olursa, oraya gelip eşyalarını kendi elimle toplayacağım. Bende kalırsın, Cindy ele kalır... boş ver Cindy'i, evi rutubetli... Claire'de kalırsın. Sana yer çok güzelim. Tehdit ettiği anda, o evi terk edeceksin."

Jill'in yüzü aydınlandı, mavi gözlerine bir keskinlik geldi. Birden onu hiç bu kadar güzel görmediğimi düşündüm. Hele gözlerin üstüne düşen kıvrıkcık saçlarıyla."

Sonunda gülümsedi ve yüzü kızarak "Söz veriyorum," dedi.
"Yemin et," dedi Cindy.
Jill elini havaya kaldırdı, "Highland Parkı Esmeri, kız kardeşleri üzerine yemin eder ki, sözünü tutacaktır. Tutmazsa yüzünü kezzaplar yesin."
"Şimdi oldu," dedi Claire.
Jill masanın üstündeki ellerimize uzandı. "Sizi çok seviyorum çocuklar."
"Biz de seni Jill."
"Eh artık sipariş versek ya," dedi. "Sanki hukuk finallerinden yeni çıkmış gibiyim. Karnım öyle aç ki."

36. BÖLÜM

Belki uyuyamadığım içindir; arkadaşlarından biri golf oynamaya davet edince iler şeyi unutup giden, fakat herkesin içinde düşünceli, iyi kocayı oynayan, kentin en parlak kadınlarından birini, sevdiğim bir insanı inciten orospu çocuğu yüzünden sabaha kadar bir o yana bir bu yana dönüp durduğum için.

Sebebini bilmiyorum, fakat o sabah Steve her aklıma geldiğinde duyduğum öfke hiçbir şey yokmuş gibi ihbarları araştırmamı, vaka üzerine düşünmemi imkânsız kılmıştı.

Sonunda çantamı kaptığım gibi çıktım dışarı. "Tracchio beni ararsa, bir saat sonra geleceğimi söyleyin."

On dakika sonra, Steve'in ofisinin bulunduğu, avukatlarla, muhasebecilerle dolu Beale'deki camlarla kaplı gökdeleneydim.

Otuzuncu kata çıkan asansörün içinde öfkeden yerimde duramıyordum. Derin derin nefes alıyordum. Northstar Partnership'in kapılarını ite ile ilerledim. Girişteki masanın ardında oturan hoş görünümlü resepsiyonist kız gülümseyerek karşıladı beni.

"Steve Bernhardt," dedim öfkemi gizlemeye çalışmadan.

Kızın aramasını beklemedim, Jill'le bir keresinde ziyaret ettiğimiz köşedeki odaya ilerledim. Steve limon sarısı bir lacost tişört ve hakiler içinde telefonla konuşuyor, koltuğunda ileri geri sallanıyordu. Konuşmasına ara vermeden göz kırptı ve önündeki bir koltuğu işaret etti. Göz kırışını gördüm dostum.

İşle ilgili konuşmasını beklerken, "buna pire için yorgan yakmak derler," gibi işbilir klişelerle dolu sözleri öfkemi daha da artırıyordu.

Sonunda göğüs geçirdi ve koltuğuyla bana doğru döndü. "Lindsay?" Bakışları hayırdır diyordu. Sanki olup biteni bilmiyormuş gibi.

"Numarayı bırak Steve, niye geldiğimi biliyorsun?"

"Hayır, bilmiyorum." Başını iki yana salladı, yüzündeki ifade değişti. "Jill'e bir şey mi oldu?"

"Biliyor musun, üzerine atlayıp şu telefonu boğazından aşağı sokmamak için kendimi zor tutuyorum. «Jill bize anlattı. Haberimiz var.»

Önündeki bir dosyayı kapatarak, masum bir ifadeyle omuzlarını silkti. "Neden haberiniz var?"

"Morlukları gördüm. Jill bize neler olduğunu anlattı."

"O 1111?" dedi koltuğunda geriye yaslanarak. "Jill size dün akşam bir gangster ile yemeğe gittiğini mi söyledi?" Saatine baktı. "Biraz daha oturmak ve saçmalıklarını dinlemek isterdim, gerçekten, fakat saat yarımda aşağıdaki bir toplantıya katılmak zorunda..."

Yüzümü masasına yaklaştırdım. "Bana bak. Kulaklarını dört aç. Buraya yaptığın boka bir son vermeni söylemek için geldim. Hemen bugün. Ona bir daha dokun... işe bir gün kaşları çatık gelsin, adına güzel bir dosya açarım. Anladın mı?"

Yüzündeki ifade zerre kadar değişmedi. Elini kısa kıvrık saçlarında gezdirdi ve güldü. "Öyle mi canım, dedikleri doğruymuş, tam bir taşak düşmanısın. Neden bahsettiğini anlamıyorum... Jill'in bu mevzuyu size taşımaya hakkı yoktu. Sizin gibi kariyerinden başka bir şey düşünmeyen, köpeklerle yaşayan kadınların anlamadığı malum, ama biz evliyiz. Evde olup biten kankoca arasında kalır."

"Artık değil," dedim dimdik gözbebeklerine bakarak. "Benim işim, senin gibi insanları kodese tıkmak Steve."

"Jill asla aleyhime tanıklık yapmaz," dedi, ardından kaşlarını çatı. "Bak saat kaç olmuş? Eğer sence bir mahsuru yoksa, şimdi aşağıdaki toplantıma gideceğim."

Ayağa kalktım. Bu tür bir davranışla karşılaşacağımı tahmin etmemiştim. Mesele Jill'di ve adamın umurunda değildi. "İstersen bir kez daha tane tane söyleyeyim," dedim. "Jill'in en ulak bir yeri morarsın, Jill'in aleyhine tanıklık yapıp yapmayacağı düşüneceğin en son şey olacak. Koşuya çıktığında, ya da gecenin geç bir saatinde garajdayken bir tıkırtı duyarsan, bil ki kulakların yanılmıyor."

Gözlerimi ondan ayırmadan kapıya doğru gittim. Steve oturduğu yerden kıpırdamadı. Öfke ile nutku tutulmak arasında bir yerlerde koltuğunda salınıyordu. "Pire için yorgan yakmak neymiş görürsün o zaman Steve."

37. BÖLÜM

Cindy Chronicle'daki masasına oturdu. Kendini pek iyi hissetmiyordu. Fruitopia organik şeftali suyu kutusunun kapağını açıp bir yudum aldı. Gazeteyi alıp ilk sayfaya şöyle bir baktı. Ön sayıların sağ tarafına basılı makaleyi ve ismini gördü. Başlıkta kalın puntolar kullanılmıştı: İKİNCİ CEO CİNAYETİ POLİSİ BİRİNCİ CİNAYETİ TEKRAR İNCELEMeye İTİYOR.

Emaillerine bakmak için bilgisayarı açtı. Masaüstü görüntüsü ekrana geldiğinde Internet Explorer'ı tıkladı. Email sayfası açıldı.

Yirmi yeni mesajınız var.

Dört ay önce ayrılmış olduğu Aaron'dan gelen mesajı gördü. Pumpkinseed Smitli 22 Mayıs'ta kilisede resital veriyor, var mısın ? Pumpkinseed kentin en iyi saksofoncularından biriydi. Varım tabii, diye yazdı Cindy, senin seranadlarını dinlemek zorunda olsam da geliyorum.

Geri kalan mesajları hızla geçti. Lightovver ile Bengosian'ın geçmişlerini araştırmak için elinden geleni yapan asistanı da bir mesaj atmıştı. Bengosian piçine, son iki yıl içinde his-selerinden ettiği kişilerce tam kırk altı dava açılmıştı. Herif tam bir pislik.

Bilmediği bir adresten gönderilen son mesajı silmek üzereyken başlık dikkatin içkti. SLAM@hotmail.com, SIRADA NE VAR?

Cindy çöp kutusuna atmaya hazırlandığı mesajın üzerini tıkladı. Meyve suyundan bir yudum aldı.

Adını nereden bulduğumuzu ve niye seninle temasa geçtiğimizi boş ver, diye başlıyordu mesaj. Eğer insanlık için bir şey yapmak istiyorsan, işte sana fırsat.

Cindy ekrana biraz daha yaklaştı.

Geçen haftanın 'trajik' olayları, ileride olacakların yanında hiçbir şey. Gelecek hafta, dünyanın çeşitli ülkelerinin maliye bakanları, Breton IVoods'tan artakalan 'özgür' dünya ekonomisinin henüz vahşice tüketmeye fırsat bulamadıkları kalıntıları paylaşmak için bir araya gelecek.

Okuduğu her cümleyle Cindy'nin kalbi biraz daha hızlı çarpıyordu.

Her üç günde bir bu kan emici domuzlardan birini öldüreceğiz. Tek kurtuluşları var: Akıllarını başlarına toplamak. Çaresiz ulusları ticaretin onları özgürleştireceği büyük yalanıyla köşeye sıkıştıran, erkek ve kız kardeşlerimizi uluslararası şirketlerin karanlık atölyelerinde kölece çalıştıran, yozlaşmış, hileli bir düzenden başka bir şey olmayan borsada Amerikan emekçilerinin tasarruflarına el koyan ve adına serbest teşebbüs sistemi denilen küresel virüsü reddetmek, onların tek kurtuluşudur.

Bundan böyle sesimizi herkes işitecek.

Biz bir orduyuz, en az vampirlerin süper güçleri kadar ölümcül ve kolu her yere uzanan bir orduyuz.

Cindy gözlerine in anamıyordu, sanki koltuğuna mihlanmıştı. Ne bu, bir internet şakası mı? Bir eşek şakası?

Bir yandan okumaya devam ederken, YAZDIR tuşunu tıkladı ve telefonu alıp boynuna sıkıştırdı.

Seni seçmemizin sebebi, medyanın yozluğunun uluslararası şirketlerden geri kalmamasıdır. Ya sen, yozlaşmanın bir parçası mısın ? Yakında anlayacağız.

San Francisco'da gelecek hafta buluşacak olan önemli insanlardan, GS'de tarihsel bir karara imza atmalarını bekliyoruz. Zincirleri kırsınlar. Borçları bağışlasınlar. Kârı değil, öz-

gürlüğü savunsunlar. Küreselleşme canavarını dizginlesinler. Dünya ekonomilerini rahat bıraksınlar.

Bu sesleri duymazsak, bizim sesimiz duyulacaktır. Üç günde bir, kan içici bir domuz gebertilecektir.

Bu mesajı ne yapacağınızı biliyorsunuz Bayan Thomas. Geldiği yeri bulmak için vaktinizi boşa harcamayın. Tabii eğer bir daha yazmamızı istiyorsanız.

Cindy'nin ağzı kupkuru olmuştu. SLAM@hotmail.com. Gerçek miydi bu?

Mailin altındaki imzayı gördü: August Spies.

38. BÖLÜM

Masama döndüğümde Şet Traechi» ile Jill'in aramamı beklediğini belirten iki mesaj vardı.

"Ve Chronicle' dan biri sizi bekliyor," dedi Brenda.

" Chronicle"! "

Başımı kaldırdığımda Cindy yi gördüm. Odamın önündeki bir dosya yığınının üzerine oturmuştu. Dizleri bitişik, ayakları ayrık, anlaşılan epeydir bekliyordu. Beni görünce güçlükle ayağa kalktı, fakat ona vakit ayıramazdım.

"Cindy, seninle şu anda görüşmem. Kusura bakma. Birazdan bir toplantım..."

"Hayır," dedi sözlerimi keserek, "sana göstermem gereken bir şey var Lindsay. Bu çok önemli."

"Her şey yolunda mı?"

Başını iki yana salladı. "Sanmıyorum."

Odanın kapısını arkamızdan kapattık. Cindy çantasından bir kâğıt çıkarıp uzattı. Galiba bir emaildi.

"Otur," dedi. Kâğıdı önüme koydu ve yanıma oturdu. "Oku."

Cindy'nin gözlerine baktığımda iyi bir haber olmadığını anladım.

"Sabahleyin email adresime gelmiş," diye açıkladı. "Adresimi Chronicle'ın web sitesinden bulmuş olabilirler. Göndereni bilmiyorum. Ya da niçin bana gönderdiklerini. Açıkçası dehşete kapıldım."

Okumaya başladım.

Adını nereden bulduğumuzu ve niye seninle temasa geçtiğimizi boş ver... Her cümle biraz daha kötüleştiriyordu durumu. Her üç günde bir, bu kan emici domuzlardan birini geber-teceğiz... Başımı kaldırıp Cindy ye baktım.

"Okumaya devam et," dedi Cindy.

Kâğıda dönüp geri kalanı okudum. Gerçek mi sahte mi karar vermeye çalışıyordum. Mektubun sonunda geldiğimde artık sahte olmadığını biliyordum.

İmza: August Spies.

Sanki göğsüm düğümlemişti. Olayların nereye gittiği artık açıktı. Bütün kenti rehin alıyorlardı. Bu bir terör ilanıydı. G8. Hedefleri. Toplantı ayın onunda yapılacaktı. Dokuz gün sonra. Dünyanın en önemli ülkelerinin maliye bakanları San Francisco'da olacaktı.

"Başka kim biliyor?" diye sordum.

"Sen ve ben," dedi Cindy, "bir de onlar."

"Taleplerinin yayınlanmasını istiyorlar," dedim. "Chronicle'ı bir kürsü olarak kullanmak istiyorlar." Bütün olası senaryoları düşünmeye çalışıyordum. "Tracchio bunu görse altına sıçar."

Geri sayım başlamıştı bile. Her üç giinde bir. Bugün salıydı. Bu emaili üstlerime vermek zorunda olduğumu biliyordum. Eğer veririm, dosyayı elimden alırlardı. Bundan önce yapmam gereken bir şey vardı.

"Gönderenin izini bulabiliriz," dedi Cindy, "bir hacker dostum var."

"Hiçbir işe yaramaz," dedim. "Düşün, seninle neden temasa geçtiler. Chronicle'da bir sürü muhabir var. Seni seçmeleri için iyi bir sebepleri olmalı."

"Belki yorumlarım yüzündendir. Belki ben de Berkeley'li olduğum içindir. Fakat on yıl öncesinden bahsediyoruz Lindsay.

"O günlerden biri olabilir mi? Tanıdığım biri? Şu Lemouz piçi mesela?"

Birbirimize baktık. "Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Cindy sonunda.

"Bilmiyorum..." Temas kurmuşlardı. Yeterince katil tanımıştım. Seninle diyaloga girdiklerinde, yapabileceğin tek şey vardır, konuşmak.

"Sanırım yanıtlamanı istiyorum."

39. BÖLÜM

Her şey körfez civarını işaret ediyor gibiydi. Mesajlarının atıldığı yerler. Lighttower'ın bebeğinin bulunduğu yer. Lemouz. Wendy Raymore'un üzerinde oynanmış kimliği. Zaman daralıyordu. Her üç günde bir, yeni bir kurban...

Hiçbir şey yapmadan oturup beklemekten bıkmıştım. Adalet Sarayı arı kovarı gibiydi, FBI ajanlarından ibaret bir arı ordusu, Cindy ye gelen mesajı araştırıyor, analiz ediyor, ıcığını cıcığını çıkarıyordu. Bu korkunç cinayetlerin ardında kimler olduğunu onlara anlatmanın vakti gelmişti.

Berkeley devriyelerinin amirleri Joe Santos ve Phil Martelli'yi de çağırdım. Santos kırk yıldır polislik yapıyordu; hırsızlık, cinayet, meslekteki her şeyi görmüştü. Martelli daha gençti, narkotiktendi.

"Aslına bakarsan Özgür Cumhuriyet denilen üniversite kampüsünde ne ararsan var," dedi Santos omuz silkerek. Ağzına bir nane şekeri attı. "BLA, İRA, Araplar, Konuşma Özgürlüğü, Özgür Ticaret Hareketleri. Herkes elinde bir baltayla hazır bekliyor."

"Duyduğuma göre," diye ekledi Martelli, "G8 toplantısına, toplantıya gelecek kodamanlara büyük bir gösteri hazırlamak için Seattle'dan buraya bir avuç serseri gelecekmiş."

Üzerinde Bengosian ile Lighttower'ın evinin fotoğrafı olan dava dosyasını çıkarttım. "Peşinde olduğumuz adamlar basit pankart taşıyıcıları değil Phil."

Martelli Santos'a bakarak gülümsedi. Anlamıştı. "Geçen gün," dedi, "Pasifik Gaz ve Elektrik Şirketi, yani hırsız baronlarımız için birtakım nahoş şeyler hazırlayan orospu çocuklarından birinin peşine bir sivil taktık. Aslına bakarsan Enron olayından beri, Kaliforniya'daki herkes dolandırıldığına inanıyor.

"Herkes büyük başlara diş biliyor," dedi Jacobi, "ben de diş biliyorum anasını satayım."

"Fakat bizim serseriler müşteri temsilcisinin başını ağrıtmaktan daha büyük bir sürpriz için hazırlanıyordu. Şubelere gidiyor, gürültü çıkarıyor, oradaki insanlara broşür dağıtıp onları faturalarını ödememeye çağırıyor. Özgür Halk İktidarı Hareketi diyorlar. Anladık ki bu arkadaşlar," dedi Santos kıkırdarak, "çok kızgın."

Sözü Morelli aldı. "Bu geri zekâlı büyük bir ordu çantasıyla dolaşıp durur. İçinde her yerde dağıttığı şu broşürlerden var sanıyorduk. Bir gün bizim sivil bunu durduruyor ve çantayı açtırıyor. Ne görsün? Adamın çantasında bir M49 roket atar. Hemen evini bastık. El bombaları, C4 fünyeleri, her türlü zamazingo. Özgür Halk İktidarı Hareketi. Elektrik şirketini faturalarıyla birlikte havaya uçurmayı planlıyorlardı."

"Yani Joe," dedim sözünü keserek, şu G8 toplantısını engellemeyi planlayan köktenci bir hareket var. Bak buradan başlayabiliriz."

"Daha iyisini de yapabiliriz..." diye devam etti Santos ağzına başka bir nane şekeri atarak. "Sivillerden biri bugün bir gösteri planlandığını söylüyor. Shattuck'taki Bank of America Şirketi'nin önünde. Bugün bazı kodamanlar geliyormuş. Kâbusumuza katılmak istersen, hoş geldin."

40. BÖLÜM

Yirmi dakika sonra Santos ile Morelli'nin sivil otolarını Bank of America'nın iki sokak aşağısına park etmiştik. Şubenin önünde yüz kadar gösterici toplanmıştı; birçoğunun elinde beceriksizce yazılmış pankartlar vardı: HALKIN PARASINI HALKA VERSİNLER! yazıyordu pankartlardan birinde. Ötekinde ise DTÖye AIDS'li KAN BAĞIŞI YAPALIM.

Yırtık bir kot pantolon ve tişört giymiş bir provokatör, beyaz bir minibüsün üstüne çıkmış, elinde megafonla bağııyordu. "Bank of America tüyü bitmemiş yetimleri köleleştiriyor. Bank of America insanların kanım içiyor!"

"Bu insanlar neyi protesto ediyor?" diye sordu Jacobi, "ipotekleri mi?"

"Kim bilir," diye yanıtladı Santos, "Guatemala'da çocukların çalıştırılmasını, DTÖ, büyük işadamları, koduğumun ozon tabakası. Bahse girerim yarısı işsizlik maaşıyla ot alıp kafa bulan, boş gezenin boş kalfası. Beni liderleri ilgilendirir."

Bir kamera çıkarıp kalabalığı çekmeye başladı. Protestocular ile banka arasında on kadar polis, bir güvenlik duvarı oluşturmuştu, kalabalığın içinden, yere vurulan sopa sesleri geliyordu.

Cindy'nin söylediği şeyler geldi aklıma. Kendi hayatının rahatlığının rehaveti içinde sigortasız işçiler, yoksul insanlar, borç batağına batmış azgelişmiş ülkelerle ilgili hikâyelerin olduğu sayfaları atlayabilirsin. Fakat bazı insanlar o sayfalara takılıp kalıyor. Fersahlarca ötede, öyle mi? Şu anda pek öyle görünmüyor.

Minibüsün üstüne yeni bir konuşmacı çıktı. Gözlerime inanamadım. Konuşmacı Lemouz'dan başkası değildi.

Profesör megafonu eline aldı ve haykırarak konuşmaya başladı. "Dünya Bankası kimlerden oluşuyor? Dünyanın çeşitli yerlerinden on sekiz üye kurumdan. Bunlardan biri de Bank ol America. Morton Lighttower'a kim ödünç para verdi? Bu şirketin hisse spekülasyonlarını idare edenler Itiin? Kim olacak, Bank of America."

Kalabalığın ruh hali birdenbire değişti. "Bu piçleri havaya uçurmalı," diye bağırdı kadının biri. Bir öğrenci slogan atmaya başladı, "Bank ol America, Bank of America. Kaç çocuk öldürdün bugün?"

Kalabalığın uçlarında küçük küçük çatışmaların başladığını gördüm. Bir çocuk bankanın penceresine bir şişe fırlattı. Önce bir molotof sandım, ama patlama falan olmadı.

"Bak nelerle uğraşıyoruz," dedi Santos. "Haksız da sayılmazlar."

"Vallahi sayılmazlar," diye katıldı Jacobi.

İki polis memuru şişeyi atan çocuğu dışarı çekmek istedi. Fakat kalabalık sıkışarak yolu kapattı. Çocuğun yan sokaktan toz olduğunu gördüm. Sonra çığlıklar yükseldi, birkaç kişi yere düştü. Kargaşa nasıl başlamıştı?

"Siktir," dedi Santos kamerasını yere koyarak. "Kontrolden çıkabilir."

Polislerden biri copunu savurdu, genç bir çocuk dizleri üstüne çöktü. Bir şeyler fırlatanların sayısı arttı. Şişeler, iri taşlar. Ajitatörlerden ikisi polisle boğuşmaya başladı. Yere yatırılıp etkisiz hale getirildiler.

Lemouz hâlâ megafona bağııyordu. "Bakın devlet ne yapıyor? Annelerimizi ve evlatlarımızı copluyor?"

Artık daha fazla seyirci kalamazdım. "Arkadaşların yardıma ihtiyacı var," dedim ve kapıyı açmaya çalıştım.

Martelli elimden tuttu. "Karşırsak başımız belaya girer."

"Benim başım zaten belada," dedim silahımı bacağımdan çekerek. Martelli birkaç adım arkamda, sokağı geçtim.

Kalabalık polisleri itekliyor, onlara taş atıyordu.

Kalabalığın içine girdim. Kadının biri kanayan başına mendil basıyordu. Başka biri kucağında ağlayan bebeği kalabalıktan uzaklaştırıyordu. Demek kalabalık henüz kendini tümüyle yitirmemişti.

Profesör Lemouz bakışlarını üzerime sabitledi. "Polisin masum protesto seslerimizi nasıl boğmaya çalıştığına bakın! Üzerimize silahlarını çekerek geliyorlar!"

"Ah Madam Teğmen," dedi yukarıdaki kürsüsünden sırtarak. "Bakıyorum sosyal bilincini geliştirmek için hiçbir fırsatı kaçınılıyorsun. Anlat bakalım, bugün ne öğrendin?"

"Hepsi senin başının altından çıkıyor," dedim, onu asayışı bozmak suçundan tutuklayabilirdim. "Barışçıl bir gösteriydi, onları siz kışkırtıyorsunuz."

"Ne kötü değil mi? Barışçıl gösteriler basında yer almıyor. Ama bak..." Sokağın başına park eden haber minibüsünü gösteriyordu. Minibüsten bir muhabir ile bir kameraman çıktı. Kameraman bir yandan koşuyor, bir yandan çekim yapıyordu.

"Her hareketini izliyorum, Lemouz."

"Beni şımartıyorsunuz Teğmen. Ben kimsenin ilgisini çekmeyen, raflarda tozlanmış konuların profesörüyüm. Gerçekten. Bir gün gelin de birlikte bir şeyler içelim. Çok güzel olur. Fakat üzgünüm, şu anda ilgilenmem gereken şeyler var."

Eğilerek selam verdi ve yüzünde tüylerini diken diken eden bir sırtma belirdi. Kolunu havaya kaldırdı ve yumruğunu sallamaya başladı. "Bank of America, Bank of America. Kaç çocuk öldürdün bugün?"

41. BÖLÜM

Charles Danko, Adalet Sarayı'nın giriş kapısındaydı. Loş, kasvetli bir görüntüsü vardı içerinin. Solunda bir polis kulübesi vardı; her hallerinden sıkılmış oldukları anlaşılan iki polis, çantaları ve paketleri kontrol ediyordu. Elindeki deri çantayı biraz daha sıkı tuttu.

Elbette şu andaki ismi Danko değil, Jeffrey Stanzer'di. Ondan önce de Michael O'Hara. Ondan önce de Daniel Browne. Yıllar içinde bir sürü ismi olmuştu, polisin soluğunu ensesinde hissettiği her an ismini değiştiriyordu. Uydur bir tane gitsin! Ehliyet lalan, çocuk oyuncağı. Değişmeyen tek bir şey vardı, ruhunu kasıp kavuran inanç. Yaptığı şeyin çok önemli olduğuna duyduğu inanç. Sevdiği insanlara, bir amaç uğruna ölen insanlara borçlu olduğu inancı.

Fakat korkunç olan şuydu ki, bunlardan hiçbiri doğru değildi.

Çünkü Charles Danko, içinde alev alev yanan öfke dışında hiçbir şeye inanmazdı.

Kendi işleriyle meşgul koruma görevlilerine şöyle bir baktı, bunu ilk defa yapmıyordu. Onlarca defa geçmişti buradan. Platforma çıktı ve ceplerini boşaltmaya başladı. Son birkaç haltada bunu öyle sık yapmıştı ki, belki de onun binada çalıştığını sanıyorlardı. Kelimeler daha söylenmeden önce içinden tekrarlardı. Çatılanız şuraya.

"Çantanız şuraya," dedi koruma görevlisi ekrandaki bir lekeyi temizlerken. Çantanın fermuarını açtı.

Xray cihazının içinden yürüyen Charles Danko ya, "Dışarıda yağmur var mı?" diye sordu biri.

Danko başıyla hayır işareti yaptı, kalp atışlarında hiçbir hızlanma olmamıştı. Malcolm bu sefer bir şaheser yaratmıştı. Bomba resmen çantanın içine eritilmişti. Üstelik bu geri zekâlılar ne aradıklarını bilseler bile nereye bakacaklarını bilmezlerdi.

Danko metal detektörün içinden geçti ve alarm çaldı. Eliyle ceketinin ceplerini kontrol etti, sonunda iri cep telefonunu bulduğunda yüzüne şaşkın bir ifade geldi.

"Cep telefonu," dedi özür diler gibi bir gülümsemeyle. "Çalmasa hatırlamam."

"Benimkini de yalnızca çocuklar çaldırıyor," dedi görevlilerden biri sırtarak.

Ne kadar da kolaydı. Bu insanlar ayakta uyuyordu. Bütün uyanlara, bütün alarm durumuna rağmen. Diğer görevli çantasını platformun sonuna itti. İçerideydi. Adalet Sarayı denilen yerde.

Onu havaya uçuracaktı. Geriye tek bir çakıl tanesi kalmayacaktı. Buradaki herkesi gözü kapalı öldürebilirdi.

Danko bir an öylece olduğu yerde durdu. Oraya buraya koşturan meşgul insanlara baktı. Ona artık geride bıraktığı sessiz, alçakgönüllü ve önemsiz hayatım hatırlatıyorlardı. Avuç içleri terlemeye başladı. Birkaç dakika sonra Danko'nun tekrar harekete geçtiğini öğrenmek üzere olan insanlardı bunlar. İktidarın tam kalbinde, soruşturmanın yürütüldüğü yerin tam ortasındaydı.

Eviniz ne kadar büyük, avukatlarınız ne kadar güçlü olursa olsun sizi bulacağız...

Yanında taşıdığıyla tüm birinci katı havaya uçurabilirdi.

Kalabalık asansöre sıkışarak bindi ve üçüncü katın düğmesine bastı. Asansör ögle yemeğinden gelen insanlarla doluydu. Polisler, bölge savcılığında çalışan dedektifler, devletin piyonları. Aileleri ve evcil hayvanlarıyla yaşarken, metrodaki televizyonlardan Giants'ların maçını seyrederken, herhalde masum olduklarını düşünüyorlardı. Ama masum değillerdi. Hademeler bile masum değildi. Hepsi de sorumluydu, amaaaaan olmasalar ne yazardı sanki?

Üçüncü katla, "Pardon," dedi Danko, iki üç insanın arasından sıkışarak dışarı çıkarken. Koridorda önünden iki üniformasız polis geçti. Yüzünde en ufak bir kas bile oynamadı. Hatta onlara gülümsedi bile. Tanrım ne kadar kolaydı. Bölge savcılığının, emniyet müdürlüğünün, yürütülen soruşturmanın ta kalbindeydi.

Elini kolunu sallayarak içeri girmesine izin vermişlerdi! Moronlar!

Oysa etrafta, G8 toplantısıyla ilgili her şeyin kontrol altında olduğuna dair caka satıyorlardı. Dünyadan haberleri yoktu ve bunu anlayacaklardı.

Danko derin bir nefes aldı ve üzerinde No: 350 Cinayet Masası yazan kapının önünde durdu.

Sanki burada çalışan biriymiş gibi durdu kapının önünde etrafına bakarak. Sonra arkasını döndü ve asansöre yöneldi.

Şimdi de tüyüyorum, diye düşündü aşağı gelen asansöre binerken.

Ne demişler, alıştırma yapacaksın ki mükemmel olsun.

Bom! Sevgilerle, August Spies.

ÜÇÜNCÜ KİTAP

42. BÖLÜM

Berke ley'den ayrılıp odama döndüğümde saat dört olmuştu. Sekreterim Brenda, beni koridorda yakaladı. "Savcı Yardımcısı Bernhardt'ın iki mesajı var, ama hemen gevşeme. Patron seni yukarıya çağırıyor."

Tracchio'nun kapısını çaldığımda, acil durum kuvveti toplantıya çoktan başlamıştı. FBI bölge sorumlusu Tom Roach'u görünce şaşırmadım. Cindy bu sabah mesajı aldığından beri her yer FBI kaynıyordu. Politik işler Departmanı'ndan Gabe Carr ve Basın Danışmanı Steve Fiori de oradaydı.

Bir de arkası bana dönük olan tanımadığım biri vardı; esmer, koyu kahverengi saçlı, yapılı biriydi. Her yerinden "G8 toplantısı ileri timi" etiketi akıyordu. Ah midem burkuluyor!!

Birlikte çalıştıklarıma başımla selam verip, takım elbiseliye şöyle bir göz attım. "Bize son bilgileri vermek ister misin, Teğmen?" dedi şet.

"Elbette," dedim başımla onaylayarak. Midemdeki burkulma daha bir şiddetlendi. Bir sunum yapmaya hazır değildim. Tuzağa düşürüldüğümü hissediyordum, tam Tracchio'nun tarzı.

"Bir sürü şey Berkeley'i işaret ediyor," diye başladım açıklamaya. Belli başlıtakip yollarımızı anlattım. Wendy Raymore, bugünkü gösteri, Lemouz.

"Sence bu herif işin içinde mi?" diye sordu Tracchio. "O bir profesör, değil mi?"

"Adam hakkında araştırma yaptım. Birkaç izinsiz gösteri ve polise mukavemet dışında hiçbir şey yok," dedim. "Her iki dava da düşmüş. Zararsız biri o. Ya da inanılmaz kurnaz bir adam."

"CA ile ilgili herhangi bir iz?" diye sordu Tracchio. Sanki bana değil de, koyu takım elbiseli adama konuşuyordu. Kimdi bu Allah'ın belası?

"Bomba ekibinin çalışması henüz bitmedi."

"Bu herifler bizi tehdit etmek için halka açık internet bağlantılarını kullanmıyor mu, bu konuda bir gelişme yok mu?"

"Ne yapalım? Körfez bölgesindeki bütün internet bağlantılarının başına adam mı dikelim?" diye sordum. "Bunun için kaç kişi gerekiyor biliyor musun Şef?"

"İki bin iki yüz yetmiş dokuz," diye araya girdi takım elbiseli federal. Bir kâğıt uzattı.

"Körfez bölgesinde tam iki bin iki yüz yetmiş dokuz serbest internet bağlantısı var. Kolejler,

kütüphaneler, kafeler, havaalanları. San Jose'deki orduya ait iki giriş de dahil. Fakat orayı deneyeceklerini sanmam. Ne ki elimizdeki rakamı pek azaltmıyor bu."

"Evet," dedim, sonunda birbirimize baktık. "Aslında biraz azaltıyor."

"Kusura bakmayın," dedi adam şakaklarını ovuşturarak, yorgundu. "Yirmi dakika önce Madrid uçağından indim. Gelecek haftaki G8 toplantısı dolayısıyla birkaç güvenlik ayrıntısı için geldim. Fakat kendimi Üçüncü Dünya Savaşı'nın ortasında buldum."

"Lindsay Boxer," dedim.

"Sizi tanıyorum," diye yanıtladı Federal. "Geçen yılki La Salle Heights'taki kilise dosyasına bakmıştınız. Sizi dikkatle takip ediyoruz. Bu herifleri gelecek hafta etkisiz hale getirme şansımız var mı?"

"Etkisiz hale getirme?" Ucuz bir edebiyat etkisi yarattı kelime üzerimde.

"Oyunu bırakalım Teğmen. Burada özgür dünyanın en önemli finansçılarının toplantısı var. Ve karşımızda büyük bir tehdit var, şefin de söylediği gibi, vaktimiz çok az."

Dobra birine benziyordu, ondan hoşlanmıştım.

"Bütün herkes görev başında, değil mi?" dedi Gabe Carr.

"Görev başında mı?" Washington'dan gelen adam şaşkın şaşkın, etrafına bakındı.

"Mevkilerin güvenliği sağlandı, değil mi? Yeterince adamımız var, öyle değil mi Şef."

"Bütün üniformalı adamlarımız haftaya emrinizde olacak." Tracchio'nun gözleri parladı.

Boğazımı temizledim. "Aldığımız email ne olacak? Onu ne yapalım?"

"Siz ne yapmak istersiniz Müfettiş," dedi Washington'lu.

Boğazım kupkuru olmuştu. "Yanıtlamak istiyorum," dedim. "Bir diyalog başlatmak istiyorum. Yanıt verdikleri noktaların bir haritasını çıkarmak. Ağızlarından bir şey kaçırıp kaçırmayacaklarını görmek. Onlarla ne kadar çok konuşursak, haklarında o kadar çok şey öğreniriz..."

İnsanın üzerine yapışan, şu yeterinden uzun sürmüş sessizliklerden biri yaşandı, içimden, dosya elimden alınmasın diye dua ediyordum.

"Doğru cevap," dedi Federal bana göz kırparak. "Bu melodrama hiç gerek yoktu. Kiminle çalıştığımı anlamak istemiştin. Adım Joe Molinari," dedi gülümseyerek. Kartını uzattı.

Kartı okurken, yüzümden bir şey anlaşılmaması için uğraşıyordum aynı zamanda. Kalbim küt kül atmaya başlamıştı.

Kartın üzerinde, ANAVATAN GÜVENLİK DEPARTMANI, JOSEPH P. MOLINARI.
GENEL MÜDÜR yazıyordu.

Kahretsin hu adam çok yukarılardan geliyordu. Genel müdür, "Haydi bakalım, şu piçlerle bir diyalog başlatalım," dedi.

43. BÖLÜM

Odama dönerken, Molinari'yle karşılaşmanın etkisi kafamda bir uğultu olarak devam ediyordu. Yolda Jill'in odasına uğradım.

Bir hademe elektrik süpürgesiyle yerleri temizliyordu, fakat ofisinin ışıkları hâlâ yanıktı.

Arkaplanda bir liva Cassidy CD'si çalışıyordu kısık bir sesle. Jill'in diktafona bir şeyler kaydettiğini duydum.

"Hey," dedim kapıyı vururken. Yüzüme elimden geldiğince kabahatini bilen bir insanın ifadesini yerleştirmeye çalıştım. "Mesajlarını aldım. Günümün ne kadar meşgul geçtiğini söylesem, herhalde bir yaran olmaz."

"Eh, en azından nasıl başladığını biliyorum," dedi Jill buz gibi bir sesle.

Bunu hak etmiştim.

Eşikten içeri bir adım attım, "Bana biraz kızmakta haklısın," dedim ellerimi yüksek arkalıklı koltuğa dayayarak.

"Biraz mı?" dedi Jill, "doğru, sabahleyin birazdı."

"Ya şimdi?"

"Şimdi... Sanırım... seni bir kaşık suda boğabilirim Lindsay."

Kesinlikle şaka yapmıyordu. Eğer birinin taşaklarını bur duracaksanız, yanlış bir benzetme oldu ama, Jill gideceğiniz kişidir.

"Bana işkence ediyorsun," dedim koltuğa otururken.

"Yaptığım şeyin biraz aşırıya kaçtığını kabul ediyorum."

Jill sinirli sinirli güldü. "Kocamın ardına bir tetikçi takacağını söylemen, senin gibi bir insan için bile biraz aşırı bir şey Lindsay."

"Tetikçi demedim," diye düzelttim. "Bacaklarını kırdırırım," dedim. "Ama ne önemi var. Ben ne diyebilirim. Senin kocan tam bir orospu çocuğu." Koltuğumu masasına yaklaştırdım. "Hey Jill, biliyorum hatalıydım. Oraya onu tehdit etmeye gitmemiştim. Senin için gitmiştim. Fakat herif öyle soğuk davrandı ki..."

"Belki de adam bize ait bir meselenin ulu orta konuşulmasından hoşlanmamıştır ha? Sana anlattığım şeyler aramızda kalmalıydı."

"Haklısın," yutkundum, "özür dilerim."

Koltuğunu masadan uzaklaştırıp bana doğru çevirdi. Dizlerimiz neredeyse birbirine değiyordu.

"Bak Lindsay, ben yetişkin bir kadını. Bırak kendi savaşımları kendim yapayım. Sen benim arkadaşım, polisim değil."

"Herkes de aynı şeyi söylüyor yahu."

"O zaman kulaklarını aç da dinle. Senin dostluğuna ihtiyacım var. Polisliğine değil."

Kilerimi tutup sıkı. "Bir dost dinler, yemeğe davet eder, belki ona yakışıklı bir yardımcı ayarlar... Kocasının ofisini basmak, onu bacaklarını kırmakla tehdit etmek... böyle yapanlara biz düşman deriz Lindsay."

Güldüm. Jill'in yüzündeki ifade ilk defa bir gülümsemeyle çözülür gibi oldu. Ulak bir sıcaklık.

"Peki bir arkadaş olarak soruyorum. Senin orospu çocuğu sana vurduğundan beri nasıl?" Yüzüme yapay bir gülümseme takındım.

Jill güldü, omuzlarını silkeli. "Sanırım iyiyiz... Bir evlilik danışmanına gideceğiz galiba."

"Steve danışmanlık hizmetini avukatından almalı."

"Unutma Lindsay, dostum olacaktın... Her neyse, daha önemli işlerimiz var. Bu kentte neler oluyor böyle?"

Cindy'nin sabah aldığı emailden, bu emaille işlerin nasıl hızlandığından bahsettim. "Anti terörizm işlerinde Joe Molinari diye bir isim duydun mu?"

Jill düşündü. "Eskiden New York'ta savcılık yapan bir Joe Molinari tanıyorum. En önemli dosyalara bakardı. Dünya Ticaret Merkezi bombalama olayında çalışmıştı. Eli ayağı da düzgün sayılır. Sanırım Washington'a gitti, epey bir yetkisi var şimdi."

"Senin epey bir yetki dediğin, Anavatan Güvenlik Departmanı, adamla işim var."

"Sandığından fazla işin de olabilir," dedi Jill, "Eli ayağı düzgündür demiş miydin?"

"Kes şunu." Yüzüm kızarmıştı.

Jill boynunu uzattı. "Sen Federalleri pek sevmezsin."

"Çünkü çoğu, bizim elimizdekilerle, ipuçlarımızla kendilerine kariyer yapma peşinde. Fakat bu Molinari samimi birine benziyor. Belki sen benim için bazı araştırmalar yapar..."

"Nasıl bir savcı olduğunu lalan mı?" dedi Jill gözlerini kısıp gülümseyerek. "Yoksa evli olup olmadığını mı? Sanırım bizim küçük Lindsay'ımız özel ajanımızdan azıcık etkilenmiş."

"Genel müdür," diyerek yüzümü buruşturdum.

"Eh, adam başarılı canım," dedi Jill başıyla onaylayarak. "Yakışıklı demiş miydin?" Tekrar sırtı. Birlikte güldük.

Bir süre sonra Jill'in elini tuttum. "Yaptığım şeyden dolayı özür dilerim Jill. Yaşadığın şeyleri içime sindiremedim bir türlü. Sana hiç karışmama sözü veremem, en azından tümüyle dışında kalamam. Sen bizim dostumuzsun Jill. Ve senin için çok endişeleniyoruz. Fakat sana söz veriyorum... Kocanı vurdurmayacağım. Böyle bir şeyi ancak senin izinle yaparım."

"Anlaştık," dedi Jill. Elini uzattı. "Benini için endişelendiğini biliyorum Lindsay. Ve seni bu yüzden daha çok seviyorum. Ama bırak kendi yolunu kendim bulayım. Bir dahaki sefere kelepçelerini evde bırak."

Gülümsedim. "Anlaştık."

44. BÖLÜM

Gerel Propp bir İsviçreliye göre fazlasıyla Amerikan beğenisi ve zevkine sahipti. Mesela som balığı. Portland'da Governor Hotel'in, odasında çift kişilik yatağının üzerine sermişti balık ağrını. Son teknoloji ürünü aygıtları yatağın üzerine saçmıştı.

Cenova'da OECD bürosunda ekonomistti. Kimilerine göre bu iş aşırı çalışmayı gerektiren, yorucu bir işti. Fakat işi sayesinde yılda birkaç defa Amerika'ya gelebiliyor ve koho, çinok somlarıyla ilgilenen başka insanlarla arkadaşlık edebiliyordu.

Millet onun buraya San Francisco'da gelecek hafta yapılacak olan konferanstaki konuşmasına son halini vermek için geldiğini düşünedursun, o yarın bütün gün balık kovalayacaktı.

Jelatininden yeni çıkardığı balık ağını etrafına dolayıp aynanın karşısına geçti. Sanki doğuştan balıkçıyım! Üzerinde fileli bir atlet vardı ve hasır bir şapka. Şapkasını düzeltti, göğsünü dışarı çıkardı. İçinde bir enerji hissetti. Hollywood filmlerinden fırlamış bir artiste benziyordu.

Kapı çaldı. Uşak olmalı, diye düşündü. Resepsiyondan gazete göndermelerini istemişti.

Kapıyı açtığında karşısına otel üniformaları yerine yüzünün yarısını gizleyen bir kasket, pamuk ceket giymiş genç bir adam çıktı. Şaşırdı.

"Herr Popp?" diye sordu genç adam.

"Evet?" Gerd gözlüklerini yerine yerleştirdi. "Buyurun?"

Başka bir kelime söylemeye fırsat bulamadan, ona doğru gelen bir yumruk gördü. Tam boğazına gelmişti yumruk, nefesi kesildi. Ayaklan yerden koptu ve sert bir biçimde yere çarptı.

Gerd başını iki yana sallayarak daha net görmeye çalıştı. Gözlükleri yüzünde değildi. Burnundan sıcak bir şeylerin fışkırdığını hissetti. "Neler oluyor?"

Genç adamı içeri girerek kapıyı kapattı. Birdenbire elinde koyu renkli, melal bir nesne belirdi. Gerd taş kesildi, iyi göremiyordu, fakat yanılmadığından emindi. Adamın elinde bir silah vardı.

"Gerd Propp, sen misin?" diye sordu. "OECD'nin Cenova'daki baş ekonomistti? İnkâr edeyim deme? "

"Oyum," diye geveledi Gerd, "fakat siz ne hakla buraya böyle..."

"Her yıl Etiyopya'da ölen binlerce çocuktan aklıgım hakla," diyerek sözünü kesti adam, "borçları sağlık bütçelerinden allı kat daha fazla olmasaydı, hepsinin hastalıkları tedavi edilebilirdi."

"Ne?" diyebildi Gerd zorlukla.

"Tanzanya'da, siz yüksek ökçeli piçlerin yüzünden borç batağında olan hükümetin tedavi edemediği AIDS hastalarının bana vermiş olduğu yetkiyle," diye devam etti adam.

"Ben sadece bir ekonomistim," dedi Gerd. Bu adam onu ne sanıyordu?

"Sen Gerd Propp'sun. OECD'nin baş ekonomist. Üçüncü Dünya ülkelerini bir çöpe çeviren, zengin ülkelerin kaynaklarını sömürmesine yardım eden bütün tezgâhlar senin başının altından çıkıyor." Yataktan bir yastık çekti. "MAI'nin mimarı sensin."

"Yanıyorsunuz," dedi Gerd, panik içindeydi, "bu anlaşma geri kalmış ülkeleri modern dünyaya taşıyor. Onlar için yeni iş alanları ve girmeyi hayal bile edemeyecekleri ihraç pazarları açıldı."

"Hayır, sen yanlış biliyorsun!" Genç adam avaz avaz bağırıyordu. Üstünden atlayarak geçti ve televizyonu açtı. "Bu anlaşmanın getirdiği tek şey, tamah, yoksulluk ve işsizlik. Bir de televizyondaki şu martaval!"

CNN kanalını açmıştı, genç adamın söylediklerini destekler gibi uluslararası iş haberlerinin özeti veriliyordu televizyondan. Adamın diz çökerek üstüne eğildiğini gören Gerd'in gözleri yuvalarından dışarı uğradı. Televizyonda ise Brezilya' nın ekonomik olarak yine baskı altında olduğu söyleniyordu.

Gerd soluğunu tuttu, "Bana ne yapıyorsun?"

"Binlerce AIDS'li çocuk taşıyan annelerin içinden gelen şeyi Herr Doktor."

"Lütfen..." diye yalvardı Gerd, "lütfen çok ciddi bir hata yapıyorsun."

Adam gülümsedi. Yatağın üzerindeki balık edevatı çekti dikkatini. "Demek balık avlamayı seviyorsun. Bak bu güzel oldu işte."

45. BÖLÜM

Ertesi sabah saat 7:30'da ofisteydim. Şaşkınlıkla Molinari' nin masamda oturup telefonla konuştuğunu gördüm. Bir şeyler olmuştu.

Kapıyı arkamdan kapatmamı işaret etti. Konuşmalara bakılırsa Washington'daki ofisiyle konuşuyor, vakayla ilgili talimatları alıyordu. Kucağında bir yığın dosya vardı ve arada bir

küçük notlar alıyordu. Notlardan birinde yazılanları görebildim: 30 kalibre, seyahate hazırlanıyor.

Telefonu kapattığında, "Neler oluyor?" diye sordum.

Eliyle oturmamı işaret etti. "Portland'da bir cinayet işlenmiş. Bir isviçreli, otel odasında vurulmuş. Bu sabah Vancouver'e balık avına çıkmaya hazırlanıyormuş."

Kuşkusuz bir insan olarak beni ilgilendiriyordu, fakat şu anda elimizde ulusal güvenliğimizi tehdit eden iki cinayet vardı ve özgür dünyanın liderleri her hareketimizi takip ediyordu. "Kusura bakmayın ama," dedim, "bunun bizimle ilgisi ne?"

Molinari elindeki dosyalardan birinin kapağını açtı. Dosyada olay yerinin fotoğrafları vardı, belli ki faksla alınmışlardı. Ceset balık ağı gibi bir şeye sarılmıştı, iki kurşun yarası gö-züküyordu. Gömleği iki yana açılmıştı, göğsünde birtakım harfler kazılıydı: MAI.

"Kurban bir iktisatçıydı Teğmen," dedi Molinari, "OECD için çalışıyordu." Bana baktı ve zorla gülümsedi. "Şimdi anlaşıldı mı?"

Midem birden delinmiş gibi koltuğuma çöktüm. Kesinlikle anlaşılıyor. Üçüncü cinayet. Fotoğraflara daha yakından baktım. Önce göğsünden ve sonra gösterişle alnının ortasından vurulmuş. Kanıt torbalarından birinde büyük bir balık ağı. Kurbanın göğsüne kazılı harfler: MAI. "Bu harflerin anlamım biliyor musunuz?"

"Evet," dedi Molinari ayağa kalkarken, "uçakta anlatırım."

46. BÖLÜM

Molinari'nin bizim için ayarladığı "uçak", kırmızı, mavi ve beyaz kuşakları olan bir Gulfstream G3'lii. Üzerinde Amerika Birleşik Devletleri yazıyordu. Sevgili müdürümüz kesinlikle yükseklerden biriydi.

Hayatımda ilk defa havaalanının özel bir bölümünden özel bir jete biniyordum. Kapılar kapandı, yerimize oturduk. Uçak bizi koltuklarımıza yapıştırarak kalkışa geçtiğinde bütün vücudum titredi. "İşte yolculuk dediğin budur," dedim Molinari'ye. Benimle aynı fikirde görünüyordu.

Portland'a yolculuk bir saatten biraz fazla sürdü. Uçuşun ilk dakikalarında Molinari telefon görüşmeleri yaptı. Telefonu bıraktığında onunla konuşmak istedim.

Suç mahallinde çekilmiş fotoğrafları masaya serdim. "Şu MAI'nin ne olduğunu bana açıklayacak mısınız?"

"MAI, gizli bir ticaret anlaşmasıdır," diye açıkladı. "DTÖ'nün zengin ülkelerince birkaç yıl önce imzalanan bir anlaşma. Büyük şirketlerin haklarını, bazı durumlarda hükümetlerin haklarını açacak şekilde genişletti. Kimileri bu anlaşmayı büyük ülkelerin küçük ülkelere savaş ilanı gibi görüyor. 1998Vle dünya ölçeğinde yapılan protestolarla geri çekilmişti, fakat bana anlatıldığına göre Propp'un çalıştığı OECD anlaşmaya bir çekidüzen verip yeniden yürürlüğe sokmayı planlıyormuş. Tahmin et bakalım nerede?"

"Gelecek haftaki G8 toplantısı?"

"Evet... Aklıma gelmişken," çantasını açtı, "bunlara şöyle bir bakmak istersin diye düşündüm." Bana bir iki dosya uzattı. Dosyaları açınca bunların Seattle'dan istediğim istihbarat dosyaları olduğunu gördüm. Her birinin üzerinde, "ÇOK GİZLİ. FBI MALİDİR," yazıyordu.

"Sakin kaybetme," dedi Molinari, göz kırparak. "Bilgiler dışarı sızarsa ayıp olur."

Seattle'dan gelen kayıtları şöyle bir taradım. Birkaç kişinin sabıkası vardı. İsyan çıkarmak, polise mukavemet, ruhsatsız silah taşımak gibi suçlardı bunlar. Diğerleri tesadüfen oradan geçen öğrencilere benziyordu. Robert Alan Rich, Gstaad'daki Dünya Ekonomik Forumu na karşı bir şiddet hareketi başlattığı için Interpol'ün dosyasına girmişti. Terri Ann Gales kundaklılıktan hüküm giymişti. Stephen Hardaway ismindeki at kuyruklu, kırmızı suratlı bir dev, Spokane'de bir banka soy muştı.

"Uzaktan kumandalı bomba, zehir," diye düşündüm yüksek sesle. "Gelişmiş bir teknoloji kullandılar. Bunlardan herhangi biri bunu yapabilir mi?"

Molinari omuz silkti. "Bir hücre oluşturup bunları eğitmek mümkün. Paran varsa, teknoloji de vardır. Belki de bir beyaz tavşan vakası."

"Beyaz Tavşan? Jefferson uçağında olduğu gibi mi?"

"Çok uzun zamandır saklanan insanlara bu ismi veririz. Altmışlı yıllardaki Weathermen gibi. Birçoğu bir şekilde topluma karıştı. Aile kurdular, düzgün bir işleri var. Fakat hâlâ amaçlarından vazgeçmeyen birkaç tane kaldı."

Kabinin kapısı açıldı, yardımcı pilot inişe geçeceğimizi bildirdi. Molinari'nin isteğini bu kadar çabuk yerine getirmesinden etkilenmiş, dosyaları çantama koydum.

"Başka soru?" diye sordu kemerini bağlarken. "Genellikle aşağı indiğimde bir yığın FBI ajanı tarafından karşılanırım."

"Bir sorum var," dedim gülümseyerek. "Size nasıl hitap edeyim? Genel müdür deyince aklıma Ukrayna'da büyük bir fabrika geliyor."

Güldü. "Sahadayken mecburen 'efendim' kelimesi kullanılıyor. Ama saha dışında genellikle 'Joe' denmesinden hoşlanırım.

Gülümsedi. "İşini kolaylaştırabildim mi?" "Yakında anlarız, efendim."

47. BÖLÜM

Portlared'daki özel bir havaalanından kent merkezindeki Governor Hotel'e polis eşliğinde getirildik. Governor Hotel, 'western' tarzında restore edilmiş bir oteldi ve bugüne kadar böyle korkunç bir olay olmamıştı.

Molinari FBI ajanlarıyla konferansa girdiğinde, olayı soruşturan cinayet masasından Hannah Wood ve ortağı Rob Stone'la görüşmeye gittim.

Molinari cinayet mahallini tek başıma incelemem için zaman tanıdı. Kesinlikle korkunç bir manzaraydı. Belli ki Propp, saldırganı içeri almıştı. Ekonomiste üç defa ateş edilmişti; iki kere göğse, bir tane de alna. Alna sıkılan kurşun zeminde durmuştu. Propp'un vücudu, herhalde yere atılmış duran çentikli bıçakla, defalarca kesilmişti.

"Ekibimiz bunu çıkardı," dedi Hannah, içinde 30 kalibrelik ezilmiş bir kovan bulunan kanıt torbasını yüzüme tutarak.

"Parmak izi?" diye sordum.

"İç kapı kolunda kısmen. Muhtemelen Propp'unkiler. İsviçre konsolosluğu Propp'un memleketindeki ailesiyle temasa geçti," dedi Hannah. "Dün akşam bir arkadaşıyla akşam yemeğine çıkacakmış, ardından saat yedide Vancouver'a uçacak- mış. Bunlar haricinde ne bir telefon görüşmesi ne bir ziyaretçi.

Elime bir eldiven geçirip Propp'un yatağın üzerindeki çantasını açtım. Notlarına baktım. Pek bir şey yoktu. Hiçbir şeye dokunulmamış gibiydi.

"Ne aradığınızı söyleseniz sizin için daha kolay olur Teğmen," dedi Stone.

Söyleyemezdim. August Spies ismini henüz açıklamamıştık. Aynaya yapıştırılmış suç mahalli fotoğraflarına bir göz gezdirdim. Çirkin, korkunç bir manzaraydı. Etraf kan gölüne dönmüştü. Sonra o uyarı: "MAI."

Katiller ev ödevlerine yerine getirmiş, diye düşünüyordum. Bir dram istediler ve bunu başardılar. Peki Tanrı'nın belası kapanış konuşması nerede?

"Bakın Teğmen," dedi Hannah tedirgin, "Niçin burada olduğunuzu anlamak zor değil. San Francisco'daki şu korkunç cinayetler. Bu olay da diğerleriyle ilişkili, öyle değil mi?"

Cevap vermeye hazırlanıyordum ki, Molinari Özel Ajan Thompson'la birlikte içeri girdi, "inceledin mi?" diye sordu.

"Eğer bir itiraz yoksa, efendim," dedi FBI'nın adamı cep telefonunu açarak, "Quantico'daki antiterör masasını uyarmak istiyorum, katil hareket halinde."

"Siz ne diyorsunuz Teğmen?" diyerek bana baktı Molinari.

Başımı iki yana salladım. "Aynı fikirde değilim," dedim.

FBI ajanı soru dolu gözlerini bana daktı. "Ne dediniz?"

Kelimelerinin üzerine basarak, "Sanırım beklemelisiniz," dedim, yutkundum. "Bu cinayetin diğerleriyle ilişkili olduğunu sanmıyorum," dedim. "Neredeyse eminim."

48. BÖLÜM

FBI ajanı gözlerini öyle bir kırıştırdı ki, otel odasının tavanı üzerime çöktü sandım. Molinari ise hiçbir tepki vermemişti. Söyleyeceklerimi bekliyor gibiydi.

"Gerhard Propp'un mesleği hakkında bir fikriniz var mı? Buraya niçin gelmiş olduğunun farkında mısınız?" diye sordu Özel Ajan Thompson.

"Farkındayım," dedim.

"Peki ya gelecek hafta gideceği yeri?"

"Tıpkı sizin gibi," dedim, "bu konuda bir brifing almıştım."

Thompson yüzünde küçümseyici bir gülümsemeyle Molinari'ye döndü. "Yani G8 toplantısını hedef alan başka bir manyaktan mı bahsediyoruz burada?"

"Evet," dedim, "tam üstüne bastınız."

Thompson kahkaha attı ve cep telefonunu açtı. Tuşlara basmaya başladı.

Molinari onun kolunu tuttu. "Önce teğmeni dinlemek istiyorum," dedi.

"Tamam... ilk olarak, suç mahalli diğerlerinden tümüyle farklı. İçeri giren kişi kesinlikle bir erkek. Propp'un yere devriliş biçiminden anlaşılıyor. Fakat benim asıl üzerinde durduğum şey bu değil. Cesedin fiziksel durumu."

"İlk iki suç duygusuz bir şekilde işlendi." Aynadaki suç mahalli fotoğraflarına işaret ettim.

"Buna gelince, kesinlikle kişisel bir şeyler söz konusu. Kesiklere bakın. Katil cesetten öç almaya çalışmış. Hem tabanca, hem de bıçak kullanmış."

"Yani bir insanı havaya uçurmak ya da boğazından aşağı zehir göndermekten daha mı farklı bu?"

"Hiç tetiğe basmak zorunda kaldınız mı, Ajan Thompson?"

Omuz silkti, fakat ah al moru mor olmuştu.

"Hayır... Eee?"

Propp'un cesedini gösteren fotoğrafı indirdim. "Bunu yapabilir misiniz?"

FBI ajanı tereddüt içinde gibiydi.

"Başka bir katil, başka bir ruh hali demektir," diye araya girdi Molinari. "Bu sadist bir manyak galiba."

"Bir de zamanlamayla ilgili bir şey var. Dün aldığımız mesaj her üç günde bir cinayet olacak diyordu. Yani pazar günü. Elimizdeki cinayet fazla erken."

"Belki de hazır adam gelmişken diye düşündüler," dedi FBI ajanı. "Bir teröristin sözünü tutmasını bekleyemezsin değil mi?"

"Tam da bunu söylüyorum," dedim. "Onları anlayacak kadar çok kalil tanıdım. Bizimle yaptıkları bir anlaşma vardır hep. Eğer sözlerini tutmazlarsa, bize verdikleri mesajlara neden kulak asalım? Kesinlikle inandırıcı olmak zorundalar."

Thompson yardım ister gibi Molinariye baktı. Molinari'nin gözleri benim üzerimdeydi.

"Söyleyeceklerinizi bitirdiniz mi?"

"En önemlisi," dedim, "bir imza yok. Her iki San Francisco cinayeti de imzalıydı. Cinayeti onun işlediğini bilmemizi istiyor. Onun dehasına hayran olmamızı bekliyor. Evin hemen dışındaki bir sırt çantasına gizlenmiş ikinci bomba. Bengosi on'un ağzına tıklan kendi şirket formu."

Omuz silktilim. "FBI veya Ulusal Güvenlik Konseyi'ndeki bütün uzmanları, profesörleri çağırabilirsin... ama bana sorarsan, bu onun cinayeti değil."

49. BÖLÜM

"Aramayı yapmaya hazırım," dedi ajan, Molinari'ye bakarak. Söylediklerim bir kulağından girip ötekinden çıkmıştı, içimden bir öfkenin yükseldiğini hissettim.

"Bak Teğmen," dedi Molinari, "bir konuyu açıklığa kavuşturmam gerekiyor. Ortada başka bir katil var diyorsun. Yani bir kopya cinayet söz konusu."

"Kopya olabilir de olmayabilir de. Belki de küçük bir terör grubudur. İnanın bana, bunun üçüncü cinayetimiz olduğunu söylemeyi çok isterdim. Çünkü şimdi daha büyük bir problemle karşı karşıyayız."

"Anlayamadım," dedi bölüm müdürü gözlerini kırıştıtararak.

"Eğer aynı katil değilse," dedim, "o zaman terör yayılmaya başladı demektir. Sanırım şu anda olan tam da bu."

Molinari yavaşça başıyla onayladı. "Ajan Thompson, büroyu arayıp bu vakaları ayrı vakalar olarak ele almalarını öğütleyeceğim. En azından şimdilik."

Ajan Thompson belli belirsiz duraladı.

"Fakat bu durum elimizde çözülmesi gereken bir cinayet olduğu gerçeğini değiştirmiyor," dedi Molinari. Gözleriyle odanın içini taradı, bakışları Thompson'da durdu. "İtirazı olan olan var mı ? "

"Hayır efendim," dedi Thompson. Telefonunu kapatarak cebine koydu.

Nutkum tutulmuştu. Molinari benden yana çıkmıştı. Hannah Wood bile gözlerini kısarak bakmıştı ona.

Günün geri kalanını FBI'm Portland'daki yerel ofisinde geçirdik. Propp'un Vancouver'da bulaşacağı kişiyle ve Portland State'deki iktisatçı arkadaşıyla görüştük. Molinari merkezden gelen iki telefon görüşmesine beni dahil etti. Bu cinayetin kopya bir cinayet olabileceği ve terörün yayılıyor olma ihtimaline dair teorilerimi destekliyordu.

Saat beşe doğru, birden, burada daha fazla kalamayacağımı fark ettim, ilgilenmem gereken hayli önemli iki vaka vardı. Brenda'yı aradım, saat altı buçukta San Francisco ya bir uçak olduğunu söyledi.

Molinari'nin ofis olarak kullandığı kilimle kaplı küçük odanın kapısını çaldım, eğer bana burada ihtiyacın kalmadıysa, eve dönmeliyim. Bir gün için bütün masraflarımı devletin karşılaması hoştu."

Molinari gülümsedi. "Birkaç saat daha kalırsın diye umuyordum. Benimle akşam yemeğine çıkarsın diye."

Orada ayakta dikilirken, bu sözlerin benini için hiçbir önemi yokmuş gibi davranmak gerçekten zordu. Federallerle ilgili prensiplerimi bir kenara bırakırsak, bu adam merakımı uyandırıyordu. Kimin uyandırmaz ki?

Fakat fazla istekli olmamak için birkaç nedenim daha vardı. Ofisimde beni bekleyen iki cinayet dosyası gibi. Ve Molinari'nin adalet bakanından sonra bu ülkedeki en büyük isim olması gibi. Sırtımdaki gıdıklanmayı yanlış yorumlamıyorsam, yüksek önemdeki bir cinayet dosyasının ortası, aramızdaki Çin şeddini yıkmak için pek doğru bir zaman sayılmazdı.

"Saat 11 'de San Francisco'ya giden bir uçak var," dedi Molinari. "Seni havaalanına zamanında yetiştireceğime söz veriyorum. Haydi Lindsay."

Bir kez daha tereddüt ettiğimi görünce ayağa kalktı. "Eğer bakan yardımcısına da güvenmiyorsan... bu ülkede güvenecek kim kaldı?"

"iki şartım var," dedim.

"Tamam," dedi Molinari, "uymaya çalışırım."

"Deniz ürünü isterim," dedim.

Molinari'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Çok güzel bir restoran biliyorum," dedi.

"Ve hiçbir FBI ajanı istemiyorum."

Molinari başını geriye atarak kahkahaya bastı. "Bak bunu kesinlikle garanti edebilirim."

50. BÖLÜM

"Çok güzel bir restoran," dediği yer, San Francisco'd aki Union Caddesi'ni andıran, lüks butiklerle ve moda restoranlarla dolu Vine Caddesi'nde Catch adında bir restorandı. Aris-tokrat tavırlı garson bizi restoranın arkalarında تنها bir masaya götürdü. Molinari şarabı ısmarlamak için izin alıp, Oregon ürünü bir kırmızı şarap istedi. "Ben bir gurmeyim," diyordu. Normal bir hayatı özlemişti, tek istediği evde oturmak, vaktini mutfakta geçirmekti.

"Bir de benden buna inanmamı istiyorsun?" diye sırttım.

Yüksek sesle güldü. "Şansımı bir deneyeyim demiştim."

Şarap geldiğinde kadeh kaldırdık, "Bugün arka çıktığın için sağ ol," dedim.

"Teşekkür edecek bir şey yok," dedi Molinari, "haklı olduğunu düşündüm."

Yemeklerimizi ısmarladık ve iş hariç her konuda konuştuk. Spor yapmayı seviyordu buna bir itirazım yok, ayrıca müzik, tarih, eski filmleri seviyordu. Neşeliydim ve can kulağıyla dinliyordum. Zaman su gibi akıyordu. Bir anlığına içinde bulunduğum cehennem fersahlarca ötede kalmış gibi geldi.

Nihayet New York'ta yaşayan eski eşinden ve kızından bahsetti.

"Senin gibi yüksek mevkiden insanların her zaman evde bekleyen bir karılan olduğunu sanırdım," dedim.

"On beş yıl evli kaldık. Dört yıl önce boşandık. Washington'da işe başladığımda Isabel New York'ta kaldı. İlk başta kısa süreli bir görev için gitmiştim. Her neyse..." üzüntüyle

gölümsedi, "hayatımdaki birçok başka şey gibi, keşke başka türlü olsaydı diyorum. Peki Lindsay'in hali vakti nasıl?"

"Ben de bir kez evlendim," dedim. Sonra bir baktım ki Molinari ye hayat hikâyemi anlatıyorum. Okulu bitirir bitirmez nasıl evlendiğimi, nasıl üç yıl içinde boşandığımı. Onun hatası? Benim hatam? Ne önemi var ki? "Birkaç yıl önce yeni bir ilişkiye girdim... fakat sonu pek iyi bitmedi."

"Belki böylesi ikiniz için daha iyi olmuştur," dedi.

"Hayır," dedim. "O öldü, şehit oldu."

"Ah," dedi Molinari. Biraz tedirgin olmuştu. Fakat çok güzel bir şey yaptı. Elini kaldırıp koluma koydu. Aşırıya kaçmadan, terbiyesizleşmeden sıkı hatifçe. Ve elini geri çekti.

"Doğrusunu istersen, son zamanlarda pek dışarı çıkmadım," dedim. Gözlerimi kaldırdım. Üzüntümü üstümden atmaya çalışarak güldüm. "Uzun zamandır aldığım en iyi davet bu."

"Benim için de öyle," dedi Molinari.

Cep telefonu çaldı aniden. Telefonu cebinden çıkardı, "Kusura bakma," dedi.

Arayan her kimse, daha çok o konuşuyordu. Molinari sadece, "Elbette, elbette efendim..." diyordu. Genci müdürlerin bile patronları vardır. Telefonu şu sözlerle kapattı. "Anlıyorum. Elime bir şey geçer geçmez rapor edeceğim. Evet efendim. Teşekkür ederim."

Telefonu kapatarak cebine koydu. "Washington..." dedi özür diler gibi.

"Washington... İçişleri Bakanlığı mı?" Molinari'nin böyle üst düzey insanlarla alışveriş halinde olması, ne yalan söyleyeyim, heyecanlandırdı beni.

"Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. Şarabından bir yudum daha aldı. "Beyaz Saray. Amerika Birleşik Devletleri başkan yardımcısı. G8 toplantısı için buraya geliyor."

51. BÖLÜM

Ağzım bir karış açık kalmıştı.

"Eğer cinayet masasında çalışan bir dedektif olmasaydım," dedim gülümseyerek, "bu söylediğine hemen inanırdım. Az önce arayan başkan yardımcısıydı ha?"

"Telefon kayıtlarımı çıkarttırıp sana gösterebilirim," dedi. "Fakat aramızda bir güven tesis etmek, daha önemli."

"Bu akşamın amacı da bu muydu?" dedim, gülümsememi bastıramayarak.

Burada olup biten her neyse, göğüs kafesimde varlığı unutulmuş bir şeyin küt küt attığını hissettim. Saçlarımın diplerinden inceden bir ter koptu. Süveterim sanki iğne iğne olmuştu. Molinari bana Christ'i hatırlatıyordu.

"Umarım artık birbirimize daha fazla güveniyoruzdur," dedi. "Şimdilik yeterli bu Lindsay."

"Baş üstüne elendim."

Hesabı ödedi, ceketimi giymeme yardım etti. Kolum koluna sürttü ve ben... şey, heyecanlandım. Saatile baktı. Dokuz buçuktu. Uçağı yakalamak istiyorsam kırk dakika içinde havaalanında olmak zorundaydım. Hemen yola koyulmalıydım.

Dışarı çıkıp Vine Caddesi'nde biraz yürüdük. Vitrinlere dönüp bakmıyordum bile. Serin, ama güzel bir geceydi. Ne işim vardı burada? Burada ne yapıyorduk biz?

"Bak," diyerek durdu, beni kendine doğru çevirdi, "yanlış bir şey söylemek istemiyorum..." Onun ne söylemesini istediğimden emin değildim. "Şoförüm sokağın aşağısında bekliyor Ama her zaman bir sabah uçağı bulunur."

"Dinle," dedim, koluna dokunmak istiyordum, dokunmadım. Neden dokunmadığımı bile bilmiyorum.

"Joe," dedi.

"Joe," dedim gülümseyerek. "Saha dışında olmak dediğin bu muydu?"

Çantamı tuttu ve "Ben sadece... şu sıkıcı elbiselerimizde! kurtulma fırsatını kaçırmamız kötü olur diye düşünüyordum."

Ona güveniyorum, diye düşündüm. Joe Molinari'yle ilgili her şey güven telkin ediyordu. Kesinlikle ondan hoşlanmıştım Fakat iyi bir fikir olduğundan hâlâ emin değildim ve bu duygu şu anda yapmam gereken şeyi söyledi bana.

"Sanırım gerçekte olduğumdan biraz daha zor bir kadir görüntüsü vermek..." dudaklarımı ısırđım, "...ve on birdeki uçağı yetişmek istiyorum."

"Anlıyorum..." dedi. Başıyla onayladı. "Doğru gelmiyor."

"Doğru gelmemekle ilgisi yok." Eline dokundum. "Bu vakada benim üstüm olmana ben karar vermedim," dedim. Molinari kahkahayla güldü. "Fakat sakın unutma, bulabildiğin: en doğru cümle buydu."

Bu da gülümsetti onu. "Saat geç oldu," dedi. "Katılmam gereken bir iki şey var. Yakında görüşürüz."

Sonra Molinari sokağın aşağısındaki arabasına işaret etti Siyah Lincoln gelip yanımızda durdu. Şoför dışarı çıkıp kapıyı açtı. Hâlâ yaptığım şeyin doğru olup olmadığından emin değildim, fakat bindim arabaya.

Birden aklıma bir şey geldi ve pencereyi açtım. "Hangi uçağa bineceğimi bile bilmiyorum," dedim.

"Halledildi," dedi Molinari. El sallayıp arabanın arkasını döndü. Araba harekete geçti.

Otoyola çıkınca gözlerimi kapatıp gün içinde olup bitenleri gözden geçirdim, en çok da Molinari ile yemekte olanları. Bir süre sonra şoför, "Geldik Madam," dedi.

Dışarı baktım ve havaalanının uzak bir köşesinde olduğumuzu gördüm. Evet, etkilenmiştim. Dışarıda beni bekleyen uçak, o sabah buraya gelirken bindiğimiz Gulfstream G3 jetiydi.

52. BÖLÜM

Jill her şeyi planlamıştı. Her şey yolunda gidiyordu.

Eve erken gelmiş, Steve'in en sevdiği yemeklerden birini hazırlamıştı; coq a vin. Doğrusunu söylemek gerekirse, yumurta kırmak dışında yapabildiği tek yemek de buydu zaten. Ya da en azından korkmadan pişirdiği tek yemek.

Belki bu akşam neler yapacaklarını konuşacaklardı. Bir arkadaşı ona bir psikiyatrin ismini vermişti. Steve söz vermişti, bu sefer gidecekti.

Tavanın içindeki sebzeler hafif hafif kaynıyordu, Steve eve geldiğinde şarabı ekleyecekti. Fakat Steve gelip yukarı kata çıktığında, sanki ona değil, onun arkasındaki bir yerlere bakıyordu. "Bize şöyle bir bak," dedi, "reklamlardaki mutlu çiftte benziyoruz."

"Deniyorum," dedi Jill. Üstüne tam oturan bir kot, V yaka pembe bir tişört giymişti. Saçını da tıpkı Steve'in sevdiği biçimde serbest bırakmıştı.

"Eksik olan tek bir şey var ki," dedi Steve masanın üzerine katlanmış gazetesini atarak, "ben çıkmak zorundayım."

«Jill karnında bir burkulma hissetti. "Neden? Baksana Steve, bir sürü şey yaptım."

"Frank'la bir teklif üzerine konuşmamız gerekiyor." Meyve tabağına uzandı ve bir şeftali aldı. Sevinçli bir tarafı vardı, sanki bir yandan bütün akşamı berbat ettiğine seviniyor gibiydi.

"Frank'ı yarın ofiste göremez misin? Sana söylemiştim, konuşmamız gereken bir konu var. Olur dedin, ben de oturup bir sürü şey hazırladım."

Steve şeftaliden bir ısırık aldı ve güldü. "Bir akşam sekizden önce geliyorsun, kafanın içinde Alice Harikalar Ülkesinde'yi oynuyorsun ve anlaşılan benim repliklerimi de hazırlamışsın."

"Bu bir senaryo değil Steve."

"Konuşmak mı istiyorsun?" Şeftaliden bir ısırık daha aldı. "Haydi durma, konuş o zaman. Unuttuysan hatırlatırım, şu Manolo Blahniks'leri hâlâ benim maaşımla ödüyoruz. Bu günlerde pazarda en az bulunan şey, iyi bir anlaşmadır. Riskleri hesaplayınca, toplantıya gitmeyi tercih ederim."

"Çok gaddarca sözler bunlar," diyerek gözlerini ona dikti Jill. Sinirlenmemeye çalışıyordu. "Burada hoş bir şeyler yapmaya çalışıyordum."

"Çok hoş olmuş," dedi Steve omzunu silkerek. Şeftaliden bir ısırık daha aldı. "Eğer elini çabuk tutarsan, hayatının bu hoş anını paylaşmak için kız arkadaşlarından birini davet edebilirsin."

Aynada görüntüsü gözüne çarptı ve birdenbire kendini aptal gibi hissetti. "Sen iflah olmaz bir züppesin," dedi.

"Ay..." diye kıkırdadı Steve.

Jill elindeki kepçeyi yere fırlattı, tezgâhın her tarafı yağ oldu.

"Orada yeniden dekore ettiğin mermer, bana tam beş bin dolara mal oldu canım," dedi Steve.

"Allah belanı versin," diye haykırdı Jill. Gözleri dolmuştu. "Senin için neler yapmaya çalıştığıma bir baksana." Her şey paramparça olmuştu. Tutunmaya çalıştığı şey neydi ki?

"Beni hor görüyorsun. Durmadan eleştiriyorsun. Kendimi aptal gibi hissettiriyorsun. Çıkmak mı istiyorsun, git o zaman... Hayatımdan çık git. Bu ilişkiyi sürdürmeye çalıştığım için herkes benim deli olduğumu düşünüyor zaten."

"Herkes?" Steve'in gözlerindeki parlamayı gördü, sanki birden bir şalter indirilmişti. Steve onu kolundan yakaladı ve sıktı, Jill'i yere yıkmaya çalışıyordu. "Senin hayatını o orospular mı yönetiyor? Senin hayatını ben yönetiyorum Jill. Duydun mu? Ben yönetiyorum..."

Jill gözyaşlarını tuttu. "Sen bittin Steve. Her şey bitti!"

"Ancak ben bitti deyince biter," dedi yüzünü yüzüne yaklaştırarak. "Hayatını öyle bir cehenneme çevireceğim ki, benden ayrılmak için yalvaracaksın. Bunu yapacağım Jill. Ama o zamana kadar kıcının üstünde oturacaksın. Hayır canım, henüz bitmedi. Bunlar ısınma turlarımız."

Kendini onun elinden kurtararak, "Def ol," diye bağırdı Jill.

Steve yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Fakat Jill'in yüz kasları bir milim oynamadı. "Zevkle," dedi geri geri giderek. Sepetten başka bir şeftali daha alıp gömleğine sürttü. Darmadağın olmuş ocağın üstüne son bir kez baktı sırtarak.

"Bana da biraz ayırmayı unutma."

Alt kattaki kapının kapandığını duyar duymaz ağlamaya başladı Jill. Buraya kadardı! Kimi aramalıydı, Claire'i mi, Lindsay'i mi? Fakat daha önce yapması gereken bir şey vardı. Mutfak dolabından telefon rehberini çıkardı. Çılgınca sayfaları çevirdi ve bulduğu ilk numarayı çevirdi. Elleri titriyordu, ama artık geri dönüşü yoktu. Cevap verin... Allah aşkına cevap verin! Sonunda yanıt aldığı anda bir oh çekti.

"SafeMore Çilingir İşleri..."

"Acil işlere bakıyor musunuz?" diye sordu Jill kararlı. "Buraya hemen birini göndermenizi istiyorum."

53. BÖLÜM

Telesekreterimin ışığı yanıp sönüyordu.

Saat sabahın birinde varabilmişim evime.

Takım elbisemin ceketini çıkarıp bir koltuğun üzerine attım. Süveterimi soydum.

Telesekreterin PLAYBACK düğmesine bastım.

5:28 Jamie, Martha'nın veterineri. Martha'yı bu sabah geri alabilirdim.

7:05 Jacobi. Şöyle bir sesimi duymak için aramış.

7:16 Jill. Sesi sinirden titriyor. "Seninle konuşmam lazım Lindsay. Cebini aradım, ama yanıt vermiyor. Geri gelince, kaçta olursa olsun beni ara."

11:15 Yine Jill. "Lindsay? Gelir gelmez beni ara. Seni bekleyeceğim."

Kesinlikle bir şeyler olmuştu. Telefonunu çevirdim, ikinci çalışta açtı. "Benim. Portland'daydım. Her şey yolunda mı?"

"Bilmiyorum," dedi. Bir duraklama. "Bugün Steve'i evden attım."

Az kalsın telefonu yere düşürüyordum. "Gerçekten yaptın 1" mı;

"Bu sefer geri dönüş yok. Her şey bitti Lindsay."

"Ah Jill..." Bütün gece bunu içinde saklamış, eve dönmemi beklemişti. "Ne yaptı?"

"Şu anda bunları konuşmak istemiyorum," dedi. "En azından artık bir daha olmayacak. Onu evden attım Lindsay. Kapının kilidini değiştirdim."

"Demek onu içeri almadın. Büyüksün! Şimdi nerede?"

Jill güldü. "Ne bileyim ben? Saat yedi gibi çıkmıştı, on bir buçukta falan geri geldi. Dış kapıyı yumrukladığını işittim. Anahtarları kapıya uymadığı anki yüzünü görmek isterdim. On yıldır çektiğime değerdirdi herhalde. Yarın eşyalarını almaya gelecek."

"Yalnız mısın? Başka kimseyi aradın mı?"

"Hayır," dedi, "seni bekliyordum dostum."

"Oraya geliyorum," dedim.

"Hayır," dedi, "Az önce bir şeyler aldım. Uyumak istiyorum. Yarın sabah duruşmam var."

"Seninle gurur duyuyorum Jill."

"Ben de kendimle gurur duyuyorum. Önümüzdeki birkaç hafta yardımına ihtiyacım olabilir. Olur mu?"

"Senden esirgeyeceğim hiçbir şey yok. Seni sımsıkı kucaklıyorum. Git biraz uyu. Ve bir polis nasihati: Kapını kilitli tut."

Telefonu kapattım. Saat sabahın ikisi olmuştu, fakat umrumda değildi. Claire'i ve Cindy'i arayıp haber vermek istedim.

Jill sonunda şutlamıştı piçi.

54. BÖLÜM

Cappy, Thomas, ertesi sabah içeri girerken seslendi. "Le eza Gibbons telefonda. Entertainmcnt Tonight. Öğle yemeğine çıkıp çıkamayacağınızı soruyor."

Dün gece hata edip Jacobi yi uçaktan aradım ve belki ona olanlarla ilgili fazla ayrıntı verdim. Ofisteki herkesin yüzünde bir sırtma.

Biraz sıcak su ve bir çay poşeti alıp odama geçtim. Tele sekreterimin ışığı yanıp sönüyordu, düğmeye bastım.

"Selam Teğmen," Jacobi'nin sesi, "hatunla birlikte temmuzda Big Island'a gitmeyi düşünüyoruz. Jetini ödünç almamız mümkün mü?"

Cihazı kapatıp çayın içine zencefilli kurabiyelerden daldırdım.

"Hey Teğmen, telefon!" Cappy seslendi yine.

Bu sefer telefonu alır almaz açtım ağzımı yumdum gözümü, "Bak, onunla yatmadım, jeti ben istememiştim, sizin kışınızda pireler uçuşurken, bir cinayeti çözmeye çalışıyorduk..."

"Galiba bunlar son bilgiler oluyor," dedi Cindy kahkahayı basarak.

"Aman Tanrım..." başımı eğdim, çok utanmıştım.

"İster inan, ister inanma. Ama seni faka bastırmak için aramadım. Haberlerim var."

Jill'i düşünerek, "Benim de haberlerim var," dedim. "Önce sen."

Cindy'nin sesinden acil bir mesele olduğu anlaşılıyordu, o yüzden Jill'le ilgili olmadığını anlamıştım.

"Faksı okudun mu?"

Tam o sırada Brenda camı tıklattı ve Cindy'nin gönderdiği faksı uzattı.

Başka bir eposta.

"Sabah işe geldiğimde bilgisayarımda buldum," dedi Cindy.

Bu beni sert bir biçimde gerçekliğe döndürdü. Bu sefer gönderenin adresi mariondelgado@hotmail.com'du.

Mesaj tek bir satırdan oluşuyordu: Portland'daki biz değildik. imza: August Spies.

55. BÖLÜM

Telefonu duvardan sökercesine fırladım koltuğumdan. "Bunu yukarı götürmeliyim."

Tracchio'nun ofisine yaklaştığımda, birden Cindy ye Jill mevzusunu anlatmadığımı hatırladım. Her şey çok hızlı olup bitiyordu.

Sekreteri uyardı, "Kapılan kapattılar," dedi, "beklesen iyi olur."

"Bekleyemez," dedim ve kapıyı iterek açtım. Tracchio benim böylesi girişlerime alışkındı.

Konferans masasında bana dönük oturmuştu. Tam karşısında, arkalan bana dönük iki kişi vardı. Biri bölge FBI sorumlusu Tom Roach'tu.

Ötekinin Molinari olduğunu gördüğümde az kalsın yere düşüyordum.

Sanki bir duvara çarpmış, geriye sıçramış, Roadrunner gibi zıngır zıngır titriyordum.

"Yakında görüşürüz dememiş miydin?" dedi Molinari ayağa kalkarak.

"Doğru, öyle söylemiştiniz. Portland'daki vakayla ilgileniyorsunuz sanıyordum."

"İlgilendim. Sonrasına onlar bakıyor. Burada da yakalanması gereken bir katil var, değil mi?"

Tracchio, "Biz de tam seni çağıracaktık Lindsay," dedi. Beyefendi az önce Portland'daki olayı nasıl güzel idare ettiğini anlattı.

"Hangi olaydan bahsetti kendileri?" Yan gözle Molinari ye baktım.

"Elbette ki Propp cinayeti." Oturmamı işaret etti. "Suçlara ilişkin teorilerini açıklayarak çok yardımcı olduğunu söyledi."

"O zaman," dedim Tracchioya Cindy'nin mailini uzatarak, "buna bayılacaksın."

Tracchio şayiayı gözleriyle tarayıp Molinariye uzattı.

"Chronicle'daki aynı gazeteciye mi gönderilmiş?" diye sordu Molinari.

"Anlaşılan sohbetler koyu," diye yanıtladı Tracchio o okurken. "Bu çok işimize yarayabilir." Dudaklarını büktü. "Ben de şefinize acaba bizimle birebir temas halinde çalışıp çalışamayacağını soruyordum. Saha çalışmasında yardıma ihtiyacımız var. Bana bir ofis lazım. Çalışmanın tam ortasında olmak istiyorum Teğmen. Mümkünse sizin ekibin odasında. En iyi böyle çalışırım."

Gözlerimiz buluştu. Bunun bir oyun olmadığını biliyordum. Ulusal güvenliğimiz söz konusuydu.

"Size bir ofis ayarlayacağız efendim. Ekibin tam ortasında."

56. BÖLÜM

Molinari beni holde bekliyordu. Roach asansöre biner binmez, "Yakında görüşürüz demek?" dedim azarlar gibi.

Merdivenlerden ofise kadar peşimden yürüdü. "Hey, yatıştırmam gereken FBI diye bir şey var. Bu işler çok politiktir. Sen de biliyorsun."

"Boş ver, burada olmandan memnunum," dedim merdivenlere açılan kapıyı onun için tutarak. Kapıyı kapanması için bıraktım. "Yolculuk için sana teşekkür etme fırsatım olmamıştı, sağ ol."

Cinayet masası ekibinin olduğu salonda küçük bir büroyu Molinari için boşalttırdım. On birinci katta, şefin yanında daha sessiz bir oda teklifini reddettiğini söyledi.

Kısa bir süre sonra anlaşıldı ki onunla birlikte çalışmak bizim için daha iyiydi. Fakat Jacobi ve Cappy sanki düşmanla işbirliği yapmışım gibi bakıyordu bana. İki saat içinde Cindy'ye gelen mailin gönderildiği adresi bulmuştu. Hay ward'da öğrencilerin çok gittiği KGB adlı bir internet kaleydi.

Ayrıca son emailin sahibi Marion Delgado'nun kim olduğunu öğrenmişti.

Molinari, FBI bilgisayarlarından gelen bir faksı koydu masama. Eski gazetelerden bir kopya. Önümdeki bulanık fotoğrafta dişleri ayrık bir çocuk elinde bir tuğla tutuyordu. "Marion Delgado. 1967 yılında raylara tuğla koyarak bir treni raydan çıkardı."

"Bunun soruşturmamız için önemli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Marion Delgado, atmışlı yıllarda devrimcilerin maskotuydu," dedi Molinari. "Beş yaşında bir çocuk bir treni durduruyor. İsim devrimcilerin çok sık kullandığı bir kod ad haline geldi. F"B1 gerçek kişinin kim olduğunu bulmak için çılgınlar gibi telefonları dinliyordu. Marion Delgado ismiyle yüzlerce mesaj yağıyordu."

"İma ettiğin şey nedir? Şu andaki karmaşanın arkasında kulağı kesiklerden biri mi var?"

"Bu işe karışmıyorlarsa bile, o zamanki üyelere bir merhaba demenin sakıncası yok."

"İyi fikir," dedim. Çekmeceyi açıp silahımı çıkardım. "Ben şu KGB kaleyi ziyaret ederken, sen de benim destek kuvvetim olursun, anlaştık mı?"

57. BÖLÜM

Karşı kültürün sularında, içeri giren bir polis, kafa derisi şenliğine gelen bir süvari gibidir. KGB küçük, ucuz ve salaş bir kaleydi.

Ucuz camdan ahşap masalardaki bilgisayarlarda yapacak daha iyi bir işi olmayan aylaklar. Barda sigaralarını emmekle meşgul her türden ve kesimden serseriler. Özellikle dikkat çekici bir şey yoktu.

"Bu işe bulaşmak istediğinden emin misin?" diye sordum Molinari'ye. "Burnunu burada kırdırırsan, açıklaması senin için biraz zor olur."

"New York'tayken savxıcıydım," dedi Molinari ve öne bir adım attı, "eğlenceye bayılırım."

Kolsuz bir atlet giymiş, bir deri bir kemik, fare suratlı barmene yaklaştım. Her iki kolunda da dövme vardı, uzun saçlarını atkuyruğu yapmıştı. On beş saniye kadar ilgilenilmeyi

bekledikten sonra, öne doğru eğilip bakışlarını yakaladım. "Barınızın önünden geçiyorduk da, siyah kardeşlik örgütümüze bir yardımda bulunur musunuz diye merak ettik."

Bırakın bir gülümseme koparmayı, yüzünde bir tek kas bile oynamadı. Başında bir Al'rika takkesiyle iki sandalye ötede oturan adam için bira doldurdu.

"Tamam, biz polisiz," gülümsemeyi kestim, "senin gözünden de kaçmamıştır."

"Kusura bakmayın burası özel bir kulüptür," dedi barmen.

"Üye kartınızı görebilir miyim?"

"Aaa, tıpkı Costco gibi," dedim Molinari'ye dönerek.

"Eveet, tıpkı Costco gibi," dedi barmen sırtarak.

Molinari öne eğildi ve bira doldurmaya çalışan barmenin elini tuttu. Adamın burnuna üzerinde ULUSAL GÜVENLİK yazan gümüş rozeti tuttu. "Şimdi dediklerimi iyi takip et. Eğer telefonumu kullanırsam, yaklaşık on saniye sonra federal ajanlardan bir ekip burayı basar. Sana müşteri başına sekiz ajan sözü veriyorum. Şöyle bir etrafıma bakıyorum da, şu bilgisayarlara on beş yirmi bin dolar eder herhalde. Önemli bir kanıt arayan federallerin ne kadar sakar olduklarını bilirsin. Oysa teğmenin dediği gibi, biz yalnızca birkaç soru sormak istiyoruz.

Atkuyruğu yalnızca sırttı.

"E şimdi ne yapacaksın Altıpatlar?" Konuşan, Afrika takkeli zenciydi. "Sanırım bu şartlar altında üyelik mevzusunu bu defalık görmezden gelebiliriz."

Sandalyesini bize doğru çevirdi, Afrika takkesinin altından yüzüne yayılan geniş bir sırtıma ve ağır bir İngiliz aksanıyla konuşmasına devam etti. "Amir Kamor. Altıpatlar sadece müşterilerin huzurunu her zamanki düzeyde tutmaktan bahsediyordu. Abartmanın âlemi yok. Ofisimde görüşmeye ne dersiniz? Rica etsem?"

"Altıpatlar!" Barmene baktım ve gözlerimi devirerek, "Çok yaratıcı," dedim.

Arka tarafta ancak bir masa alacak genişlikte, darmadağın bir kabin vardı. Duvarlar posterlerle kaplanmıştı: Eylem duyuruları, Yardım Kampanyaları, Özgür Doğu Timor, Afrika'da AIDS vs.

Amir Kamor a cinayet masası kimliği gösterdim. Etkilenmiş gibi başını öne salladı.

"Birkaç sorumuz var demiştiniz.

"Dün akşam burada mıydınız Bay Kamor?" diye başladım. "Saat on civarında."

"Ben her gece buradayım. Alkollü yerleri bilirsiniz. Mesul müdür mevzusu."

"Elimde dün gece saat 10:03'te buradan gönderilen bir e mail var."

"Burası bir internet kafe. İnsanlar buraya fikirlerini yaymak, yayınlamak için geliyorlar.

Bizim işimiz bu. Fikirleri ulaştırmak, yaymak."

"Buraya gelenleri tanıyor musunuz? Dün gece sıra dışı bir tip gördünüz mü?"

Kamor sırttı. "Buraya düzgün adam gelmez zaten," dedi. Yaptığı espriye kimse gülmedi.

"Saat on mu dediniz?... Bütün masalar doluydu. Kimi aradığınızı ve ne yapmış olduklarını söyleseniz, işim daha kolay olurdu."

Wendy Roymore'un fotoğrafı ile George Bengosian'ın yanındaki kadına ait polis resmini çıkardım. Kamor onları inceledi. Alnı kırıştı. İç çekti. "Belki gördüm, belki görmedim. Bilmiyorum. Müşteri profilimiz sürekli değişir."

"Peki ya bunlara ne dersin?" Bir an önce bir şeylere ulaşmak istiyordum. Seattle'la ilgili FBI fotoğraflarını çıkardım. Tek tek hepsine bakıp, her birinde kafasını iki yana sallıyordu.

Sonra bir resme iki kere bakıp gözlerini kırıştırdığını gördüm.

"Tanıdığınız biri mi..."

"Öyle sandım bir an," dedi başıyla hayır işareti yaparak, "ama sanmam. Gerçekten."

"Hayır. Yüzlerden biri size tanıdık geldi. Hangisi?"

Fotoğrafları masanın üstüne tek tek dizdim.

"Sayın Teğmen, anlamadığım bir şey var," dedi. "Neden bu konuda polise yardımcı olmak zorundayım. Sizin devletiniz yozlaşma ve tamah üzerine kurulmuş bir devlet. Onun iradesinin uygulayıcıları olarak, devletin ta kendisisiniz."

"Galiba bu aşamayı tekrar tekrar yaşamak zorundayız," dedi Molinari sıkın. Yüzünü Kamor'un yüzüne yaklaştırdı. "Ne tür entelektüel mastürbasyonlardan zevk aldığın beni zerze kadar ırgalamaz. Fakat bence şu anda nasıl suçlar işleyebileceğin hakkında bir fikir sahibi olman senin için faydalı olabilir. Burada ofisten kanıt saklamaktan bahsetmiyoruz Bay Kamor. Burada vatana ihanet ve terörden bahsediyoruz. Lütfen fotoğraflara bir kez daha bakın."

"İnanın bana Bay Kamor," dedim bakışlarını yakalayarak, "bu dosyada isminizin geçmesini istemezsiniz."

Bar sahibinin boynundaki damarlar şişmeye başladı. Başını eğdi ve tekrar fotoğrafları incelemeye başladı. "Belki... Tam emin değilim..." diye mırıldandı.

Biraz tereddüt ettikten sonra fotoğraflardan birini öne sürdü. "Şimdi farklı görünüyor. Saçları artık kısa. Hippiye benzemiyor. Sakalı var. Arada sırada gelir." Stephen Hardaway. Alias Morgan Bloom. Alias Mal Caldwell. "Müdavimlerden biri mi? Onu nasıl buluruz? Çok önemli." "Bilmiyorum," dedi Kamor başını iki yana sallayarak. "Gerçekten. Bir süre önce bir iki kere gelmişti. Sanırım kuzeyden bir yerlerden geliyor." "Bir şey daha," dedi Kamor yutkunarak. "Bir daha buraya gelip beni haklarımı elimden almakla tehdit etmeden önce bu iyiliğimi hatırlamanızı istiyorum." Fotoğraflardan başka birini öne doğru çıkardı. Bu yüzü de tanıdı. "Bu, akşam buradaydı." Dadmin, Wendy Raymore'un fotoğrafına bakıyorduk.

58. BÖLÜM

Dışarı çıktığımızda elimi sevinçle havaya kaldırıp Molinari ye, "Çak!" dedim. Müdür falan ama, içeride çok iyi idare etmişti.

"Çok iyidim Molinari." Gülümsememi tutamıyordum. "Önemli bir kanıt arayan federallerin ne kadar sakar olduklarını bilirsin..."

Gözlerimiz birbirine kenetlendi ve birdenbire o aynı gerginliği, çekim gücünü hissettim. Arabayı vitese taktım. "Senin kiler neler bulacak bilmiyorum. Ama elimizdekiler"! hemen bildirsen iyi olur."

Molinari hemen ofisini arayıp Hardaway'in ismini ve takma isimlerini verdi. Yanıt hemen geldi. SeattleVlaki dosyası kabarıktı. Ruhsatsız silah taşıma, silahlı soygun, banka soygunu. Yarın sabaha kalmadan hakkındaki her şeyi öğrenecektik.

Birdenbire Jill'den epeydir haber almadığımı hatırladım. "Bir telefon etmem gerekiyor," dedim Molinari ye. Jill'in cebini aradım.

Jill'in telefonu telesekreterdeydi. "Merhaba. Bölge Savei Yardımcısı Jill Bernhart..." Kahretsin, Jill'in cebi her zaman açık olurdu. Fakat mahkemelerde uzun bir günün onu beklediğini söylemişti. "Benim, Lindsay. Saat iki oldu. Nereledesin?" Daha söyleyeceklerim vardı, fakat yalnız değildim. "Beni ara. Seni merak ediyorum."

"Kötü bir şey mi oldu?" diye sordu Molinari telefonu kapatınca.

Başımı hayır anlamında salladım. "Bir arkadaş... Dün gece kocasını evden attı. Bugün beni arayacaktı. Biliyorsun, erkekler böyle durumlarda bir canavara dönüşebiliyor."

"Çok şanslı bir kadınmış," dedi, "arkadaşı bir polis."

Fikir hoşuma gitti. Jill, polis arkadaşı olduğu için şanslı. Ofisini aramayı düşündüm, fakat cep telefonunu açar açmaz arayacaktı beni nasılsa. "İnan bana, polise molise ihtiyacı yok."

Köprünün yakınlarında arabayı yokuşa vurduk. Polis sinyalinin arabanın üstüne yerleştirmeme gerek yoktu, sokaklar neredeyse bomboştu. "Yağ gibi akıyoruz," dedim. "Öğle yemeğine denk geldik. Nihayet."

"Lindsay..." dedi Molinari bana dönerek. Sesi farklı bir tonda çıkıyordu. "Bu akşam birlikte yemek yiyelim mi?"

"Akşam yemeği?" Bir saniye kadar düşündüm. Sonunda ona dönüp, "Sanırım ikimiz de bunun iyi bir fikir olmadığını biliyoruz," dedim.

Molinari biraz küskün, başıyla onayladı. Söylediğime hak vermek istemiyor gibiydi. "Ama karnımızı doyurmamız gerek..." Kendini zorlayarak gülümsedi.

Direksiyonu tutan ellerim terlemeye başladı. Buyur buradan yak. Böyle bir şey kesinlikle yanlış olurdu, gayet iyi biliyordum bunu. Fakat kahretsin, bizim de bir hayatımız vardı.

Molinari ye baktım ve gülümsedim. "Karnımızı doyurmamız gerek."

59. BÖLÜM

Pos.ta kutusuna gelen son maille Cindy tekrar olayların or tasındaydı. Yalnızca yazmıyordu, bizzat yaşıyordu.

Biraz korkuyordu. Olup bitenlere bakarak, kim onu korkmakla suçlayabilirdi ki? Fakat meslek hayatında ilk defa gerçekten bir şey yaptığını hissediyordu. Onu heyecanlandıran da buydu zaten. Derin bir nefes alıp bilgisayarının ekranına baktı.

Portland'daki biz değildik, diye yazıyordu mesajda.

Peki cinayeti neden üstlenmediler? Neden yalnızca üç kelimelik bir ret mesajı?

Kendilerini ayrı tutmak için? Gazalarını kopya cinayetten ayırmak için. Çok açıktı bu.

Fakat midesinde büyüyen düğüm ona, belki daha fazlası var diye hatırlatıyordu.

Belki lazla zorluyordu. Fakat ya hiç hesaba katılmayan bir şey olarak gelen mesajın reddetmekle bir alakası yoksa? Ya sadece bir vicdanın göstergesiye?

Hayır, bu tam bir çılgınlık, diye düşündü. Bu insanlar Morton Lighttower'ın evini içinde karısıyla, çocuğu çocuğuyla havaya uçurmuştu. Bengosian'ın boğazından aşağı korkunç bir zehir akıtmışlardı. Fakat küçük Caitlin'in hayatını bağışlamışlardı.

Daha fazlası söz konusuydu... Onunla yazışanın bir kadın olduğundan kuşkulandı. Ona "kız kardeş," diye seslenmişti.

Başkasına değil ona yazmıştı. Kentte ondan başka yüzlerce muhabir vardı. Neden o?

Cindy eğer bu kişide en ufak bir insanlık varsa, ona kendimi dinletebilirim, diye düşünüyordu. Belki ağzından birkaç kelime alabilir, bir şeyler öğrenebilirdi. Bir ad, bir yer ismi. Belki de ona yazan dadiydı ve belki o kadar kalpsiz biri değil di.

Cindy parmaklarını çıtlattı ve klavyenin üzerine koydu. Haydi bakalım...

Şunları yazdı:

Söylesene, bütün bunları neden yapıyorsunuz? Sanırım bir kadınsın. Yanılıyor muyum ? Amaçlarınıza masum insanları öldürmeden ulaşabilirsiniz. Beni kullanabilirsin. Mesajınızı duyurabilirim. Lütfen... Sizi dinlemeye lıazır olduğumu biliyorsunuz. Ben... Kullanın beni. Lütfen. Artık öldürmeyin.

Tekrar okudu. Rasgele bir atıştı onunki. Uzaktan yapılan bir atış.

Mesaj önünde, öylece durdu. Eğer gönderirse, hikâyesinin tam içine girecekti. O zaman bütün hayatı değişecekti.

"Sayanora," diye fısıldadı edilgen bir biçimde seyretmek ve yazmakla geçen eski hayatına. GÖNDER düğ meşine tıkladı.

60. BÖLÜM

Günün geri kalanı yoğun bir tempoda geçti. Tracchio ile bir saat süren bir toplantı yaptım. Jacobi ve Cappy, ellerinde Hardaway'in fotoğrafı, Berkeley civarındaki barları dolaştılar. Elimde olmadan, ikide bir akşam olacakları düşünüyordum, kalbim her defasında hızlanıyordu. Fakat Joe Molinari'nin söylediği gibi, yemek zorundayız.

Evde, duşun altında günün yorgunluğunu vücudumdan yıkayıp attıktan sonra, taze lavanta kokusunu içime çekiyorum. Yüzümde suçluluk duygusuyla karışık bir gülümseme: Buradayım işte, zevk uçurumunun kıyısında / tenimde ilk buluşmasına koşan bir genç kızın kıpırtıları.

Aceleyle sağa sola seğirttim, biraz etrafı topladım, raftaki kitapları düzelttim, fırında pişen ördeğe baktım, Martha'ya yemeğini verdim, masayı körfeze bakan pencerenin önüne kur-dum. Sonra hâlâ Jill'den bir haber gelmediğini fark ettim. Çok tuhaftı bu. Hâlâ havlularım içinde, saçımı bile kurulamadan, bir kez daha aradım Jill'i. "Bak, yaptığın hiç komik değil. Haydi! Ara beni. Seni merak ediyorum..."

Jill'den haber alıp almadığını öğrenmek için Claire'i arayacaktım ki zil çaldı.

Ön kapının zili!

Kahretsin, saat daha 7A5.

Molinari erken gelmişti.

Saçlarıma başka bir havlu sardım ve çılgınca sağa sola koşturdum ışıkları kararttım, bir tane daha şarap kadehi çıkarttım. Sonunda kapıya doğru gittim.

"Kim o?" "ULUSAL GÜVENLİK," dedi Molinari.

"Evet, ama çok erken geldiğiniz Bay Güvenlik. Sizin oralarda apartmanın dış kapısını çalmak diye bir âdet yok mu?"

"Biz genelde kapı çalmayız."

"Hey, seni içeri alacağım, ama bakmak yok." Orada havlularımla dikildiğime inanamıyordum. "Şimdi kapıyı açıyorum."

"Gözlerimi kapattım."
"İstersen kapatma." Martha yanıma geldi. "Köpeğim yanımda. Yan bakanın vay haline."
Anahtarı çevirip yavaşça kapıyı açtım.
Molinari, takım elbisesinin ceketini omzuna atmış dikiliyordu. Elinde bir buket nergis.
Gözleri, açık.
"Söz vermiştin," dedim bir adım geri sıçrayarak. Kızardım.
"Kızarma," dedi Molinari gülümseyerek. "Harika görünüyorsun."
"Bu Martha," dedim. "Terbiyeli ol Martha, yoksa Joe seni Guantanamo'daki bir köpek barınağına kilitler. Çok acımasızdır."
"Merhaba Martha," diyerek çömeldi Molinari. Kulaklarının arkasını okşadı, Martha zevkle inil dedi. "Sen de çok harika görünüyorsun Martha."
Molinari ayağa kalktı. Havlularıma daha sıkı sarıldım. Hafif sırttı.
"Havlunun altındakini görmek için öldüğümü söylesem Martha kızarmı?"
Başımı iki yana salladım. Saçlarımı örten havlu yere düştü. "Bu nasıl?"
"Tam istediğim gibi değil," dedi Molinari.
"Sen konuşmaya devam ederken," dedim gerisin geri yürüyerek, "ben üzerime bir şeyler giyeyim. Dolapta şarap var tezgâhın üstünde de votka ve viski. Hemen bir şeyler atıştırmak istersen, fırında ördek var, pişti pişecek."
"Lindsay," dedi Molinari.
Durdum. "Evet..."
Bana doğru bir adım attı. Kalbim kâh duruyor, kâh çılgın gibi çırpınıyordu. Ellerini omuzlarıma koydu. Bütün vücudum ürperdi, kendimi hafifçe onun ellerine bıraktım. Yüzünü yaklaştırdı. "Ördeğin pişmesine ne kadar var demiştin?"
"Kırk dakika." Kollarımdaki bütün tüyler kalkmıştı. "Gibi." '
"Yazık..." dedi Molinari. "Ama bununla yetinmek zorunda kalacağım."
Ve çok doğal bir hareketle öptü beni. Sert öpüyordu. Dudakları dudaklarıma dokunur dokunmaz bütün vücudum aleve kesti. Öpüşü hoşuma gitti, karşılık verdim. Elini sırtımdan aşağı kaydırdı ve beni kendine çekti. Dokunmasını da sevmiştim. Kahretsin, ben bu adamdan hoşlandım.
Banyo havlum yere düştü.
"Seni uyarmak zorundayım," dedim. "Martha hareketlerimden yanlış anlam çıkaranlara çok kızar."
Martha yukarıdan bir bakış attı. Tostoparlak yatıyordu. "Yanlış anlam çıkardığıma eminim."

61. BÖLÜM

Joe Molinari'nin yüzü yüzümün önündeydi. Her tarafımıza çarşaf lar dolanmıştı. Yakından bakıldığında daha yakışıklı görüldüğünü fark ettim. Gözlerinin derin bir mavisi vardı, kıvılcımlar çakıyordu bu mavinin içinde.

Kendimi ne kadar iyi hissettiğimi, her şeyin bana ne kadar doğal geldiğini anlatamam. Omurgamı yıkayıp geçen küçük gıdıklanmaları beklemiyordum, ama çok hoşuma gitmişti. Böyle bir şey hissetmeydi iki yıl olmuştu ve bu... şey, farklıydı. Molinari'yi tam tanıımıyordum. İş dışında nasıl bir insandı? Doğrusunu isterseniz, şu an umurumda değildi bu. Kendimi iyi hissediyordum ve benim için yeterliydi bu.

"Çok tuhaf bir zamanda sorduğumu düşünebilirsin," dedim, "fakat Washington'da... nasıl bir hayatın var?"

Molinari derin bir nefes aldı. "Karmaşık sayılmaz... Genellikle iş sırasında tanıştığını stajyerler ve altlarımla takılıyorum." Gülümsedi.

"Haydi," dedim doğrularak. "Seksten sonra sorulması makul bir soru bu."

"Ben bir dulum, Lindsay. Arada sırada takıldıklarım oluyor işte. Vaktim oldukça."

Saçlarımı okşadı. "Eğer bunun çok sık olup olmadığını merak ediyorsan..."

"Bunun ne demek?"

"Biliyorsun işte. Bu. Bulunduğumuz yerde. Görev sırasında yken."

Molinari yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Aklındaki kuşkular silinsin diye söylüyorum. Buradayım, çünkü o gün toplantı odasına girdiğin an ben... şey, çanlar çalmaya başladı. Ve o zamandan beri, beni daha fazla etkileyen tek şey, işinde ne kadar iyi olduğundu ve bir de havlunun altından çıkan."

Nefes aldım ve o masmavi gözlere baktım. "Puştun teki çıkmazsan, senin için iyi olur Joe Molinari."

Birdenbire fırladım yataktan, "Tanrım, yemek."

"Ördeği boş ver." Molinari gülümsedi ve beni kendine çekti. "Yemesek de olur."

Telefon çaldı. Ne var?

İlk önce bırak çalsın dedim. Telesekreterin yanıt vermesini bekledim.

Cihaz açılınca, Claire'in sesini duydum, telaşlıydı.

"Lindsay, çok endişeliyim. Oradaysan telefonu aç."

Hızla masanın yanına uzanıp telefonu kaptım. "Claire? Ne oldu?"

"Çok şükür evdesin." Sesi gergindi. Claire pek gergin olmazdı. "Jill.." dedi. "Şu anda evindeyim. Burada yok."

"Duruşması vardı. Ofisine uğradın mı? Muhtemelen geç saate kadar çalışıyordur."

"Elbette aradım ofisini," diye haykırdı Claire. "Jill bugün işe gitmemiş."

62. BÖLÜM

Yutkundum. Kafam karışmıştı. Üstelik korkuyordum. Bu çok anlamsızdı. "Duruşmam var demişti. Claire, eminim."

"Ben yok mu dedim Lindsay? Duruşmaya gitmemiş. Bütün gün onu aramışlar."

"Jill asla böyle bir şey yapmaz," dedim.

"Yapmaz," diye yanıtladı Claire. "Asla böyle bir şey yapmaz."

Birden kaygılanmaya başladım. "Claire, sence neler oluyor? Steve'le ne olmuş?"

Claire, "Bilmiyorum. Sence ne yapmak lazım?"

"Orada kal," dedim.

Telefonu kapattım ve bir süre öylece oturdum. "Kusura bakma Joe. Gitmek zorundayım."

Birkaç dakika sonra 33. Cadde'den aşağı, Castroya doğru tam gaz sürüyordum.

Zihnimden bütün olasılıkları geçirdim: Jill depresyondaydı. Biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Ailesinin yanına gitmişti. Hepsi doğru olabilirdi. Fakat Jill asla, ama asla duruşmasını kaçırmazdı.

Sonunda Buena Vista Park'taki evine vardım. İlk fark ettiğim şey, Jill'in safir mavisi 555'inin kapısının önünde durduğuydu.

Claire hâlâ kapının önündeydi. Kucaklaştık. "Yanıt vermiyor," dedi. "Zili çaldım, kapıya vurdum."

Etrafıma bakındım, kimseyi göremedim. "Bunu yapmaktan nefret ediyorum," dedim.

Sonra ön kapının camlarından birini kırıp içeri uzandım. Bir yandan da Steve de kolayca içeri girebilirdi, diye düşünüyordum.

Alarm çaldı. Şifreyi biliyordum. Jill'in yaka numarası: 63442. Numarayı tuşladım, bir yandan da alarmin etkin halde olmasının iyiye alamet olup olmadığını soruyordum kendime.

Lambalardan birini yaktım ve seslendim: "Jill?"

Otis'in havlamasını duydum. Kahverengi labrador, mutfaktan koşarak geldi.

"Güzelim benim," diyerek sırtını okşadım. Tanıdık bir yüz gördüğüne sevinmiş gibiydi.

"Anne nerede?" diye sordum. Bir şeyden emindim. Jill onu asla tek başına bırakmazdı.

Steve'i terk eder, ama Otis'i terk etmezdi.

Evin içine seslendim. "Jill? Steve? Biz geldik, Claire ve Lindsay."

Jill evi geçen yıl onartmıştı. Duvarlar kavuniçiydi, şekil şekil divanlar vardı, kahve masasının üstünde Osmanlı desenleriyle süslü bir deri örtü vardı, içerisi karanlık ve sessizdi. Bildiğimiz odaları taradık. Yanıt alamadık. Jill yoktu.

Claire olladı, "Bu olay giderek tatsızlaşıyor," dedi.

Başımla evet işareti yapıp elimle omzunu sıktım. "Bence de."

"Haydi," dedim Claire'e. "Yukarı çıkıp odalara bakalım."

Merdivenleri çıkarken, Steve'in çıldırıp gençler için yapılan korku filmlerindeki gibi Jill'e saldırdığını hayal ediyordum. "Jill... Steve?" diye seslendim tekrar. Ne olur ne olmaz diye silahımı çektim.

Onunla son konuştuğumda yatmaya hazırlanıyordu. Geriye dönüyordum ki, koridorda onu gördüm.

Jill'in evrak çantasını.
Jill 'ofisini'yanına almadan hiçbir yere gitmezdi. Aramızda bir şaka haline gelmişti bu.
Plaja giderken bile yanma alırdı evrak çantasını.
Elime bir bez alıp çantayı tutup yukarı kaldırdım. Dönerken yarı yolda Claire'le karşılaştım.
O diğer odalara bakmıştı. "Bir şey yok..."
"Bunu sevmedim Claire, arabası dışarıda." Gözlerim evrak çantasına kaydı. "Ve bu...
Gece burada kalmış. Ama işe gitmemiş."

63. BÖLÜM

Steve'i nasıl bulacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.
Saat geç olmuştu. Kimin yanında kalıyordu acaba? Üstelik Jill ortadan kaybolalı yalnızca bir gün olmuştu. Birden karşımıza çıkıp bizimle dalga geçebilirdi. Beklemekten, endişelenmekten ve kendini suçlu hissetmekten başka yapacak bir şey yoktu.
Cindy'i aradım. On beş dakika sonra oradaydı. Claire, Edmund'u arayıp biraz daha işi olduğunu, geceyi belki dışarıda geçireceğini söyledi.
Jill'in evinde, sofanın üzerine kıvrıldık. »Jill'in her an fikrini değiştirip Steve'i ziyaret etme ihtimali vardı.
Saat on bir civarında cep telefonum çaldı. Fakat arayan Jacobi'den başkası değildi; körfez dolaylarında Hardaway'i tanıyan hiç kimseyle karşılaşmamıştı. Telefondan sonra hep birlikte konuşmadan oturduk. Saat kaçta kendimizden geçip uyuduk, onu bile hatırlamıyorum. Bütün gece uyanıp durdum; her seferinde bir ses duyduğumu sanıyor, karanlığa "Jill" diye sesleniyor, yanıt alamayınca tekrar uyuyordum.
Sabahleyin ilk iş olarak eve gittim. Duş aldım, ofisi arayıp geç kalacağımı söyledim.
Bir saat sonra Steve'in finans merkezindeki ofisindeydim. Arabamı binanın önüne bıraktım. Ofisin kapılarına geldiğimde artık içimdeki paniği neredeyse kontrol edemez haldeydim.
Steve'i hemen karşımda, resepsiyonda buldum. Elinde bir kahve fincanı, bir dizini sandalyelerden birine dayamış, resepsiyon görevlisiyle flört eder gibi sohbet ediyordu.
"Jill nerede?" dedim. Onu şaşırtmış olmalıyım, çünkü kahvesi olduğu gibi pembe Lacoste tişörtüne döküldü.
"Neyin var Lindsay?..." diyerek ellerini kaldırdı.
"Odanda konuşacağız," dedim gözlerimi gözlerinden ayırmadan.
"Bay Bernhardt?" dedi resepsiyon görevlisi.
"Sorun yok Stacy," dedi Steve. "Kendisi dostumdur. Öyle biliriz."
Odasına varır varmaz kapıyı arkamdan çat diye kapattım. "Sen kafayı mı yedin Lindsay?" dedi Steve.
Onu bir koltuğa ittim. "Jill'in yerini öğrenmek istiyorum Steve."
"Jill mi?" ellerini iki yana açtı, şaşırmış görünüyordu.
"Numarayı bırak, seni orospu çocuğu. Jill kayıp, işe gitmemiş. Nerede olduğunu bilmek istiyorum."
"En ufak bir fikrim yok," dedi Steve. "'Kayıp' ne demek?"
"Dün bir duruşması vardı Steve," dedim, kontrolümü yitirmek üzereydim, "ve duruşmaya gitmemiş. Jill böyle bir şey yapar mı? Dün akşam eve de gelmedi. Arabası evin önünde. Evrak çantasını evde bırakmış. Biri eve girmiş. "
"Sanırım bazı şeyleri birbirine karıştırıyorsun Teğmen," dedi Steve alaycı bir kahkahayla.
"Beni gecenin bir yarısı şutlayan kişi Jill. Bernhardt kalesinin kilidini değiştiren o."
"Bana maval okuma Steve. Ne yaptığını bilmek istiyorum. Onu en son ne zaman gördün?"

"Geçen gece saat on birde, kendi paramla aldığım koduğumun evinin kapısını açmaya çalışırken, oturma odasının penceresinden gördüm desem?"
"Bana dün sabah eşyalarını almaya geleceğini söylemişti."
Gözlerinden bir öfke geçti. "Nedir bu bok? Sorgulanıyor muyum?"
"Cuma akşamı nerede olduğunu bilmek istiyorum," gözlerimi gözlerine diktim, "ayrıca cumartesi sabahı işe gelmeden önce yaptığın her şeyi."
"Neler oluyor Lindsay? Yoksa avukatımı mı aramalıyım?"
Sorusunu yanıtlamadım, sadece arkamı döndüm ve oradan çıktım. Avukatlık bir işinin olmaması onun için daha hayırlı olurdu.

64. BÖLÜM

Kızgınlık, Adalet Sarayı'na dönerken içimi parçalayan duyguyu anlatmaya yetmez. Kızgınlıktan öte bir şeydi. Ne zaman dikiz aynasına baktımsa, kendi gözlerimde çok iyi bildiğim bir ifade yakaladım. Bu gözleri daha önce de görmüştüm.

Kendi işimde. Bir yakını kaybolan insanların gözünde. Korkunç bir şeylerin olup henüz ortaya çıkmadığına dair kelimelere dökülmez bir panik. Sakin olun, derdik onlara, her şey olabilir, kesin sonuca varmak için henüz çok erken.

İşyerine dönerken kendime sürekli bunu söylüyordum. Sakin ol Lindsay, Jill ortaya çıkacaktır.

Fakat dikiz aynasında kendi görüntümle karşılaştığımda düşünmemek elde değil, gözlerin onların gözleri gibi.

İşe geldiğimde Jill'in hizmetçisi İngrid Barros'u aradım, fakat çocuklarının okulunda bir toplantıdaydı. Lorraine ile Chin'i komşuların dikkatini çeken bir şey olmuş mu öğrensinler diye Jill'in sokağına gönderdim. Jill'in telefon kayıtlarının çıkarılması emrini verdim.

Biri onu aramış olmalı. Biri onu görmüş olmalı. Böyle yer yarılıp da ortadan kaybolmuş olması anlamsız. Kimseye haber vermeden sırra kadem basacak tiplerden değil o.

Dikkatimi önümdeki dosyaya, Stephen Hardaway'in resmi üzerine yoğunlaştırmaya çalıştım. FBI birkaç yıldır onu arıyordu, en çok arananlar listesinde değildi belki ama, bütün kuşklar onun üzerinde toplanıyordu.

Michigan, Lansing'de büyümüştü. Liseyi bitirdikten sonra batıya gelmiş, Portland'daki Reed College'e gitmişti. İşte tam bu sıralarda bilgisayarlarımızda görünmeye başlamıştı. Oregon kayıtları, DTÖye karşı bir protestoda polise saldırı suçundan tutuklanmış olduğunu gösteriyordu. Eugene ile Seatt le'daki banka soygunları şüphelileri listesindeydi. 1999'da bir ofisten patlayıcı satın alırken tutuklanmıştı. O günden beri de kayıptı. Kefaletle serbest kalıp kayıplara karışmıştı. Washington ve Oregon civarlarında yapılan bir dizi silahlı soygundan sorumlu tutuluyordu. Silahlı, tehlikeli ve bombalama fanatiği bir tip olduğunu biliyorduk.

Son iki yıl ondan hiçbir haber alınmamıştı.

Saat beş gibi Claire kapımı çaldı. "Kafayı yemek üzereyim Lindsay. Ne olursun, birlikte bir kahve içelim."

"Ben de kafayı yiyeceğim," dedim çantamı alarak. "Belki Cindy yi de çağırmalıyız."

"Zahmet etme," dedi parmağıyla koridorun sonunu işaret ederek, "çoktan geldi."

Hep birlikte ikinci kattaki kafeteryaya gittik. İlk başta tek kelime etmeden kahvelerimizi karıştırdık, sessizlik üzerimize bir ocak sisi gibi çökmüştü.

Sonunda derin bir nefes aldım, "Sanırım hepimiz Jill'in bir deniz kenarında taş sektirmedeğinde hemfikiriz," dedim. "Kesinlikle başına bir şey geldi. Bunu ne kadar çabuk kabul edersek, o kadar çok ilerleme kaydedebiliriz."

"Mutlaka bir açıklaması olmalı diye düşünüp duruyorum," dedi Claire. "Yani, Steve'i tanıyorum. Hepimiz tanıyoruz. İdeal bir eş sayılmaz, fakat böyle bir şey yapmaya maçası sıkılmaz."

"Sen inanmaya devam et," dedi Cindy kaşlarını çatarak, "bugün ikinci gün."

Claire bakışlarını bana kaldırdı, "Jill'in Atlanta'dan gelirken uçağının Salt Lake City'e uğradığı olayı hatırlıyor musun?"

Kapıda beklerken karlı dağlara şöyle bir bakmış ve uçaktan atlayıp kayak yapmaya gitmişti."

"Hu, hatırladım," dedim. Bu fikrin verdiği rahatlamayla gülümsedim. "Steve onu bir iş toplantısına götürmek istiyordu, savcılık her yerde onu arıyordu. .Jill ise üç bin metre yüksekte kayak yapıyordu. Hayatının en güzel gününü geçirmişti."

Jill'i karların üstünde hayal edip, gözlerimiz dolu gülümsedik.

"Bence şu anda olan da bu," dedi Claire, bir peçete alıp gözlerini kuruladı. "Şu anda kayak yapıyor. Şu anda kayak yaptığına inanmak zorundayım Lindsay."

65. BÖLÜM

Cindy o gece ofisinde geç saatlere kadar oturdu. İşyerinde polis telsizini takip eden bir avuç muhabirden başka kimse kalmamıştı. Aslında gideceği başka bir yer de yoktu.

Jill'in nerede olduğu sorusu bir saniye rahat vermiyordu ona.

Söylenti yayılmıştı. Kayıp savcı yardımcısı haberi manşetlere çıkmıştı. Editörü yazmak isteyip istemediğini sormuştu. Arkadaş olduklarından haberdardı. "Henüz haber değeri yok," diye omuz silkinişti. Yazmak onu haber kılacak, bir gerçek haline getirecekti.

Bu sefer söz konusu olan bir başkası değildi.

Hemen masasının üstünde duran dördünün fotoğrafına baktı. Gelin ve damat cinayetini çözdükten sonra gittikleri Susie'nin yerinde çekirmişlerdi bu fotoğrafı. Birkaç margaritayla beyinleri lapa gibi olmuştu. Jill öyle yenilmez görünüyordu ki. Mevki sahibi bir kadın, mevki sahibi bir koca. Jill asla zayıf taraflarını...

"Haydi Jill," diye fısıldadı Cindy. Gözleri dolmuştu. Atlat şunu. Gir şu kapıdan içeri. O güzel gülümseyen yüzünü göreyim. Yalvarıyorum Jill. Şu koduğumun kapısından gir içeri.

Saat on biri geçmişti. Yapacak hiçbir şey yoktu. Uyanık kalmak, haber beklemek dışında hiçbir şey. Evine git Cindy. Gün sona erdi. Şu anda yapacak bir şeyin yok.

Elektrik süpürgesiyle yerleri silen bir temizlikçi adam göz kırptı ona. "Geç saatlere kadar çalışıyorsunuz ha, Bayan Thomas."

"Evet," dedi. "Deponun dibinde kalanları yakıyorum."

Masasından birkaç şeyi alıp çantasına attı, çıkmadan önce son bir kez bilgisayarına baktı. Yoksa Lindsay'i mi arasaydı? Biraz konuşmak için.

Ekranda yeni eposta sinyalinin yanıp söndüğünü gördü.

Cindy açmamıştı ama kimden geldiğini biliyordu. Toobad@hotmail.com

Çünkü ne zaman mail attıklarını biliyordu. Her üç günde bir yeni bir kurban sözü verdiklerini biliyordu. Pazar günü olmuştu. August Spies'in görünme vaktiydi.

"Sizi uyarmıştık," diye başlıyordu mesaj, "fakat kibriniz yüzünden dinlemediniz."

Aman Tanrım, diye bir çığlık koptu boğazından.

Hızla ekranı aşağı kaydırıp ve korkunç mesajın geri kalanını, en alttaki imzayı okudu.

August Spies bir kez daha vurmuştu.

66. BÖLÜM

Saat on birdi, ellerim boş, yorgunluktan bitmiş bir halde eve döndüğümde, merdivenlerin başında durup şöyle bir düşündüm. Jill sabahleyin resmi olarak "kayıp" ilan edilecekti. En yakın arkadaşlarımdan biriyle ilgili bir soruşturma başlatmak zorunda kalacaktım.

"Portland'dan haber geldiğini bilmek istersin diye düşündüm," dedi yukarıdan gelen bir ses beni şaşırtarak.

Yukarı baktım ve Molinariyi gördüm; merdivenlerin başında oturuyordu.

"Propp'un nerede olduğunu erkek arkadaşına sızdıran sekreteri yakalamışlar. Cinayet silahı adamın üzerinden çıkmış. O civardan bir fanatik. Bu haber seni pek sevindirmişe benzemiyor."

Onu gördüğüme ne kadar sevindiğimi gösteremeyecek kadar yorgun ve içi boşalmış, "Ben de seni önemli işleri olan bir adam zannediyordum," dedim. "Nasıl oluyor da beni tescili edecek vakti buluyorsun?"

Ayağa kalktı. "Kendini yalnız hissetme diye geldim."

Kendimi daha fazla tutamadım. Gözlerimden yaşlar boşandı. Joe aşağı inip sardı beni. Gözyaşlarını yanaklarımdan aşağı boşanırken, Molinari biraz daha sıkı sarıldı bana. Utandım, beni böyle görmesini istemiyordum. Güçlü görünmek istiyordum. Fakat gözyaşlarımı durduramıyordum.

"Kusura bakma," dedim kendime gelmeye çalışarak.

"Hayır," dedi saçlarımı okşayarak, "benim yanımda kendini bırakabilirsin. Utanılacak bir şey yok."

Jill'in başına kesin bir şeyler geldi. Çılgılık atmak istiyor, fakat yüzümü bile kaldıramıyordum.

"Üzülme," dedi. Daha sıkı sarıldı. Şişmiş gözlerime bakarak omuzlarımdan sıktı. "Adalet Bakanlığı'nda çalışırken," dedi gözyaşlarımı eliyle kurulayarak, "İkiz Kule olayı olmuştu. Arkadaşlarım vardı orada. Ticaret merkezinin güvenlik sorumlusu John O'Neil yakın arkadaşım. Acil durum ekibinin bir parçasıydım orada. İsimler gelmeye başladığında, erkekler tuvaletine koştum. Dışarıda insanlar koşuşturup duruyordu. Bense tuvalete oturup ağladım. Bunda utanılacak bir şey yok."

Ön kapıyı açtım, birlikte içeri girdik. Ben divanın üzerine kıvrılıp uzanırken, Molinari çay yaptı. Martha yüzünü bacaklarıma dayadı. Tek başıma olsaydım, ne yapardım bilmiyorum. Molinari yanıma geldi, çayı doldurdu. Ona yaslandım, kollarını vücuduma doladı. Çay içimi sınırsızca yaptı. Öylece, hiçbir şey yapmadan uzun süre oturduk. Haklıydı. Utanılacak bir şey yoktu.

"Teşekkür ederim," dedim yüzüm göğsüne gömülü.

"Neden? Çay için mi?"

"Teşekkür ederim. Puştun teki olmadığın için." Gözlerimi kapadım. Bir an için, dışarıdaki, evimin dışındaki her şey bana kötü göründü.

Telefon çaldı. Yanıtlamak istemedim. Bir an için, kendimi dünyadan millerce uzakta hissettim. Biliyorum, bencilce bir davranıştı, fakat kendimi iyi hissediyordum.

Sonra birden aklıma geldi. Arayan ya Jill ise?

Telefonu hızla kaptım. Cindy'nin sesini duydum. "Lindsay, Tanrıya şükür. Çok kötü bir şey oldu."

Bütün vücudum kasıldı. Molinari'ye tütündüm. "Jill?"

"Hayır," dedi Cindy, "August Spies."

67. BÖLÜM

Cindy son aldığı mesajı okurken, midem kalkıyor, kendimi batıyormuş gibi hissediyordum. "Sizi uyarmıştık, fakat kibriniz yüzünden dinlemediniz. Bu bizi şaşırtmadı. Çünkü siz bizi hiç dinlemediniz. Biz de bir kez daha vurduk. Lindsay, August Spies diye imzalanmış."

"Başka bir cinayet daha işlendi," dedim Molinari'ye dönerek. Sonra Cindy ile görüşmemi bitirdim.

Mesajın geri kalanında aradığımız şeyi, Oakland iskelelerinin aşağısında, 333 Harrison Caddesi'nde bulacağımız yazıyordu. Cindy'nin ilk aldığı mektubun üzerinden tam üç gün geçmişti. August Spies dediğini yapmıştı.

Telefonu kapatıp acil durum ekibini aradım. Bütün polislerin olay yerine gitmesini ve Oakland Limanı'na giden caddelerin kapatılmasını emrettim. Ne tür bir olayla karşılaşacağımız ve kaç kişinin öldürüldüğü konusunda hiç bir fikrim yoktu. Bu yüzden Claire'i de arayıp oraya gitmesini söyledim.

Molinari çoktan ceketini giymiş, telefonla konuşuyordu. Yaklaşık bir dakika sonra ben de hazırıldım. "Haydi," dedim kapıda durup, "benim arabamla gidelim."

Sirenleri çalıştırarak uçar gibi 3. Cidde'den aşağı indik. Gece vakti, cadde bomboştu. Bay Bridge'e kadar adeta uçtuk.

Telsizden haberleşme sesleri gelmeye başlamıştı. Oakland polisleri 911 alarmı veriyordu. Nasıl bir manzarayla karşılaşacağımızı anlamak için Molinari'yle birlikte telsizi dinledik. Yangın, patlama, birden çok yaralı?

Köprüden geçip liman çıkışına yöneldim. Polis yolları tutmuştu bile. İki polis arabası kapatmıştı yolu. Arabayı park ettik. Cindy'nin pembe VYV'sinin de içeri alınmayanlar arasında olduğunu gördüm. Dışarı çıkmış, polislerden biriyle tartışıyordu.

"Bu tarafa!" diye bağırdım. Molinari polislerden birine rozetini gösterdi. Rozeti gören genç polisin gözleri faltaşı gibi açıldı. Molinari, "Kız bizimle," dedi.

İçeri giren rampadan aşağı limana inen yol kısa bir yoldu. Harrison Caddesi hemen iskelelerin yanındaydı. Cindy epostayı nasıl aldığını açıkladı. Bir kopyasını çıkardı. Molinari kopyayı alıp okudu.

Limana yaklaştığımızda her tarafın kırmızı mavi ışıklar içinde olduğunu gördük. Oakland'daki bütün polisler olay mahalline gelmişti sanki. "Haydi, burası," dedim.

Hepimiz arabadan irilayıp 333 numaralı tuğla ambara doğru koştuk. Deponun demir iskeleleri gökyüzüne dikiliyor, karanlığın içinde kayboluyordu. Oakland Limanı körfez yöresindeki en yoğun limanlardan biriydi.

Biri ismini seslendi. Claire, Pathfinder'ından dışarı fırlayıp bize doğru koştı. "Ne olmuş?"

"Henüz ben de bilmiyorum," dedim.

Nihayet daha önce birlikte çalıştığım Oakland'lı komiseri gördüm, binadan dışarı çıkıyordu. "Gene!" diye seslenip ona doğru seğirttim. Olup bitenlere bakınca, bir şey sormama gerek yoktu.

"Kurbanın cesedi ikinci kata bırakılmış. Başının arkasından tek kurşun."

Bir parçam elektrik çarpmış gibi oldu, bir parçam rahatladı. En azından bir ceset vardı.

Dik metal merdivenlere yöneldik, Claire ve Cindy hemen arkamızdan geliyordu.

Oakland'lı bir polis bizi durdurmaya çalıştı. Rozetimi gösterip yanından geçtim. Ceset yerdeydi. Kanlar içindeydi, yarı yarıya bir brandaya sarılmıştı. "Allah kahretsin!" dedim. Cesedin yanında iki polis ve bir acil servis elemanı var dı.

Brandanın üstüne perçinle tutturulmuş bir not vardı. Yük boşaltma makbuzu.

"Sizi uyarmıştık, " diye yazıyordu notta, "devletin işlediği suçlar yanına kalmayacak. G8 üyelerinin kendine gelme vakti. Sömürgeleştirici politikalarınızı geri çekin. Üç gününüz daha var. Herhangi bir zamanda, herhangi bir yerde karşınıza çıkabiliriz. August Spies."

Saylanın altında kalın harflerle yazılmış şu cümleyi gördüm. "BÖLGE SAVEİLİĞİNA İADE."

Korkudan taş kesildim. Bütün vücudumu bir panik duygusu kapladı. Kıpırdıyamıyordum, olduğum yere çakılmıştım. Claire'e baktım. Yüzü şokta karmakarışık olmuştu.

Acil servis elemanını yolumdan çektim. Dizlerimin üzerine çöktüm. Gözüme ilk çarpan şey kurbanın bileği oldu. Çok iyi tanıyordum bu deniz mavisini David Yurman bilekliğini.

"Ah hayır!" diye haykırdım, "hayır, hayır, hayır."

Brandayı açtım. Jill'di.

DÖRDÜNCÜ KİTAP

68. BÖLÜM

Geriye dönüp bakıyorum da, ondan sonra olanları doğru dürüst hatırlayamıyorum. Orada öylece dikildiğimi, gözlerime inanamadığımı hatırlıyorum: Jill 'in güzel yüzü cansız, önümde. Gözleri ileri bakıyor, bakışları cam gibi, neredeyse huzur içinde. "Ah hayır, hayır, hayır..." diye sayıklıyorum.

Dizlerimin bağı çözülüyor, biri düşmemem için beni tutuyor. Claire'in sesini duyuyorum: "Aman Tanrım, Lindsay..."

Gözlerimi Jill'in yüzünden alamıyorum. Dudağının kenarından bir kan damlası sızmış. Uzanıp eline dokunuyorum. Nikah yüzüğü hâlâ parmağında.

Cindy'nin ağladığını işitiyor, Claire'in ona sımsıkı sarıldığını görüyorum. Sayıklayıp duruyorum. Bu Jill olamaz. August Spies la ne alakası olabilir onun ?

Sonra her şey bulanıklaşıyor. Kendi kendime bir suç mahallindesin, Lindsay, bir cinayet mahallindesin, deyip durduğumu hatırlıyorum. Claire için, Cindy için, oradaki bütün polisler için metin olmalıyım. Soruyorum, "Buraya nasıl geldiğini gören biri var mıymış?" Etrafıma baktım. "Bütün alanın araştırılmasını istiyorum, biri onu getiren arabayı görmüş olabilir."

Molinari kolumdan çekiyor, kolumu ondan kurtarıyorum. Etrafı araştırmalı ve bir şeyler bulmalıyım. Her zaman bir şey vardır, geride mutlaka bir şey bırakırlar. Sizi piçler, sen August Spies, yandın sen.

Birden Jacobi'yi görüyorum. Ve Cappyyi. Hatta Tracchio. Bütün cinayet masası. "Gerisini bize bırak," diyor Tracchio. Nihayet, sorumluluğu onlara devrediyorum.

Yavaş yavaş yaşadığım şeyin gerçek olduğunu anlamaya başlıyorum. Sirenler, yanıp sönen sinyaller zihnimin bir ürünü değil. Jill öldü. Öldürüldü. Onu öldüren Steve değil, August Spies.

Onu alıp götürürlerken ardından baktım. Dostum. Jill... Claire onun morg arabasına kaldırılmasına yardım ediyor, Jill sirenlerle uzaklaşıyor. Joe Molinari beni teselli etmek için elinden geleni yapıyor, fakat nihayetinde Adalet Sarayı'na dönmek zorunda.

İnsanlar teker teker işlerini bitirip suç mahallinden ayrılırken Claire, Cindy ve ben, çisil çisil bir yağmurun altında yan binanın merdivenlerinde oturuyoruz. Tek kelime etmiyoruz. Beynimde cevaplayamadığım sorular yankılanıyor: Neden? Jill neden işin içinde? Bu başlın bir dosya olmalı! Jill'in ilişkisi ne olabilir?

O merdivenlerde ne kadar oturduk bilmiyorum. Koşuşturan insanların sesleri, yanıp sönen ışıklar. Cindy hıçkırıklarla ağlıyor, Claire ona sarılıyor. Yumruklarımı sıkmış, kaskatı ke-silmiş, konuşamıyorum. Aklımda dönüp duran bir soru: Neden?

Bir düşünce sinsice yol buluyor zihnime. O akşam Jill'in evine gitmiş olsaydım, bunların hiçbirisi olmazdı...

Birdenbire bir telefon zili sessizliği yardı. Cindy'nin cebi. Sesi titreyerek cevap verdi Cindy. "Evet?" Acıyla ofladı. "Olay mahallindeyim."

Telefon gazeteden.

Cindy duraklaya duraklaya suç mahallinin ayrıntılarını verdi. "Evet," dedi, "sanki aynı teröristlerin eylemine benziyor. Üçüncü kurban..." Olay mahallini, üç gün önce ona gelen emaili tarif etti ardından.

Sonra birdenbire durdu. Gözleri dolmuştu. Sanki kelimelerin ağzından çıkmasını istemezmiş gibi dudaklarını ısırđı. "Evet," dedi güçlükle, "kurbanın kimliğı biliniyor. Adı Jill Bernhardt..." İsmi kodladı.

Başka bir şey daha söylemek istedi, fakat kelimeler takılıp kaldı boğazına. Claire eliyle omzuna dokundu. Cindy derin bir soluk aldı. Gözlerindeki yaşları sildi. "Evet," dedi başıyla onaylayarak. "Jill Bernhardt, San Francisco Bölge Savcı Yardımcısı." "

Sonra fısıldar gibi ekledi, "Ve benim dostum."

69. BÖLÜM

O gece gözüme uyku girmeyeceğini biliyordum. Eve gitmek istemedim.

Laboratuar ekipleri gelip giderken suç mahallinde kaldım; ardından bir saat boyunca, belki Jill'in cesedinin buraya atıldığını gören birileriyle karşılaşım diye, sokakları dolaşıp durdum. Arabaya atlayıp amaçsızca dolaştım, eve gitmeye, ofise gitmeye korkuyordum. O korkunç sahne tekrar tekrar gözlerimin önüne geliyordu, brandayı açıyor ve Jill'in yüzüyle karşılaşıyordum!

Sanki arabam nereye gideceğini biliyordu. Başka nereye gidebilirdim ki? Sabahın üçünde, kendimi morgda buldum.

Claire'in orada olacağını biliyordum. Saat kaç olursa olsun. İşini yapacaktı, çünkü ancak böyle ayakta kalabilirdi. Mavi cerrah üniforması içinde, cesedin başında.

Jill ameliyat masasının üzerine yatırılmıştı. Daha önce yüzlerce kurbanı aydınlatan güçlü ışıkların altına.

Jill... benim tatlı arkadaşım.

Camdan içeri baktım, gözyaşlarını yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Nedense, onun bana dargın olduğunu düşünüyordum.

Nihayet cam kapıyı iterek açtım. Claire otopsinin ortasın daydı. Yaptığım şeyi yapıyordu. İşini.

"Bence gelmemelisin Lindsay," dedi beni görünce. Jill'in açtaki yaralarının üstünü çarşafı örttü.

"Burada olmak istiyorum Claire." Gidip yanında durdum. Başka bir yere gitmeye niyetim yoktu. Bunu görmeliydim.

Claire ağlamaktan şişmiş gözlerine baktı. Başıyla onayladı, yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "O halde bir işe yara da, bana şu matkabı uzat."

Aleti Claire'e verdim ve elimi Jill'in katılmış, soğuk yanağında gezdirdim. Nasıl olur da bu bir rüya olmaz?

"Sağ okkipital lopta geniş ölçekli bir hasar," diye konuştu Claire yanındaki mikrofonu, "başın arkasından giren tek mermiyle ilişkili görünen bir hasar. Çıkış yarası yok. Kurşun hâlâ sol yarım kürede. Etkilenen bölgede çok az kan kaybı. Tuhaf..." diye mırıldandı.

Onu dinlemiyordum bile. Jill'e bakıyordum yalnızca.

"Saç ve boyun etrafındaki hafif barut yanığı küçük kalibreli silahın yakından ateş ettiğini gösteriyor," diye devam etti Claire.

Cesedin pozisyonunu değiştirdi. Arka tarafından »Jill'in kafatasını açtı.

Bunu seyredemezdim. Yüzümü çevirip başka tarafa baktım.

"Şimdi sol ventrikıldan küçük kalibreli bir kurşuna benzeyen bir parçayı çıkarıyorum. Bu tür bir travmada görülen ciddi hasar mevcut, fakat... çok az şişme olmuş..." Claire'in düz leşmiş bir mermiyi çıkarışını gördüm. Bir tabağın içine koydu onu.

Bütün vücudum öfkeyle titredi. Düzleşmiş bir 22 kalibre mermiye benziyordu, üzerinde Jill'in kanı vardı.

"Bir şeyler yanlış," diye mırıldandı Claire. Başını kaldırıp bana baktı. "Bu alanın kanla dolu olması gerekiyordu," dedi. "Beyin dokusunda şişme yok, kan çok az."

Claire'in üstüne birdenbire mesleğine özgü bir soğukluk geldi. "Göğüs boşluğunu açacağım şimdi," dedi mikrofonu.

"Lindsay sen bakma."

"Ne oluyor Claire? Yanlış olan ne?"

"Bir şeyler olması gerektiği gibi değil." Claire çarşafı aşağı çekti, eline bir bisturi aldı.

Sonra Jill'in göğsünden aşağı dümdüz kesti.

Gözlerimi kaçırdım. Jill'i o şekilde görmek istemiyordum.

"Kalbin standart kontrolünü yapıyorum," diye dikte etti mikrofonu. "Göğüs kafesini açıyorum. Akciğer örteneği yumuşak, erimiş... lapamsı... Şimdi de perikardiyumu açıyorum..." Claire'in derin bir nefes aldığını duydum, "Kahretsın!"

Kalbim küt kül atıyordu. Gözlerimi otopsiyi gösteren ekrana dikmişim. "Ne var Claire? Ne gördün?"

"Orada kal." Elini dur işareti yaparak havaya kaldırdı. Korkunç bir şey görmüş olmalıydı. Neydi?
"Ah Lindsay," dedi fısıltıyla ve sonunda gözlerini bana çevirdi. "Jill'i öldüren mermi değil," dedi.
"Ne?"
"Şişme ve kan birikmesinin olmayışından anlamıştım." Başını iki yana salladı. "Oldükten sonra vurulmuş."
"Sen neden bahsediyorsun Claire?"
"Emin değilim," dedi gözlerime bakarak, "ama benim tahminim, risin."

70. BÖLÜM

Charles Danko ile her buluşmada tüyler ürpertici bir yan vardı San Francisco Huntington Hotel'de bile buluşsanız değişmiyordu bu. Danko'nun yakışmadığı hiçbir yer yoktu. Spor ceket, çizgili pantolon, kırmızı bir kravat giyinişti.

Yanında güzel bir kız vardı, kızıl saçları parıldıyordu. Danko insanı hazırlıksız yakalamayı seviyordu. Kim bu kız?

Malcolm'a takım elbise giymesi, hatta bulabilirse kravat takması söylenmişti. Bulmuştu kravatı. Biraz komik hissediyordu kendini. Sarı benekli kırmızı bir kravat.

Danko biraz resmi bir tavırla ayağa kalkıp el sıkışmıştı onunla. Şu itici, garip davranışlarından biri daha. Elini havada savurarak yemek odasını gösterdi. "Buluşmak için daha güvenli bir yer düşünebilir miydin? Tanrım, Huntington Hotel!"

Kıza baktı, ikisi birden güldü, fakat kızı tanıştırmadı.

"Risın," dedi Malcolm, "harika bir fikirdi. Bengosion'u hallettiğimiz gün, harikaydı. Öyle çok hasar verebiliriz ki. Bir dakika içinde Huntingon denilen kapitalist yuvasını tertemiz edebiliriz. Pazara gidip alışverişini yap ve yüz tane daha kan emici gönder öbür dünyaya. Al eline şişeyi, ölüm saç."

"Evet, onu nasıl konsantre hale getireceğimizi bulmam sayesinde."

Malcolm başıyla onayladı. "Toplantımız G8'le ilgili sanıyordum," dedi.

Danko yine dönüp kıza baktı. Yüzlerinde küçümseyici bir gülümseme belirdi. Kimdi bu lanet olası kız? Ne biliyordu?

"Olaylara çok dar bakıyorsun Malcolm. Bu konuyu daha önce de konuşmuştuk, işimiz evvela insanları donlarına ettirmek. Ve edecekler, inan bana. Risinle istediğimizi yapabileceğiz. Şarbon bunun yanında hayvan yemi gibi kalır."

Şimdi gözlerini Malcolm'a dikmişti. "Risın için dağıtım kanalını ayarladın mı?"

Malcolm gözlerini önüne eğdi. "Hı," dedi.

"Ya senin patlayıcılardan, yenisi var mı?"

"Huntington'u haritadan silmeye yetecek kadar. Borsayı da." Malcolm sonunda itaatkâr bir tavırla gülümsedi. "Tamam, kim bu kız?"

Danko başını geriye atarak kahkahayı bastı. "Harika biri, tıpkı senin gibi," dedi. "O gizli silahımız. Bu kadarını bil yeter. Yalnızca başka bir asker," dedi kızın gözlerine bakarak. "Her zaman başka bir asker daha vardır Malcolm. İnsanlar bunu anlayınca donuna edecektir."

71. BÖLÜM

Michelle öteki odadan gelen sesler duydu. Malcolm geri dönmüştü. Julia sanki piyango kazanmış, sevinç çılgınları atmıştı. Fakat Michelle kendini berbat hissediyordu.

Korkunç şeyler yapmışlardı. Son cinayet pek sinmemiştii içine. Şu güzel yüzlü, masum savcı yardımcısı. Evle birlikte havaya uçurdıkları Clıarlotte Lighttower ve hizmetçinin görüntüleri gelmiyordu aklına artık, en azından çocukların kurtulmuş olmasında teselli buluyordu. Lighttower, Beıngosion, zalim vampirlerdi.

Fakat bu sonuncusu. Kara listeye girmek için ne yapmıştı ki? Devlet adına çalıştığı için miydi? Malcolm ne demişti? Bunu sadece heyecan yaratmak için yapıyoruz, gücümüzü göstermek için. Michelle onun dediklerine inanmamıştı. Malcolm söz konusu olduğunda, her zaman gizli bir şeyler var demektir.

Zavallı savcı yardımcısı, onu minibüsün içine attıkları anda öleceğini biliyordu. Fakat asla zayıflık belirtisi göstermemişti. Asla. Michelle onun çok cesur olduğunu düşünmüştü. Asıl suç, ona niçin öldüğünü bile söylememiş olmalarıydı. Ondan bunu bile esirgemişlerdi.

Kapı gıcırtyla açıldı, içeri giren Malcolm'du. Yüzündeki muzafferane ifade Michelle'i korkuttu. Yanına uzanan Malcolm tütün ve alkol kokuyordu. "Nerede benim civildek kuşum?"

"Bu gece yok," dedi Michelle. Nefes alırken göğsü öttü.

"Bu gece yok?" diye sırttı Malcolm.

Michelle doğrularak oturdu. "Anlamıyorum. Onu neden öldürdük? Kime ne yaptı?"

"Diğerleri ne yapmıştı ki?" dedi Malcolm onun saçını okşayarak. "Yanlış meslek seçimi hayatım, yanlış meslek. Bu dünyanın tek sorumlusu devletin bir çalışanıydı o. Yaptığı buydu işte Michelle. Irak'taki tanklar onun. Grumnan ve Dow Kimyasalları ve DTÖ demek, o demek. Güzel bir kadın olması seni aldatmasın."

"Haberlerde onun katilleri yakaladığını söylediler. Hatta iş skandalları yüzünden bazı kodamanları bile tutuklamış."

"Ben de sana haberlere kulak asmamanı söylemiştim Michelle. Bazen iyi şeyler yapan insanlar da ölür. Bunu sakın unutma."

Malcolm'a korkuyla baktı. Göğsünde bir düğümleme hissetti. Eliyle yatağın üzerinde astım ilacını aradı. Malcolm elini tutup durdurdu. "Sen ne sanıyordun? Yalnızca birkaç tane şişko milyoner öldürmekle yetineceğimizi mi? Bizim kavgamız devletle. Devlet çok güçlüdür. Kolayca yıkılıp ölmez."

Michelle soluk almaya çalıştı. O an Malcolm'la farklı insanlar olduklarını anladı. Michelle hepsinden farklıydı. Malcolm ona küçük kız diyordu. Ama yanılıyordu. Küçük bir kız onun yaptığı korkunç şeyleri asla yapmazdı. Nefes almakta güçlük çekiyordu. "İlacıma ihtiyacım var? Malcolm lütfen."

"Benim de sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmeye ihtiyacım var tatlım." Soluk aygıtını alıp bir oyuncak gibi parmaklarının arasında dolaştırmaya başladı.

Michelle artık hiç soluk alamıyordu. Malcolm onu böyle korkutarak nefes almasını daha da güçleştiriyordu. Onun neler yapabileceğini bilmiyordu. "Bana güvenebilirsin Malcolm. Bunu biliyorsun," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

"Ben biliyorum Michelle, fakat kendimden değil, başkasından korkuyorum. Charles Danko asla affetmez, bilirsin. Bizim kendi üstümüze karşı sorumluluklarımız var bebeğim, öyle değil mi? Danko onları kendi oyunlarında alt edecek güçte biridir. O bir dâhi."

Malcolm'un elinden ilacını kaptı ve iki kere basarak serin spreyi ciğerlerine gönderdi.

"Risinin en güzel yanı ne biliyor musun," diye gülümsedi Malcolm. "Kan dolaşımına binlerce farklı yolla karışabilir. Astım ilacının düğmesine basıyormuş gibi işaretparmağını iki kere büktü. Gülümsedi. "Fist, fist."

Gözlerinde Michelle'in daha önce görmediği bir kıvılcım vardı. "Ciğerlerinin halini bir düşünsene, lapa lapa. Değil mi bebeğim? Fist fist."

72. BÖLÜM

O sabah ofiste tam bir kargaşa yaşanıyordu. Polislik mesleğine girdiğimden beri böyle korkunç bir faaliyet görmemiştim.

Bir bölge savcı muavini öldürülmüştü. August Spies'in üçüncü kurbanı.

Saat sabahın altısında dört bir yandan Federaller türedi: FBI, Adalet Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı görevlileri. Brifing için beşinci katı dolduran televizyoncular, gazeteciler. Examiner' in manşeti şöyleydi: "SIRADAKİ KİM?"

Jill'in suç mahallinde çekilmiş fotoğraflarına bakıyordum ki, Joe Santos ile Phil Martelli kapımı tıklattı. "Başınız sağ olsun," dedi Santos içeri girerken.

Gazeteleri bir kenara atıp başımla teşekkür işareti yaptım. "Buraya gelmeniz çok nazik bir davranış," dedim.

Martelli omuz silkti. "Aslında başka bir şey için geldik Lindsay," dedi.

"Hardaway'le ilgili kayıtlarımızı bir karıştıralım dedik," dedi Santos oturarak. Büyük bir sarı zari çıkardı, "Eğer buradaysa, ne bok yediğine bakılırsa, mutlaka bir kameraya yakalanmış olmalı diye düşündük."

Santos zarfın içinden bir deste siyah beyaz fotoğraf çıkardı. "Geçenlerde yapılan gösterinin fotoğrafları. 22 Ekim, altı ay önce."

Fotoğraflarda kalabalık çekilmişti, herhangi birine odaklanılmamıştı. Fakat bir yüz çember içine alınmıştı. Sarı saçlar, dar bir çene, ince bir sakal. Üstünde siyah bir ceket, kot pantolonu, dizine bağlanmış bir fular.

Kanımın damarımda hızlandığını hissettim. Panoya gidip onu FBI'ın beş yıl önce Seattle'da çekmiş olduğu fotoğrafla karşılaştırdım.

Stephen Hardaway.

Orospu çocuğu demek altı ay önce buradaydı.

"İşte burada olaylar ilginçleşmeye başlıyor," dedi Phil Martelli göz kırparak.

Masanın üzerine birkaç fotoğraf daha yaydı. Başka bir gösteri, yine Hardaway. Bu sefer tanıdığım birinin yanında.

Roger Lemouz.

Hardaway kolunu onun beline dolamış.

73. BÖLÜM

Yarım saat sonra arabamı üniversitenin güney çıkış kapısına, Durant Meydanı'na park ettim. Lemouz'un odasının olduğu Dvvielle Hol'e girdim.

Profesör oradaydı. Bir spor ceket, beyaz çizgili bir gömlek giymiş, koridorda kızıl saçlı bir öğrenciyle konuşuyordu.

"Eğlence bitti," dedim.

"Alı, Madam Teğmen," diyerek gülümsedi. Şu tepeden aksanla konuşuyordu, Oxford mu, Etonian mı her ne boksa işte. "Ben de Anette'ye Focault'nun tarihsel olarak proleteriyayı baskı altında tutan sınıfın cinsiyet ayrımı da yaptığım söyleyişini anlatıyordum."

"Bak havuç kafa, ders bitti," dedim öğrenciye. Ona "On saniyede buradan toz ol," diyen bir bakışla baktım. Kız kitaplarını toplayıp kaçır gibi gitti. Kapıdan çıkmadan önce orta parmağını gösterdi. Selamına karşılık verdim.

"Sizi gördüğüme çok sevindim," dedi Lemouz istifini bozmadan. Koltuğuna oturdu. "Bu sabahki haberlere bakılırsa, mesele siyasi bir mesele. Kadınlarla ilgili konuşmayacağız galiba."

"Sanırım seni yanlış değerlendirmişim Lemouz," dedim ayakta, olduğum yerde kalarak. "Senin yalnızca kendini beğenmiş bir ajitatör olduğuna inanıyordum, meğer ki oyunculardan biri senmişsin."

Lemouz bacak bacak üstüne atıp küçümser bir tavırla gülümsedi. "Neden bahsettiğinizi anladığımı söyleyemem," dedi.

Santos'un getirdiği fotoğrafları zarftan çıkardım.

"Beni heyecanlandıran şey ne biliyor musun Lemouz, senin kıcının geleceğinin şu anda bana bağlı olması. Adından şöyle bir bahsetsem, yaptığın konuşmalar kodesi boylamana yeter."

Lemouz yüzünde hâlâ eğleniyor gibi bir ifadeyle koltuğuna iyice yaslandı. "Siz de beni önceden uyarmaya geldiniz, bunu neye borçluyum?"

"Seni uyardığımı kim söyledi?"

Yüzündeki ifade değişiverdi. Neden bahsettiğim konusunda tek bir fikri yoktu. Çok hoşuma gitti bu.

"Ne kadar hoş değil mi," dedi Lemouz başını yazıklar gibi sallayarak, "kutsal anayasanız farklı aksanları olan insanlara karşı acımasız mı acımasız. Ama iş birkaç tamahkâr kapitaliste ya da güzel bir savcı yardımcısına gelince değişiyor."

Dediklerini duymamış gibi yaptım.

"Bir şeye bakmanı istiyorum Lemouz," dedim.

Zarfı açıp Mardaway'in FBI fotoğraflarını masanın üzerine serdim.

Lemouz omuzlarını silkti. "Bilmem. Belki görmüşümdür... Ama nerede hatırlamıyorum. Öğrenci mi?"

"Sanırım beni dinlemiyorsun Lemouz," dedim önüne başka bir fotoğraf koyarak. Bir tane, bir tane daha. Hardaway'in profesörün omzuna kolunu atıp durduğu fotoğrafı koydum önüne en son. "Onu nasıl bulabilirim Lemouz, nasıl?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Bu fotoğraflar çok önce çekilmiş. Sanırım 11 Eylül'den sonra üniversiteden atılan bir profesördü. Geçen sonbahar. Birkaç gösterimize gelmişti. O zamandan beri görmedim onu. Adamı tanımıyorum bile."

"Beni hayal kırıklığına uğratiyorsun," diye bastırdım.

"Size doğruyu söylüyorum Teğmen. Hatırladığım kadıyla kuzeyden bir yerlendendi. Eugene? Seattle? Bir süre etrafımızda dolaştı, sonra da sanki sıkılıp gitti.

İlk defa Lemouz'un söylediğine inandım. "Hangi adı kullanıyordu?"

"Hardaway değildi, Malcolm mu ne... Malcolm Dennis, galiba. Şimdi nerede bilmiyorum. Hiçbir likrim yok."

Lemouz'un kendini beğenmiş gülümsemesinde bir tereddüt gördüm. "Bir şey daha. Ve bu aramızda kalacak. Anlaşıldı mı:

Lemouz başıyla onayladı. "Tabii ki."

"August Spies ismi. Duydun mu?"

Lemouz gözlerini kırıştırdı. Yüzü kızardı. "Kendilerine bu adı mı vermişler?"

Oturdum ve yüzümü yüzüne yaklaştırdım. İsmi daha önce hiç kimseye söylememiştik. Ve o ismi biliyordu. Yüzünden okuyabiliyordum bunu.

"Söyle bakalım Lemouz, kim bu August Spies."

74. BÖLÜM

"Saman pazarı katliamım duymuş muydunuz?" diye sordu, öğrencilerinden biriyle konuşur gibi.

"Chicago'daki mi?" dedim.

"Çok iyi Teğmen," diye onayladı Lemouz. "Bu günün anısına kampüse bir heykel dikilmiştir. Unutmamak için. 1886yılıının 1 Mayıs'ında, Michigan Meydanı'nda dev bir gösteri düzenlendi. Amerika Birleşik Devletleri'nin tarihindeki en büyük işçi mitingiydi. Kadınlar erkekleri seksen bin işçi. Bu günün anısına 1 Mayıs bütün dünyada emekçi bayramı olarak kutlanır. Elbette, Amerika hariç bütün dünyada."

"Propangandayı kes. Siyaset dersine ihtiyacım yok."

"Barışçıl bir gösteriydi," diye devam etti Lemouz. "Bir iki gün içinde daha çok işçi katıldı. Daha çok işçi greve gitti. Her yerde gösteriler patlak verdi. Üçüncü gün polis kalabalığa ateş açtı. İki protestocu öldürüldü. Ertesi gün Saman pazarı'nda başka bir gösteri örgütlendi.

Kızgın konuşmalar hükümeti harekete geçirdi. Vali polisten kalabalığı dağıtmasını istedi. Zırhları içinde meydana yüz yetmiş bin polis girdi ve coplarını kullanarak onları hallaç pa-muşuna çevirdi. Sonra ateş açtı polis. Sis ve duman yatıştığında yedi polisle dört göstericinin öldüğünü gördüler."

"Polisin günah keçilerine ihtiyacı vardı. Aralarında o gün orada bulunmayanlar da dahil olmak üzere sekiz işçi liderini tutukladılar."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Onlardan biri August Spies adında bir öğretmendi. Hepsini yargılayıp astılar. İple. Ölene kadar sallandırıldılar. Daha sonra Spies'in olay yerinde olmadığı ortaya çıktı. İdam sehpa-sında şöyle dedi, 'Bizi astığınızda emekçiler duracaksa, asın bizi. Üzerine bastığınız toprak artık tutuşmuştur. Halkın sesi bastırılamaz! '"

Lemouz gözlerini gözlerime dikti. "Ülkenizin tarihinden küçük bir olay Teğmen, Fakat insana ilham verebilir. Belli ki birine vermiş."

75. BÖLÜM

Yakında bir sürü insan ölecekti. Bir sürü.

Charles Danko, Bay Bridge yakınlarındaki Market Caddesi'nin hemen ilerisindeki Rincon Center'ın pırıl pırıl cam atriyumundaki devasa şelalenin altında gazetesini okur gibi yapıyordu.

Sular nefesleri kesen bir görüntüyle otuz metrelik yapay şelaleden, kıyısına oturduğu sığ bir havuza dökülüyordu.

Amerikalılar hayran olmayı seviyorlar diye düşündü. Sinemalarında, plastik sanatlarında, hatta alışveriş merkezlerinde nefesleri kesilsin isliyorlar. Öyleyse nefeslerini keseceğim. Ölümün karşısında nefesleri kesilecek.

Burada olacaktı gösteri, Danko bunu biliyordu. Rincon Center'ın restoranları kendilerini öğle yemeğinde bastırarak olan kalabalığa hazırlıyordu. Financial Districkt yakınlarındaki hukuk bürolarından, emlak şirketlerinden binlerce öğle yemeği firarisi, yüzlerce mali müşavir koşacaktı buraya.

Tadını biraz daha çıkaramamak ne kötü, diye düşündü. Uzun zamandır bir anı bekleyen insanların duyduğu pişmanlıkla, iç geçirdi. Danko, hemen arkasına, fıskiyeinin karşısına oturan iyi giyimli siyahiyi fark etmemiş gibiydi. Adamın Körfez Savaşı'ndan emekli olduğunu biliyordu. O günden beri de çok mutsuzdu. Biraz gergin, sinirli bir insan olmasına rağmen, başkalarına bağımlı biriydi.

Zenci ağzının kenarıyla, "Malcolm size 'profesör' diye hitap edebileceğimi söyledi," dedi.

"Sen de Robert oluyorsun?" dedi Danko.

Adam başıyla onayladı, "Evet, ben Robert'im."

Bir kadın atriylumun tam ortasındaki piyanoyu çalmaya başladı, i ler gün saat on ile on iki arasında, Operadaki Hayalet'ten bir melodi doldururdu devasa boşluğu.

"Adamını tanıyor musun?" diye sordu Danko.

"Tanıyorum," dedi adam kendinden emin. "İşimi temiz yaparım. Kaygılanmanıza gerek yok. Ben iyi bir askerim."

"Sen bu iş için biçilmiş kaftan olmalısın," dedi Danko. "On ikiyi yirmi geçe lalan alana geldiğini göreceksin. Atriylumu baştan başa geçecektir, piyanoya birkaç kuruş atmak için biraz oyalanabilir. Sonra da Yank Sing'e girecek."

"Geleceğinden çok emin görünüyorsunuz?"

Danko nihayet adama baktı ve gülümsedi. "Şu yukarıdan akan suyu görüyor musun Robert? Tam yirmi yedi metre on sekiz santim yüksekliğindedir. Bunu nereden biliyorum, çünkü burada bunu bilecek kadar uzun oturdum. Havuzun ortasından çıkan hayali çizginin yüksekliğiyle havuzun duvara uzaklığını biliyorum. Bunlardan onun yüksekliğini çıkarmak çocuk oyuncağı. Buraya kaç defa gelip, bu şelaleyi ne kadar seyrettiğimi biliyor musun Robert? Hayır. Endişelenme, adam tam vaktinde burada olacaktır."

Charles Danko ayağa kalktı. Çantasını almadı, olduğu yerde bıraktı. "Sana teşekkür ederim Robert. Çok cesaret gerektiren bir görevin var. Ancak çok az insan seni bunun için takdir edecektir. İyi şanslar dostum. Bugün bir kahraman olacaksın." Ve amacına hizmet edeceksin.

76. BÖLÜM

Nerpli, hafif hafif çiseleyen bir günde elveda dedik Jill'e. Texas'ta Highland Park'taydık. Daha önce de sevdiğim insanlara veda etmiştim. Ama hiçbir zaman kendimi bu kadar uyumuş ve içi boşalmış hissetmedim. Ve bu kadar yüzüstü bırakılmış.

Havra, cam ve tuğladan modern bir binaydı. Basamaklarını meleklerin süslediği mabet, ışıkla dolmuştu. Haham bir kadındı. Jill bunu görseydi çok mutlu olurdu. Herkes uçağa atlayıp gelmişti. Şef Tracchio, B. S. Sinclair. Ofisten bazı arkadaşları. Claire, Cindy ve ben. Jill'in yıllar içinde görüşmeye devam ettiği lise ve üniversite arkadaşları. Elbette Steve de oradaydı, fakat onunla konuşmak bana ağır gelirdi.

Koltuklarda yerimizi aldık, mahalli bir orkestra Jill'in çok sevdiği Turandot'tan bir arya çalıyordu.

Bernett Sinclair'in konuşması birkaç kelimeden ibaretti. Jill'i elemanları arasında mesleğine en çok bağlı olan diye nitelendirdi. "İnsanlar onun sert olduğunu söylüyor. Evet serttir. Fakat hümanizmi ve başkalarına saygı duymayı bir an için bile unutacak bir sertlik değildi bu sertlik. Birçoğumuz bir dostunu kaybetti," dudaklarını sıktı, "fakat San Francisco şehri zehir gibi bir hukukçusunu kaybetmiştir."

Stanford'dan bir sınıf arkadaşı Jill'in ülke birinciliği maçlarına çıkan futbol takımında çekilmiş bir resmini gösterdi. Çok geçmeden takımın başarisinin kimden kaynaklandığını

öğrendiklerini, çünkü Jill'in "biraz hızlanalım" lafının dört gol anlamına geldiğini anlattığında, kalabalık kahkahalara boğuldu.

Ayağa kalktım ve kısa bir konuşma yaptım: "Herkes Jill Bernhardt'ın gücünü kendinden alan ve tuttuğunu koparan biri olduğunu bilir. Hukuk fakültesi birincisi. Bölge savcılığında en yüksek tutuklama sayısı. Moab'daki Sultan Kayalığını aletsiz tırmanma," dedim. "Onu bütün bunlardan tanıyordum, fakat daha çok en büyük muradı büyük davalara bakmak, tutuklamalarını başarmak değil, dünyaya bir çocuk getirmek olduğunu bildiğim bir dost olarak tanıdım. Jill'in en çok sevdiğim yanıydı bu, gerçek Jill'di."

Claire çello çaldı. Ağır ağır platformun üstüne çıkıp bir süre tek başına çaldı, bir süre sonra ardındaki koro Jill'in en çok sevdiği parçalardan biri olan "Seven Kollar" şarkısını insanı mest eden bir güzellikle çalarak eşlik etti. İşten sonra Susie'de buluşup kafaları margarita ile dağıtarak söyledik bu şarkıyı. Gözlerini kapatmış olan Claire e, korodan yükselen yumuşak seslerin arasında titreyen çelloya baktım, Jill herhalde böyle bir veda isterdi.

Şarkının son nakaratına gelindiğinde mezarcular tabutu dört yanından tuttu, Jill'in ailesi tereddütle ayağa kalktı.

Onlar ayağa kalkarken birkaçımız alkışa başladı. Cenaze alayı yavaş yavaş harekete geçti. Sonra herkes tek tek alkışa katıldı.

Mezarın girişine yaklaşırken tabut taşıyanlar sanki Jill kendisini alkışlayanları duysun diye durdu.

Ben Claire e bakıyordum. Gözyaşları yanaklarımdan öyle hızlı süzülüyordu ki, gözlerimin pınarı kuruyacak sandım. Haykırmak istiyordum: Güle güle Jill... Claire elimi sıktı. Sonra Cindy diğer elimi.

Kendime orada bir söz verdim, Rahat uyu Jill. O piçi mutlaka bulacağım.

77. BÖLÜM

Cindy eve geldiğinde gece yarısını geçmişti. Gözleri şişmiş, bedeni uyuşmuştu ve Jill'in kaybına alışıp alışamayacağını soruyordu kendine.

O gece artık gözüne uyku girmezdi. Telesekreterin ışığı yanıp sönüyordu. Bütün gün kimse ulaşamamıştı ona. Sırf Jill'i kafasından atmak için belki, epostalarını kontrol etmeliydi.

Bilgisayarına gitti ve Chronicle'in ilk sayfasına baktı. Günün hikâyesi risin'di. Jill'in ölüm sebebi dışarı sızmıştı. Ölümü, Bengosian'ın ölümüyle birlikte kentte bir panik havası başlatmıştı. Risin ne kadar kolay elde ediliyordu? Belirtiler nelerdi? Şehrin su kaynaklarına karışırsa ne olurdu? Panzehiri var mıydı? San Francisco'da kaç insan ölürdü?

Tam epostasını kontrol edecekti ki "ani mesaj" sinyalinin yanıp söndüğünü gördü. Motwaxxl 199.

Değerli vaktini mesajın izini sürmeye harcama, diye başlıyordu mesaj.

Cindy donmuştu.

ismi not almaya hile zahmet etme. Ohio, Dublin 'den altıncı sınıftan birine ait. Onu kullandığımızı bilmiyor bile. Adı Marison Delgado, diye devam ediyordu mesaj. Kim olduğumuzu biliyor musunuz?

Evet, diye cevapladı Cindy.

Kim olduğunuzu biliyorum. Siz benim dostumu öldüren orospu çocuklarısınız. Neden benimle temas kuruyorsunuz?

Ekranda beliren mesaj, Bir kez daha vuracağız, oldu.

Yarın. Bundan öncekilere benzemiyor. Birçok mastım insan ölecek. Tamamen masum insanlar.

Nerede? diye yazdı Cindy. Beklediği süre ona hiç bitmeyecek gibi geldi. Bana nerede olduğunu söyleyebilir misiniz? Lütfen!

Şt G8 toplantısını iptal etsinler, oldu gelen yanıt.

Yardım etmek istediğini söylemiştin, yardım etsene o zaman. Bu insanlar, hükümet, kendi suçlarını itiraf etmek zorunda. Petrol için masum insanları öldürdüklerini itiraf etsinler. Uluslararası şirketler dilediklerince at koşturuyor, masum ve güçsüz insanların kanıyla besleniyorlar. Sesimizin işitilmesine yardım edeceğini söylemiştin. İşte sana bir şans. Bu hırsızların ve katillerin suç işlemekten vazgeçmelerini sağla.

Mesaj birden kesildi. Cindy mesajı atanın hâlâ orada olup olmadığından emin değildi. Şimdi ne yapmalıydı?

Ekranda yeni kelimeler belirdi.

Suçlarını kabul etsinler. Ölümleri durdurmanın tek yolu

bu.

Bu cümlelerde farklı bir şey var, diye düşündü Cindy. Biraz daha içtendi. Belki küçük bir suçluluk duygusu, onu insanlık sınırları içinde tutan bir şey.

Bana sorarsan sen de bu çılgınlığı durdurmak istiyorsun, diye yazdı Cindy.

Lütfen bana neler olacağını söyle. Hiç kimse zarar görmesin.

Ekrana sustu. Hiçbir yanıt gelmedi.

Cindy yumruğunu klavyeye indirdi, "Kahretsin!" dedi. Onu sadece kullanıyorlardı, işte o kadar. Tek dertleri mesajlarının işitilmesi idi.

Yazdı:

Jill Bernhardt neden ölmek zorundaydı ? işlediği suç nedir? Petrol çalmak ?

Küreselleşme ? Ne yaptı ?

Otuz saniye geçti. Bir dakika. Cindy artık mesajı atanla teması yitirdiğini biliyordu.

Öfkesini bastırmamakla hata etmişti. Onun acısından, kızgınlığından daha önemli bir şeydi çünkü bu.

Sonunda başını ekrana dayadı, başını tekrar kaldırdığında gözlerine inanamadı. Ekranda yeni cümleler vardı.

Jill Bernhart'ınG8'le hiçbir alakası yoktu. Bu diğerlerinden farklıydı. Kişisel bir meseleydi, diye yazıyordu mesajda.

78. BÖLÜM

Bugün kesinlikle çok korkunç bir şey olacaktı. Cindy ye gelen son eposta bunun açık kanıtıydı. Yazışma arkadaşı bugüne kadar hiç yanlış çıkmamıştı; onu yanlış yönlendirmemiş, yalan söylememişti.

Gökyüzüne tırmanan güneşi seyretmek yalnızca çaresizliğimizi şiddetlendiriyordu. Çünkü ABD'nin bütün kaynakları, sarf edilen bütün dikkat, yapılan bütün uyarılar, sokakları dolduran polisler, cinayet masasındaki yıllara dayanan tecrübem onları durduramazdı. August Spies bugün bir kez daha vuracaktı. Ölümleri durdurmak için hiçbir şey yapamazdık.

O sabah güneşi, Hunter's Point'deki tersanenin uzak bir köşesine gizlenmiş, mütevazı bir binada kurulmuş olan Acil Kumanda Merkezi'nde karşıladım. Son teknoloji ürünleriyle dolu büyük bir salondaydık. Sınırlarım son raddesindeydi. August Spies'in bu seferki gösterisi neydi?

Joe Molinari oradaydı. Vali, Tracchio, itfaiye müdürleri, acil durum ekibi, hepimiz, "savaş masası"nın etrafında toplanmıştık.

Claire de oradaydı. Risin yayılması şeklinde ortaya çıkacak bir saldırı olabileceği uyarısı herkesi korkutmuştu. Molinari bütün zehir uzmanlarını görev başına çağırmıştı.

Geceleyin Hardaway'in adını ve tarifini basına verme kararı aldık. Henüz onun yerini tespit edememiştik ve durum giderek kötüleşiyordu. Kamu güvenliği söz konusuydu artık. Hardaway'in bir şekilde işin içinde olup çok tehlikeli olduğunu biliyorduk.

Saat haberleri verilmeye başlandı. Hardaway tüm televizyonların ilk haberi idi. Bir felaketin geri sayımının başladığı kıyamet gününe benziyordu, hatta daha kötü. Kentimizde her an patlayabilecek bir bomba, hemen yayılabilecek, belki uçakla serpilecek bir zehir düşüncesi.

Saat yedide, beklediğimiz üzere Hardaway'i gördüğünü söyleyenlerin telefonları gelmeye başladı. Yirmi dört saat açık bir marketin tezgâhtarı onu gördüğünden kesinlikle emindi. Spokanne'den, Albuquerque'dan, hatta New Hampshire'dan başka telefonlar geldi. Hangisi gerçektir, en ufak bir fikrimiz yoktu.

Molinari, DTÖ'den Ronald Kull adlı biriyle görüşüyordu.

"Sanırım resmi bir açıklama gerekiyor," diye bastırıyordu Molinari, "kabul edici değil, fakat organizasyonunun şiddet olaylarına duyduğu hassasiyeti gösteren bir tavırla. Bize zaman kazandıracaktır. Hayatları kurtarabiliriz. Sayısız hayat kurtarabiliriz."

Galiba karşıdaki kabul eder gibiydi, çünkü taslak metni yazabileceğini söyledi. Fakat onaya sunulması gerekiyordu. Önce Washington ve DTÖ onayı beklenecekti.

Bütün bunlar olurken dakikalar birbirini kovalıyordu. Bir felaket yaşanmak üzereydi. Ve, tıpkı epostada yazıldığı gibi, yaşandı. Saat tam 8:42'de. Eminim, olayın saatini asla unutmayacağım.

79. BÖLÜM

Redwood City İlkokulu'nda bir fiskiyeden su içen çocuklar hastalanmıştı. Tüylerimizi ürperten ilk haber bu oldu.

Odadaki bütün nabızlar saat 8:42'de durdu. Molinari, saniyeler içinde okulun müdürüyle telefon bağlantısı kurdu. Okulun hemen boşaltılması kararı alındı. Başına bir mikrofon bağlı olan Claire, hastalanan çocukları çağıran ambulans görevlileriyle bağlantı kurmaya çalışıyordu.

Kentin en yetenekli insanlarını ilk defa böylesine panik durumunda görüyordum. Molinari her kelimenin üzerine basa basa talimat veriyordu okul müdürüne: "Biz oraya gelene kadar kimse suya dokunmuyor. Okul hemen şimdi boşaltılıyor."

Helikopterli bir FBI timinin Redwood'a gitmesini emretti. Zehir uzmanı hattın diğer ucunda hazır bekliyordu.

"Eğer risinse," dedi, "hemen kasılmalar, nefes tıkanması, şiddetli enflüanza semptomları göreceğiz."

Claire okuldaki hemşireyle bağlantı kurmuştu. Kendini tanıttı ve, "Senden çocukların gösterdikleri belirtileri dikkatle tarif etmeni istiyorum," dedi.

"Ne olduğunu anlayamadım," dedi heyecan içinde bir ses. "Çocuklar birden hastalandı, ciddi mide bulantısı semptomları gösteriyorlar. Ateşleri neredeyse kırka çıktı. Karın ağrısı, kusma."

Acil durum helikopterlerinden biri okula varmıştı, okulun etrafında dolaşiyor ve görüntüleri kameraya alıyordu. Çocuklar öğretmenlerini takip ederek okuldan dışarı çıkıyorlardı. Çığına dönmüş ebeveynler okulun önünde birikiyordu.

Birdenbire ikinci bir haberle çınladı ortalık. San Leandro' da bir işçi durduk yerde yere yığılmıştı. Körfezin öteki ucundaydı burası. Kalp krizi miydi, yoksa yediği bir şey mi dokunmuştu bilinmiyordu.

Olayların sonucunu takip etmeye çalışırken son dakika haberleri geldi ekrana. "Son Dakika... Redwood City'de ilkokul öğrencileri hastanelik oldu. Çocuklar yakınlardaki bir hastaneye kaldırılırken okul boşaltıldı. Ciddi hastalık belirtileri gösteren çocukların zehirlenmiş olmalarından şüpheleniliyor. Terörist faaliyet uyarısıyla bu olayın bir ilişkisi var mı?..."

Molinari telefonla konuşuyordu, "Okulda başka zehirlenme oldu mu?"

"Henüz yok," diye yanıtladı müdür. Okul tümüyle boşaltılmıştı. Helikopter okulun üstünde dönmeye devam ediyordu.

Birdenbire bir doktor bize son bilgileri verdi. "Ateşleri otuz dokuz buçuk derece," diye rapor verdi doktor. "Akut baş dönmesi ve ishal. Böyle bir şeyle ilk defa karşılaşıyorum."

"Ne olduğunu belirlemek için ağızdan ve genizden doku örnekleri al," diye talimat verdi zehir uzmanı. "Göğüs röntgenleri çekilsin. Karşılıklı bir infiltre var mı bir bak."

Claire hemen araya girdi. "Fenomenik fonksiyonlar ne durumda? Nefes alma, akciğer ak ti vitesi?"

Cevabı nefeslerimizi tutarak bekledik. "Fonksiyonlar düzgün görünüyor," dedi doktor.

Claire Molinari'nin kolunu sıktı. "Bak, orada ne oluyor bilmiyorum, fakat bana sorarsan risin değil."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

Claire ne dediğini biliyordu. "Risin vaskular hücrelerde doku ölümü olarak beliriyor. Sonuçlarını kendi gözlerimle gördüm. Ciğerlerin çoktan çürümeye başlaması lazımdı. Ayrıca risin dört ile sekiz saat arası bir kuluçka dönemine sahip. Öyle değil mi Dr. Taub?" diye sordu hattaki zehir uzmanına.

Uzman gönülsüzce kabul etti.

"Bu da onların gece zehirlenmiş olmaları anlamına gelir. Eğer ciğerlerde herhangi bir emare yoksa, bunun suyla ilgili olduğunu sanmıyorum. Bir tür bulaşıcı hastalık atağı olabilir. Risin olduğunu sanmıyorum."

Redwood City'deki doktorların ilk testlerin sonuçlarını almalarını bekledik.

Ambulans San Leandro'ya ulaşmıştı, inşaat işçisinin kalp krizi geçirdiğini ve şu anda tümüyle kontrol altında olduğunu rapor ettiler. "Bir kalp krizi," diye tekrarladılar.

Birkaç dakika sonra Redwood City tekrar rapor verdi. Akciğer röntgenleri çocuklarda hiçbir akciğer hasarı göstermiyordu. "Kan örnekleri stafilokokal entertoksin B izlerine sahip."

Claire'in yüzüne baktım.

"Allah aşkına bunun açıklaması ne?" diye sordu vali.

"Ciddi bir bulaşıcı hastalık olduğu anlamına geliyor," diye açıkladı Claire. "Fakat risin değil."

80. BÖLÜM

Rincon Center öğle vakti ağzına kadar doluydu. Yüzlerce insan; kimi öğle yemeği sohbetine dalmış, kimi spor gazetelerinin manşetlerini tarıyor, kimi de ellerinde sandviç torbalarıyla koşuşturuyordu. Geri kalanları güneşin ışıklarının şavkıdığı tavandan dökülen suları seyrediyordu.

Piyanist bir Mariah Carey parçası çalıyordu. "A hero co mes along..." Fakat hiç kimse çalan müziği ya da piyanisti fark etmemiş gibiydi. Adam berbat çalıyordu.

Robert oturmuş gazete okuyordu, kalbi küt küt atıyordu. Artık tartışılacak, konuşulacak bir şey kalmadı, diye düşünüyordu. Oturup değişmesini beklemeye gerek yoktu. Değişimi hemen bugün, o başlatacaktı. Tanrı biliyordu, milyonlarca isimsiz insandan biriydi yalnızca. Sigorta hastanelerinde sürünen vasat biri. Savaş onu çılgına çevirmiş, sonra da bir köşeye fırlatmıştı. İşte bu yüzden bir köktenciydi.

Hâlâ aynı yerde durduğundan emin olmak için ayağının ucuyla yerdeki çantaya dokundu. Televizyonda gördüğü. Sivil Savaşla ilgili bir görüntüyü hatırladı. Firari bir köle özgür kalmış ve Kuzey güçlerine katılmaya çalışıyordu. Savaşın en kanlı çarpışmalarından birinde dövüşmüştü. Konfederasyon esirleri arasında, bir şarapnel parçasıyla yaralanmış eski efendisini görmüştü. "Selam massa," diye ona doğru yürümüş ve "öyle görünüyor ki artık güç alttakilerde."

İşte hiçbir şeyden kuşkulananmayan avukatlar, bankerler öğle yemeklerini yuvarlarken, bunları düşünüyordu Robert. Artık güç alttakilerde.

Robert'in beklediği kırmızı saçlı kalabalığın içinden meydana çıktı. Robert damarındaki kanın hızlandığını hissetti. Parmaklarıyla çantanın sapını tutarak adama, hedefine doğru ilerlemeye başladı.

Kendi kendine, işte bu an, bütün o güzel konuşmaların, yeminlerin gerçek bir eyleme dönüştüğü andır, dedi. Gazetesini yere attı. Fıskiyenin etrafındaki alanda iğne atsan yere düşmezdi. Piyanoya doğru yürüdü.

Eylemden korkuyor musun? Çarkı harekete geçirmekten korkuyor musun ?

Hayır dedi Robert kendi kendine, ben hazırım. Yıllardır bu anı bekliyorum.

Piyanonun önünde durdu ve bekledi. Piyanist yeni bir şarkıya başlamıştı, Beatles, "Something." Beyaz adamın çöplerinden biri.

Robert klavyenin arkasındaki kızıl saçlı herife gülümsedi. Çantasından bir banknot çıkarıp vazonun içine koydu.

Sağ ol dostum, dedi piyanist.

Robert başıyla onayladı, yeni dostuna az kalsın gülümseyecekti. Çantasını piyanonun bacaklarından birine dayadı. Kurbanının durumunu kontrol etti, on metre uzaktaydı. Çantasını çaktırmadan ayağıyla piyanonun altına itti. Alın bunu, orospu çocukları.

Robert yavaş yavaş kuzey çıkışma doğru ilerlemeye başladı. işte bu, bebeğim. Yıllardır beklediğim şeydi bu. Cebini karıştırıp çalıntı cep telefonunu buldu. Hedef yalnızca beş metre uzaktaydı. Robert çıkış kapılarından birine yöneldi ve dönüp olanlara baktı.

Kırmızı saçlı adam, tıpkı profesörün söylediği gibi, piyanonun önünde durdu. Cüzdanından bir dolarlık bir banknot çıkardı. Arkasında otuz metrelik şelaleden dökülen su etrafa sırıyordu.

Robert kapıları iterek açtı, binadan uzaklaştı ve cep telefonunda önceden belirlemiş oldukları tuşlara bastı: G8.

O anda sanki bütün dünya duman ve ateşe örtündü, Robert hayatının en yüksek tatminini yaşıyordu. Bu çabalayarak ulaşmak istediği noktadan çok daha yüksekti.

Parlamayı görmedi. Yalnızca arkasındaki betondan ve camdan yapılan binanın gıcırtyla sarsılışını, camdan kapıların patlayışını hissetti. ihtilali başlat bebeğim... Robert gülümsedi. Güç artık alttakilerde...

81. BÖLÜM

Acil Durum Kumanda Merkezi'nde biri avazının çıktığı kadar bağıyordu. Polis frekansını takip eden adamlardan biri kulaklığından gelen haberi haykırmıştı: "Az önce Rincon Center bombalandı."

Claire'e baktım, dizlerimin bağı çözülmüştü. Rincon Center kentin en gösterişli binalarından biriydi; mali müşavirlerin, hükümet ajanslarının bağlantı ofislerinin, yüzlerce dairenin yuvasıydı. Günün bu saatinde iğne atsan yere düşmezdi. Acaba kaç kişi ölmüştü?

Yaralıların sayısını ve hasan öğrenmek için polis raporlarını beklemeyecektim. Bir adım gerimden takip eden Claire'le birlikte, onun adli tıp minibüsüne atladık. Son hızla olay yerine ulaşmak, trafiğin, itfaiye kamyonlarının, olayı duyup gelmiş kalabalığın labirentinde yol bulmak on beş dakikamızı aldı. Telsizden gelen raporlar bombanın atriyumda lafladığını söylüyordu. Öğle yemeğinde atriyum inanılmaz kalabalık olurdu.

Minibüsü sokağın köşesindeki Beale & Folsom'un önünde bırakıp koştuk. Birkaç sokak ötemizdeki Rincon'dan yükselen dumanı görebiliyorduk. Red I lerring'i, Harbour Court Hotel'i koşarak geçip Steuart Caddesi'ndeki girişe geldik.

"Lindsay, çok korkunç, çok korkunç," diyordu Claire acı içinde.

İlk hissettiğim şey burnuma çarpan mat aseton ve gliserin kokusuydu. Cam dış kapıların hepsi havaya uçmuştu. İnsanlar kaldırım kenarlarında oturmuş öksürüyor, dumanları ciğerlerinden atmaya çalışıyorlardı. Her yerleri kesik içindeydi ve kanıyordu. Orada burada hayatta kalanlar enkazların altından çıkarılıyordu. Bu, içerisinin daha kötü olduğu anlamına geliyordu.

Derin bir nefes aldım. "İçeri girelim. Dikkatli ol Claire."

Her şey simsiyah isle lekelenmişti. Ciğerlerimde dumanın darbesini hissettim. Polisler enkazı kaldırıp bir boşluk yaratmaya çalışıyordu. İtfaiyeciler köpük püskürtüyordu.

Claire yüzü yanmış olan ve göremediğini haykıran bir kadının yanına çöktü. Onları geride bırakarak devam ettim, daha ileri. Atriyumun merkezinde eğri büğrü olmuş biri iki ceset gördüm. Şelale, zemine kazılı havuza akmaya devam ediyordu. Bu insanların ne günahı vardı? Savaş anlayışları bu muydu?

Tecrübeli polisler telsizlerine haykırıyor, acemiler ise gözlerini kırıştırmakla şaşkın şaşkın etraflarına bakmıyordu.

Atriyumun ortasında ahşap ve erimiş tellerden ibaret bir yığına takıldı gözüm. Galiba bir piyanodan artakalanlardı. Bomba ekibinden Niko Magitakos enkazın yanına çömelmiş ti. Yüzünde hayatım boyunca unutamayacağını bir ifade vardı. Böyle korkunç bir olaya tanık olduğuna bin pişmandı.

Niko'ya doğru ilerledim.

"Patlama burada olmuş," dedi piyano yığınının ucu hâlâ yanan bir tahta parçasıyla dürterek. "Şu piçleri bir ele geçirsem. Lindsay, insanların tek suçu öğle yemeklerini burada yiyor olmaları."

Bir bomba uzmanı değildim, fakat bir merkezden etrafa doğru açılan eşya, ahşap, bank yığınlarından bir daireyi görebiliyordum.

"İki tanık, iyi giyimli bir zenci gördüğünü söylüyor. Piyanonun altına bir çanta koyup tabanları yağlamış. Tahmin ederim Marina'dakiyle aynı patlayıcı. Elektronik olarak, belki bir telefonla ateşlenmiş C4."

Bomba ekibi ceketini giymiş bir kadın, koşarak bize geldi. Elinde havaya uçmuş bir deri çantadan kalan bir şey tutuyordu.

"Delil torbasına koy," diye talimat verdi Niko ona. "Eğer çantanın kolunu bulabilirsek, parmak izini alabiliriz."

"Bekle," dedim uzaklaşmasına izin vermeden. Bulmuş olduğu parça, çantanın kilitlerinin birbirine geçtiği üst kısmıydı. Derinin üzerinde iki altın harf kazınmıştı: A.S.

İçimde yükselen bir tiksinti hissettim. Bizimle dalga geçiyorlardı. Alay ediyorlardı. Harflerin ne anlama geldiğini biliyordum.

A.S. August Spies.

Cep telefonum çaldı. Cevap verdim. Hattın öteki ucundaki Cindy'ydi.

"Orada mısın Lindsay?" diye sordu. "İyi misin?"
"Buradayım. Ne oldu?"
"Bombayı üstlendiler," dedi, "biri gazeteyi aradı ve kendini August Spies diye tanıttı. 'Uç gün sonra, dikkatli olun!' demiş, 'Bu sadece egzersizdi.'"

82. BÖLÜM

Öğleden sonra üç gün iki gecedir bir saat bile uyumamış olmanın etkilerini yaşamaya başladım.

Ayrıca vakayla ilgili çok önemli bir şeyleri gözden kaçırdığım duygusunu yaşıyordum. Bundan emindim.

Cindy ve Claire'i toplanmak için aradım. Hardaway'i bulmaya öyle yoğunlaşmışım ki, başka bir şeyi gözden kaçırmıştım.

Claire bütün gününü morgda, Rincon Center'ın kurbanlarının kimliklerini tespit etmek gibi zor bir işle uğraşarak geçirmişti. Şu ana kadar on altı ölü vardı, ne yazık ki daha fazlası bekleniyordu. Yolun karşısındaki Susie'de, her zamanki masamızda buluşmaya birkaç dakikalığına gelebilecekti ancak.

Susie'ye giderken insanların yüzlerinden korku içinde olduklarını okudum. Claire ve Cindy içeride oturmuş beni bekliyorlardı.

Çaylarımızı yudumlarken onlara en son teorimi anlattım, "Jill hakkındaki not anahtarımız."

"Onun devletin bir parçası olduğunu söyleyen not mu?" diye sordu Claire.

"O değil. Cindy'nin epostasındaki. Şöyle yazmışlardı. 'Bu ötekilerden farklı...'"

"Bu kişisel bir mesele," diye tamamladı Cindy.

"Jill'in herifle kişisel bir teması olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Claire gözlerini kırıştırarak. "Mesela ne?"

"Ne düşündüğümü ben de bilmiyorum. Sadece kurbanların her birinin kesin bir dikkatle seçildiğini biliyorum. Hiçbiri tesadüf değildi. O halde, onları Jill'e götüren şey neydi? Onu takip ettiler. Evinin etrafında beklediler ve alıp götürdüler. Lighttower, Bengosian... Jill'i onlara bağlayan bir şey vardı."

"Belki de davalarından biridir?" diye akıl yürüttü Cindy. Ardından iç çekti, "Bunu Jill'siz yapmak. Onsuz, onun hakkında konuşmak..."

"Jill bize yardım edecek," diye fısıldadım.

Claire e ve Cindy ye baktım. Gözlerinde yeni bir kıvılcım belirmişti.

"Peki," dedi Claire başıyla onaylayarak. "Nasıl?"

"Eski dava dosyalarına bakacağız," dedim. "Dosyalara bakma izni için Sinclair'in personelinden birini ayarlamaya çalışacağım."

Cindy gözlerini kıstı, "Peki aradığımız şey ne?"

"Epostayı okumuştun. Kişisel bir mesele," dedim. "Tıpkı bu olayın bizim için temsil ettiği anlam gibi. Buradaki yüzlere, sokaktaki yüzlere bak. Biri bu piçleri, bu katilleri durdurmalı."

83. BÖLÜM

Bennett Sinclair kendi departmanından genç bir savcı olan Wendy Hong ile Jill'in asistanı April'i verdi yardımcı olarak. Jill'in son sekiz yıl içindeki dosyalarını istedik. Hepsini!

Dosyalar çamaşırhanelere özgü sepetlerin içinde getirildi arşivden. Jill'in odası tepeleme dosya yığınlarıyla kaplandı.

Böylece giriştik işe.

Gündüzleri soruşturmayı yönetiyor, Hardaway'e yaklaştırmaya çalışıyordum. Fakat geceleri ve bulabildiğim geri kalan tüm vakitlerde aşağı inip dosyaları araştırdım. Claire yardıma geldi. Cindy de. Gecenin karanlığında, Jill'in ışığı, binanın yanan tek ışığıydı.

Bu seferki kişisel bir meseleydi. Cümle zihnimizde yankılanıp duruyordu.

Fakat hiçbir şey bulamadık. Bir sürü insanın vakti boşa harcanmıştı.

Eğer Jill'in hayatında August Spies ile bağlantılı bir şey varsa, bu şey onun dosyalarında değildi. Neredeydi? Oralarda bir yerlerde olmalıydı.

Sonunda dosyaları arşive geri gönderilmesi için bağladık.
"Evine git," dedi Claire, kendisi benden yorgun. "Biraz uyu." Güçlkle ayağa kalkıp yağmurluğunu giydi. Elini omzuma koyup sıktı. "Başka bir yolunu bulacağız Lindsay. Emin ol bulacağız."
Claire haklıydı. Şu dünyada en çok ihtiyaç duyduğum şey güzel bir uyku çekmekti, hatta sıcak bir banyodan bile önce. Kendime aşırı yüklemiştim.
Son bir kez ofisi aradım. Ardından aşağı inip, eve gitmek üzere arabaya atladım. Gidip bir güzel uyumak istiyordum. Explorer'ımla Potrero'ya ulaşmak için Brannan'dan aşağı inmeye başladım. Kendimi içi boşalmış, kupkuru kalmış hissediyordum.
Kırmızıda durdum. Arabanın içinde öylece oturuyordum, içimden bir ses, eve gitmeyeceksin diyordu.
Yeşil yandığında sağa döndüm ve 16. Cadde'den geçerek Buena Vista Park'a yöneldim. Birdenbire aklıma gelen parlak bir fikirle yapmamıştım bunu... Daha ziyade yapacak başka bir şeyim olmadığından.
Aralarında bir bağlantı vardı. Buraya kadar emindim. Yalnızca ne olduğunu bulamamıştım.
Arabayı Jill'in evinin önünde park ettim. Ev resmi kıyafetli bir polis tarafından korunuyordu. Suç mahalli güvenlik şeritleriyle kapatılmıştı.
Kapıdaki genç polise kendimi tanıttım. Muhtemelen gecenin bu saatinde değişik bir şeyler olmasından mutluydu. Jill'in evine girdim.

84. BÖLÜM

Şu anda yapmam gerekenin bu olmadığına dair ürpertici bir duygu geldi üstüme. Daha önce onlarca defa bulunduğum odalarda Jill'in artık hayatta olmadığını bilerek dolaşmak. Ona ait eşyaları görmek; Burberry marka şemsiye, Otis'in yiyecek kâsesi, yakın tarihlere ait bir gazete yığını. Bir yalnızlık duygusu bastırmıştı, onu her zamankinden daha çok özlemiştim.
Mutfağa gittim. Eski çam masanın üzerine gelişigüzel atılmış notlara baktım. Her şey Jill'in bıraktığı gibi duruyordu. Temizlikçi kadına, Ingrid'e bırakılan bir not. Birkaç fatura. Jill'in el yazısı. Sanki kapı açılacak ve Jill çıkıp gelecekti.
Yukarı çıktım. Jill'in çalışma odasına gittim. Çalışmalarını burada yapar, zamanın çoğunu burada geçirirdi. Jill'in yeri.
Masasında oturdum. Kokusunu duydum. Jill'in pirinçten yapılma eski bir lambası vardı. Lambayı açtım. Masanın üzerine saçılmış bazı mektuplar vardı. Bir tanesi kız kardeşi Beth'ten. Bazı fotoğraflar: O, Steve ve Otis Moab'ta.
Buruda ne yapıyorsun Lindsay? diye sordum kendime tekrar. Ne bulacağını sanıyorsun? August Spies imzalı bir şey mi? Aptal mısın sen ?
Çekmecelerden birini açtım. Dosyalar. Evle ilgili şeyler. Seyahat biletleri, havayolları indirimleri.
Ayağa kalktım ve kitaplığa yöneldim. The Voyage ol Nanvhal, The Corrections, Eudora Welty'nin öyküleri. Jill kitabın iyisinden anlardı. Nasıl vakit bulup da bu kitapları okuduğunu Hiç anlamazdım. Fakat bir şekilde hep vakit bulmuştu.
Eğilip kitaplığın altındaki bölmeleri açtım. Eski resimlerle dolu kutular buldum. Seyahatler, kız kardeşinin düğünü. Hatta mezuniyet fotoğrafları bile vardı.
Jill'e bak; kıvrık saçlar, fidan gibi incecik, fakat güçlü. Fotoğraflara bakarken gülümsüyordum. Ahşap zeminde oturup tek tek hepsine baktım. Tanrım, seni çok özledim.
Şu eski, lastikle bağlanan akordiyon klasörlerden birini gördüm. Klasörü açtım. Bir sürü eski şey. İçindekileri görünce şaşırmıştım. Mektuplar, fotoğraflar, gazete başlıkları. Jill'in lise döneminden bazı ev ödevleri. Anne ve babasının düğün davetiyesi.
Ve gazete manşetleriyle dolu bir dosya. Tek tek gözden geçirdim. Çoğu babası hakkındaydı.
Babası da savcıydı. Hem burada, hem Texas'ta savcılık yapmıştı. Jill babasının kendini en güzel asistanını diye çağırdığını söylerdi. Yalnızca birkaç ay önce vefat etmişti ve .Jill'in onu özlediği açıktı. Haberlerin çoğu babasının baktığı davalarla ya da terfileriyle ilgiliydi.
Eski, kâğıdı sararmış bir makale buldum. Gazetenin ismini görünce şaşırdım.
San Francisco Examiner. 17 Eylül 1970.

Gazete manşetinde şöyle yazıyordu: BNA BOMBALAMA VAKASININ SAVCISI BELLİ OLDU.

Black National Army (Siyah Ulusal Ordu). BNA altmışların radikal bir grubuydu. Şiddet içeren soygunları ve silahlı saldırılarıyla tanınıyordu.

Yazının geri kalanına baktım. Savcının ismini görünce tüylerim ürperdi.

Robert Meyer.

Jill'in babası.

85. BÖLÜM

Bir saat sonra Cindy'nin kapısını kırarcasına çalıyordum. Sabahın saat iki buçuğu. Kilidin yuvada dönüşünü duydum, kapı yavaş yavaş aralandı. Cindy üzerinde uzun bir Niners tişört, mahmur gözlerle bana bakıyordu. Uç gün sonra uyuyabildiği uykusundan uyandırmıştım onu.

"Umarım iyi bir sebebin vardır," dedi kapının zincirini açarken.

"Çok iyi bir sebep Cindy." Examiner'a çıkmış olan makaleyi yüzüne dayar gibi uzattım.

"Galiba Jill'in vakayla ilgisini buldum."

On beş dakika sonra Explorer'ıma atlamış, Chronicle'in Massion'daki ofisine gitmek için kentin boş, karanlık sokaklarını geçiyorduk.

"Jill'in babasının bu taraflarda çalıştığını bile bilmiyordum," dedi Cindy, ardından esnedi.

"Hukuku bitirir bitirmez burada göreve başlamış, ardından Texas'a taşınmış. «Jill doğduktan hemen sonra."

Saat üçte ofisindeydik. Gazetede ki ışıklar yarıya indirilmişti. Polisin telsiz haberleşmelerini dinlemekle görevli birkaç genç gazeteciyi bilgisayarda briç oynarken yakalamıştık.

"Gece vardiyasına baskın," dedi Cindy onlara ifadesiz bir yüzle. "Karnenize zayıf gelecek."

Ekranın karşısına geçip bilgisayarın düğmesine bastı. Chronicle'in veri bankasına birkaç kelime yazdı: Robert Meyer.

BNA. Sonra da GİRİŞ tuşuna bastı.

Ekran da birçok sonuç belirdi aynı anda. BNA'nın altmışlardaki savaş karşıtı ve diğer sivil eylemleri hakkında onlarca makale vardı. Birdenbire bir şey bulduk.

BNA Fi ASKIN VAKASININ SAVEİSİ BELLİ OLDU.

1970 Eylülünden bir dizi makale.

Görüntüyü aşağı kaydırarak makalelere göz attık ve bingo! BNA'NIN KALESİNE POLİS BASKINI, ÇATIŞMADA DÖRT ÖLÜ.

Altmışların radikallerine ait dönemlerdi. Savaşa karşı ardı arkası kesilmeyen gösteriler, Berkeley'deki Sproul Plaza'da SDS isyanı. Makaleleri okuyarak devam ettik. BNA birkaç banka, bir de banka kuryesi soymuştu. Soygun sırasında bir koruma görevlisi, iki polis, bir de rehine öldürülmüştü. İki BNA üyesi, FBI'nın en Fazla aranan on ismi arasına girmişti.

Chronicle'daki bütün ilgili yazıları okuyorduk. 1969 yılında BNA'nın hücrelerinden biri basılmıştı. FBI bir muhbirden aldıkları bilgi üzerine, Berkeley'de bir arka sokakta olan evin etrafını çevirmiş. Ateş ederek içeri girmişler.

Evde bulunan beş köktenci öldürülmüş. Öldürülenler arasında grubun liderlerinden biri olan Fred Whitehoise ve iki kadın varmış.

Baskın sırasında öldürülen tek beyaz çocuk, Berkeley'den bir üniversite öğrencisiymiş. Sacramento yakınlarında oturan üst orta sınıf bir aileden bir genç. Aile ve arkadaşları ısrarla onun silah tutmasını bile bilmediğini iddia etmişler. Sadece savaş karşıtı bir protestonun içinde bulunan idealist bir genç olduğunu söylüyorlarmış.

Hiç kimse o sırada evde ne aradığı konusunda bir şey söyleyemiyormuş.

Bu gencin adı, "Billy" Danko'ymuş.

86. BÖLÜM

BNA baskınını soruşturmak için bir komisyon toplanıyor. Sağdan ve soldan nahoş suçlamalar yapılıyor. Vaka, yıldızı yükselen bir savcı yardımcısına, Robet Meyer'e veriliyor.

Mahkemenin jürisi baskın sırasında polisin yanlış bir harekette bulunmadığına karar veriyor. Her ne kadar tarifler Billy Dankoya pek uymasa da, diye iddia ediyor polis, öldürülenlerin hepsi FBI'ın en çok arananlar listesindeydi. Federal ajanlar baskın sırasında ele geçiren silahları sergilemişler, otomatik silahlar, el bombaları, bir yığın cephane. Fred Whitehouse' un elinde bir silah bulunmuş. Ne var ki sempatizanları silahın sonradan oraya konduğunu ileri sürmüş.

"Tamam, " dedi Cindy yorgun bir sesle kendini masadan iterek uzaklaştırıp, "şimdi nasıl devam ediyoruz?"

Veribankası bir yıl sonra Chronicle'ın pazar ekinde çıkan 1971 tarihli bir makaleye göndermede bulunuyordu.

"Dosyaları sakladığınız bir morg vardı, yanılıyor muyum?"

"Evet var. Aşağıda. Bir morg."

Saat artık dörde geliyordu. Morgdaki lambalardan birini yaktık, içerisi tıka basa dosya yığınlarıyla doluydu.

Gözüm korkmuştu. "Sistemi biliyor musun Cindy?"

"Biliyorum tabii," diye yanıtladı. "Mesai saatinde buraya gelir ve şu masada oturan adamdan aradığın şeyi istersin."

Bir ucundan o, bir ucundan ben, koridordaki tepeleme gazete yığınlarını araştırmaya başladık. Cindy bu kadar eski tarihli dosyaların saklanıp saklanmadığından emin değildi; orada aradığımız şeyden geriye yalnızca negatif kopyalar kalmış olabilirdi.

Nihayet onun haykırdığını duydum. "Bir şey buldum!"

Sesini takip ederek yığınların arasından ilerledim. Cindy'i plastik bir kutunun içine konmuş eski pazar eklerini karıştırırken buldum. Yıl yıl etiketlenmişlerdi.

Soğuk beton zeminde, okumanın neredeyse imkânsız olduğu loş ışıktaki yan yana oturduk. Veribankasının gönderide bulunduğu makaleyi kolayca bulduk. Şöyle bir başlık atılmıştı: "BEŞLER BASKININDA GERÇEKTE NE OLDU?"

Yazara göre baskın polisin isyancıları kurtulmak için başvurduğu bir tezgâhtı. İsmi gizli tuttıkları bir muhbirden ihbar almışlardı. Tam bir katliamdı, tutuklama gibi bir niyetleri yoktu. Kurbanların o sırada yataklarında uyuduğu söyleniyor.

Makalelerin büyük bir kısmı olayın beyaz kurbanlarından Billy Dankoyla ilgiliydi. EBI onun üniversite bağlantılarını kuran kişi olduğunu ve Raytheon'daki bir silah fabrikası bombalama olayına katıldığını iddia ediyordu. Chronicle'daki makale, FBI'ın Danko ile ilgili tezlerini çürütüyordu, Danko masum kurban görünümündeydi.

Saat sabahın dördü olmuştu. Canım sıkılmıştı, kızgındım.

Cindy ve ben aynı anda aynı makaleye uzandık.

Mahkemede olanlar. BNA ve üniversite sorumlusu Danko takma isimler kullanmıştı. Fred Whitehouse'un öldürdüğü bir Black Panther'den sonra takma adı Boby Z olmuştu. Leon Mickens'in adı Vlad'ti. Vladimir İlyiç Lenin. Joanna Crow'un ismi, Şili'deki cuntaya karşı canlı bomba olmuş bir kadının ismi olan Saşa'ydı.

Loş ışıktaki, "Gördün mü Cindy?" diyerek ona baktım.

Billy Danko'nun kendine seçtiği takma adı kastediyordum: August Spies.

Jill geçekten de bize yolu göstermişti.

87. BÖLÜM

Sabah altıda Molinari'nin odasının ışıkları hâlâ yanıyordu, diğer bütün ışıklar sönüktü.

İçeri girdiğimde telefonla konuşuyordu. Yüzü yorgun bir gülümsemeyle aydınlandı, bitap haldeydi, ama beni görünce sevinmişti.

Telefonu kapatıp, "Ben de şefi ikna etmeye çalışıyordum," dedi. "Güvenliği sağlamak için burayı Çeçenistan'a dönüştürmek gerekmiyor. Sen bir şey buldun mu, elinde bir şey var mı?"

Jill'in çalışma odasında bulduğum sararmış gazete parçasını gösterdim.

Molinari makaleyi alıp baktı: BNA BOMBALAMA VAKASININ SAVEISI BELLİ OLDU.

"Onlar için ne demiştin Joe? Altmışların köktencileri, bir kaybolup bir daha yüzeye çıkmayanlar?"

"Beyaz Tavşanlar mı?" dedi.

"Ya bütün bu olanlar siyasi değilse? Onları harekete geçiren başka bir şeyse? Belki de kısmen siyasi, kısmen de başka bir şeydir?"

"Mesela ne, Lindsay?"

Önüne Chronicle ın pazar ekindeki makaleyi koydum. Billy Danko'nun kod adı kırmızı bir kalemle daire içine alınmıştı: August Spies.

"Oyunu tekrar başlatmak. Bu cinayetleri bitirmek. Belki bir tür intikam almak. Henüz her şeyi bilmiyorum. Bununla birlikte, artık elimizde bir şey var."

Birkaç dakika boyunca Molinari'ye elimizde olan her şeyin kısa bir açıklamasını yaptım. Her şeyin nasıl Jill'in babası Robert Meyer'e gelip dayandığını.

Molinari duyduklarına inanamıyor gibi gözlerini kırıştırdı. Bana sanki çıldırmışım gibi bakıyordu. Doğruydu, çılgınca görünüyordu. Söylediklerim soruşturmanın genel akışına, katillerin ilan ettiklerine, adli makamların düşündükleri şeylere ters düşüyordu.

"Peki buradan hareketle nereye gitmeyi düşünüyorsun Lindsay?" diye sordu sonunda Molinari.

"O evdeki insanlar hakkında bulabileceğimiz her şeyi bulmamız gerekiyor. Billy Danko'yla başlayacağım. Ailesi Sacre mento'da oturuyor. FBI'ın orada olanlarla ilgili bir dosyası var, değil mi? Ya da Adalet Bakanlığı'nda, herhangi bir yerde? Federallerin bildiği her şeyi bilmem gerekiyor."

Molinari kalasını ağır ağır salladı. Anladım ki ondan çok fazla şey istiyordum. Gözlerini bir süre kapayıp koltuğuna yaslandı. Gözlerini açtığı anda onlarda küçük bir sıcaklık kıvılcımı gördüm. "Ben de kendime seni niçin bu kadar özlediğimi soruyordum Lindsay."

Bunu evet olarak yorumladım.

"Bilemediğim şey," dedi koltuğunu geriye itip kalkarak, "ikimiz de bu görevden alınınca elimize geçecek boş zamanı birlikte değerlendirme imkânımızın aslında ne kadar yakın olduğuydu."

"Ben de seni çok özledim," dedim.

88. BÖLÜM

San Francisco şehri daha önce emsalini görmediğim bir paniğe kapılmıştı. Sürekli yeni hikâyeler uyduruluyordu. Ya biz neredeydik? Korkarım, katillere bir adım bile yaklaşamamıştık.

Bütün teorim, diğer kurbanları da bir şekilde söz konusu baskınla ilişkilendirme üzerine kuruluydu. Bir bağlantı olduğuna adım gibi emindim.

Bengosian Chicago'luydu. Onun ilişkisini kurmak biraz zor görünüyordu. Fakat Lighttower'ın Berkeley'de okuduğunu hatırladım. Ölümünden sonra gittiğimiz Lighttower'ın şirketindeki CLO söylemişti bunu.

Mort Lighttower'ın kız kardeşi Dianne Aronoff'a telefon ettim. Evdeydi. Konuştuk, meğer ağabeyi bir SDS üyesiymiş. Berkeley'e ilk girdiği yıl, 1969'da, okuluna bir yıl ara vermiş.

Hope Caddesi'ndeki baskın 1969'da yapılmıştı. Bunun bir anlamı var mıydı? Olabilirdi.

Saat bir civarında Jacobi ofisin camına tıkladı, "Galiba senin Danko'nun babasını bulduk."

O ve Cappy telefon rehberini taramış ve elde ettikleri adresi üniversitenin verdiği adresle karşılaştırmış. Danko'nun babası hâlâ Sacramento'da yaşıyormuş. O yıllarda yaşadıkları evden taşınmamışlar. Cappy aradığında bir adam yanıtlamış. Billy Danko'nun ismi geçer geçmez, telefonu yüzüne kapatmış.

"Oradaki FBI ofisini mi arayalım," diye sordu Jacobi"

yoksa...

"Al," dedim ayağa sıçrayıp Explorer'ımın anahtarlarını uzatarak, "arabayı sen sür."

89. BÖLÜM

Sacramento'ya en kestirme yol olan Highway 80'de hız ibremiz yüzden aşağı inmedi. Bir buçuk saat sonra ellilere özgü iki katlı bir evin önündeydik. Buradan kesinlikle bir şeyler çıkmalıydık, bu son ümidimizdi.

Büyük bir evdi, fakat bakımsızdı; çimlerin büyük bir kısmı sararmıştı, bahçe dikenli çalılarla kaplıydı. Danko'nun babasının bir doktor olduğunu hatırladım. Otuz yıl önce, herhalde civarın en güzel eviydi burası.

Güneş gözlüklerimi çıkarıp ön kapıyı çaldım. Epey bir süre sonra yanıt aldık, hissettiğim tek şey sabırsızlıktı.

Nihayet yaşlı bir adam kapıyı açıp aralıktan bize baktı. Burnunu ve çenesinin keskin hatlarını görebiliyordum, Bily Danko'nun Chronicle'daki resmine benziyordu.

"Siz telefonla arayan salaklar mısınız?" dedi orada dikilip bize tiksinti dolu bir bakışla tepeden tırnağa süzerek. "Başka kim olacak?"

"Ben Teğmen Lindsay Boxer'ım," dedim, "bu da cinayet masasından Müfettiş Warren Jacobi. İçeri gelmemizde bir sakınca var mı?"

"Elbette var," dedi, fakat kapıyı sonuna kadar açtı. "Oğlumla ilgiliyse, polise anlatacak bir şeyim yok. Eğer işlediğiniz cinayeti itirafa geldiyseniz o başka."

Rutubetli, boyları dökülmüş bir duvardan, tıka basa eşyalarla dolu bir odaya götürdü bizi. Anlaşılan tek başına yaşıyordu.

"Oğlunuzla ilgili size birkaç soru sorma niyetindeydik," dedi Jacobi.

"Sor." Danko parça parça olmuş bir koltuğa bıraktı kendini. "Bu soruları otuz yıl önce soracaktınız. Wiliam iyi bir çocuktı, harika bir çocuktı. Onu kendi aklına güvenen biri olarak yetiştirdik. Öyle de yaptı, vicdaniyla hareket etti. Yıllar sonra haklı oldukları anlaşıldı. Oğlumu yitirince her şeyimi yitirdim. Karımı..." Orta yaşlı bir kadına ait siyah beyaz fotoğrafı işaret etti. "Her şeyimi."

"Olanlar için üzgünüz." Üzeri lekelerle dolu bir koltuğun ucuna oturdum. "Buraya sizi daha fazla üzmeye gelmedik. Eminim şu anda San Francisco'da olup bitenlerden haberiniz vardır. Birçok insan öldü."

Danko başını iki yana salladı. "Otuz yıl sonra bile huzur içinde uyumasına izin vermiyorsunuz."

Jacobi'ye baktım. Bilgi almak çok güç olacaktı, Jill'le ilgili konuşmaya başladım. Babasının Hope Caddesi olayıyla ilgili bağlantısından bahsettim. Sonra da diğer kurbanlardan biri olan Lighttower'ın yine Berkeley ve öğrenci ayaklanmalarıyla ne gibi bir ilişkisi olduğunu anlattım.

"Size işinizi öğretecek değilim," diyerek gülümsedi Danko, "fakat teoriniz bana deli saçması gibi geldi."

"Oğlunuzun bir kod adı vardı," dedim. "August Spies. Bu cinayetleri işleyen insanlarda August Spies ismini kullanıyor."

Cari Danko küçümser bir gülümsemeyle bir pipoya uzandı. Bütün bunları komik buluyor gibiydi.

"Böyle bir olaya karışabilecek kimseyi tanıyor musunuz?" diye bastırdım. "Billy'nin arkadaşlarından biri? Belki son zamanlarda sizinle temasa geçen biri?"

"Bu işleri kim yapıyorsa, Tanrı onun yardımcısı olsun," diyerek piposunu temizledi Cari Danko. "Aslını isterseniz, buraya gelmekle vaktinizi boşa harcadınız. Ölseniz bir damla su vermem size. Elimden geliyor da yardım etmiyorsam, San Francisco polisi bunu anlayışla karşılamalıdır. Şimdi lütfen evimi terk edin."

Jacobi yle birlikte ayağa kalktık. Kapıya doğru yürümeye başladım, içimden kapıya ulaşmadan bir mucize olsun diye dualar ediyordum. Karısının resminin önünde durdum. Sonra onun hemen yanında başka bir fotoğraf gördüm.

Bir aile fotoğrafıydı.

Nedense dikkatimi yüzlere verdim.

Fotoğrafta başka bir oğul daha vardı.

Daha genç. Belki on altı yaşlarında. Hık demiş annesinin burnundan düşmüş. Dördü birden geçmişin güneşli bir pazarından bugüne gülümsüyor.

Danko'ya döndüm, "Bir oğlunuz daha mı var?"

"Charles..." dedi omuzlarını silkerek.

Fotoğrafı elime aldım. "Belki onunla konuşabiliriz. Bir şeyler biliyor olabilir."

"Sanmam," dedi Danko gözlerini gözlerime dikerek. "Çünkü o da öldü."

90. BÖLÜM

Explorer'ımın arka koltuğundan Cappy yi aradım. "Charles Danko'nun geçmişini araştırmanı istiyorum. Sacramento' da, 1953, 54 yıllarında doğmuş. Muhtemelen artık yaşamıyor. Başka bir şey bilmiyorum. Sonuna kadar gitmeni istiyorum. Eğer adam ölmüşse, bunu kanıtlayacak ölüm kâğıdını bizzat bulmalısın."

"Baş üstüne," dedi Cappy. "Ha, senin için bir şey buldum. George Bengosian hakkında. Haklıymışsın. Chicago Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden mezun olmuş. Ama adam oraya Berkeley'den gelmiş. Bengosian 1969 yılında Berkeley'deymiş."

"Sağ ol Cappy. Büyük iş başardın. Aynı şekilde devam et."

Artık üçü de birbiriyle bağlantılıydı: Jill, Lighttower, Bengosian. Üçü de Hope Caddesi'ndeki baskınla ilişkiliydi. Ve August Spies kod adı Billy Danko ile bağlantılıydı.

Bu bilgilerle ne yapacaktım? Danko'nun söylediği gibi, hepsi bir avuç varsayımdan başka bir şey değildi.

Jacobi şehre doğru sürerken, arka koltukta biraz kestirdim. Üç gündür ilk defa uyuyordum. Saat altı civarında Adalet Sarayı'na geldik. "Merak ediyorsan söyleyeyim," dedi Jacobi, "Horluyorsun!"

"Mırıldarım ben," diye düzelttim, "mırıldarım."

Ofisime dönmeden önce Molinari'ye bir bakayım dedim. Yukarı çıkıp küçük ofisine sığıştım. İçeri girdiğimde bir toplantı yapılıyordu. Nerden çıktı bu?

Şef Tracchio masasında oturuyordu. FBI'dan Tom Roach da oradaydı. G8 İleri Güvenlik Timi'nden Strickland da oradaydı.

Heyecanımı saklayamayarak, "Lighttower oradaydı," dedim herkesin duyacağı bir sesle. "Berkeley'deymiş, tam BNA baskını sırasında. George Bengosian da oradaymış. Bütün isimler."

"Biliyorum," dedi Molinari.

91. BÖLÜM

Neelediğini anlamam bir saniyemi aldı. "BNA ile ilgili FBI dosyasını mı buldun?"

"Daha iyisi," dedi Molinari. "Hope Caddesi'ndeki baskını yöneten FBI ajanını buldum.

William Danko örgütün resini bir üyesiymiş, bundan emin olabilirsin. 1969 Eylülü'nde bombalanan Grumman'ın şubesini gözlerken görülmüş. Kod adı August Spies, örgütün telefon konuşmalarını dinlerken ortaya çıkarılmış. Çocuk masum falan değildi, Lindsay. Cinayete karışmıştı."

Molinari kendi el yazısı kâğıtlarla dolu resmi bir dosyayı ileri doğru itti. "FBI onu baskından üç ay önce takip etmeye başlamış. Berkeley hücrelerinde birkaç kişi daha varmış. FBI onlardan birini kendi tarasına çekmeyi ve muhbir olarak kullanmayı başarmış. Yirmi beş yıllık hapis cezasının bir insanı korkudan donuna ettirip başarılı bir tıp kariyerine nasıl sürüklediğini görmek çok ilginç."

"Bengosian!" dedim. Kalbim küt küt atıyordu. Haklı çıkmıştım.

Molinari başıyla onayladı. "Bengosian polis için çalışmaya başladı Lindsay. Hope Caddesi'ndeki evi onun sayesinde buldular. Bengosian arkadaşlarına ihanet etti. Haklıymışsın, dahası var."

"Lighttower," dedim beklentiyle.

"Danko'nun oda arkadaşısıymış," diye yanıtladı Molinari.

"Okul SDS'de etkin olan öğrencilere soruşturma açmış. Belki de Lighttower okula ara vermek için iyi bir vakit olduğunu düşünmüştür.

Ve baskına liderlik eden, eve ilk giren FBI ajanı da terfi almış. Yirmi yılını büroda geçirip burada, San Francisco'da emekliye ayrılmış. Adı Frank T. Seymour. Sana bir şey hatırlattı mı?"

Evet hatırlatmıştı. Fakat bu bana keyif vermemişti. Yalnızca tiksindirmişti.

Frank T. Reymour, Rincon Center'daki patlamada öldürülenlerden biriydi.

92. BÖLÜM

Gece olmuştu ve Michelle geceleri seviyordu. Oturup Simpsonlar'ın, ikinci defa gösterilen Arkadaşlar adlı bölümünü izleyebilirdi. Bütün bu işler başlamadan önceki gibi, Eau Claire'de yaşadığı çocukluğunda olduğu gibi doya doya güle bilirdi.

Altı ay yaşadıkları Oakland'daki evi terk etmek zorunda kalmışlardı. Şimdi Julia'nın Berkeley'deki evinde kalıyorlardı.

Artık eskisi gibi dışarı çıkamıyorlardı. Durum çok nazikti. Bazen televizyonda Malcolm'un resmini görüyordu, fakat ona Stephen Hardaway diyorlardı. Robert de onlarla birlikte oturuyordu. Artık dört kişiydiler. Belki yakında Charles Danko da gelecekti. Öyle görünüyordu ki oyunun sonuna, finale dair bir planı vardı. Malcolm, herkesin ağzı bir karış açık kalacak diyordu. Devasa bir şey.

Michelle televizyonu kapatıp aşağı indi. Malcolm kabloların üzerine eğilmiş, yaptığı en son aygıtın, bombanın üzerinde çalışıyordu. Bu lanet olası şeyle aynı yerde bulunmak bile Michelle'nin tüylerini ürpertiyordu.

Malcolm'un arkasından sokuldu sessizce. "Malcolm, yiyecek bir şey ister misin? Sana bir şeyler hazırlayayım mı?"

"Görüyorsun ki çalışıyorum Michelle." Bir yanıtın ziyade, azarlamaydı. Fünynin bağlanacağı kırmızı kabloyu masanın ayağına doluyordu.

Elini onun omzuna koydu. "Seninle konuşmalıyız Malcolm. Galiba ben ayrılmak istiyorum."

Mal kasılarak doğruldu. Gözlüklerini indirdi ve alnında birikmiş terleri sildi.

"Ayrılıyor musun?" dedi Mal, sanki bunu çok eğlenceli bulmuş gibi sırıtıyordu. "Nereye gideceksin bakalım? Otobüse atlayıp evine mi? Gecvvhizconsin'e? Büyük şehirde birkaç çocuğu havaya uçurduktan sonra Geewhizconsin'e Üniversitesi'ne mi kaydolacaksın?"

Michelle'in gözlerinde yaşlar birikti. Ağlamanın bir zayıflık işareti olduğunu biliyordu Michelle. Duygusal biri gibi görünmekten çok korkuyordu.

"Kes şunu, Malcolm."

"Sen aranan bir katilsin bebeğim. Baktığı küçük çocukları havaya uçuran dadı. Ne çabuk unuttun?"

Birdenbire her şeyi apaçık gördü. 11er şeyi. Bu işi, bu son işi bitirseler bile Malcolm gitmesine izin vermeyecekti. Geceleri gözlerini kapadığında, Lighttower'ın çocukları geliyordu gözlerinin önüne. Onlara kahvaltı yaptırıyor, okul kıyafetlerini giydiriyordu. Korkunç şeyler yaptığını biliyordu. Ne kadar pişman olsa da, Malcolm haklıydı, gidecek hiçbir yeri yoktu artık. O bir katil dadıydı. Ve her zaman öyle kalacaktı.

"Haydi bırak bunları," dedi Malcolm. "Burada olduğun sürece bana yardım edebilirsin. Senin şu güzel parmaklarından birine ihtiyacım var. Şu kablonun üstüne bas. Unutma, korkacak bir şey yok."

Telefonu eline aldı. "Korkma, kaya gibidir. Biz kahraman olacağız Michelle. Dünyayı kötü adamlardan kurtaracağız. Adımız tarihe geçecek."

93. BÖLÜM

Saat gecenin biri. Fakat uyumak ne mümkün?

Molinari soruşturma ekibinin odasına geldi. Ben, Poul Chin'le oturmuş devriyelerin telsizlerini takip ediyordum. Bana baktı ve göğüs geçirdi. "Charles Danko."

Önüne, masanın üstünde yeşil bir dosya attı. Üzerinde "Özel Bilgi, FBI" yazıyordu. "Bunu bulmak için arşivleri karıştırmak zorunda kaldılar."

Kanın damarımda hızlandığını hissettim. Tüylerim diken diken olmuştu. Acaba bu duygular, onu bulmak üzere olduğumuzu mu gösteriyordu?

"Michigan Üniversitesi'ne gitmiş," dedi Molinari. "İki kere asayışı bozmaktan, bir kere isyana teşvikten tutuklanmış. 73'te New York'ta ruhsatsız silah taşımaktan yakalanmış. New York'ta yaşadığı ev, bir sabah havaya uçunca kayıplara karışmış. Bir bakıyorsun burada, bir bakıyorsun yok."

"Biz de böyle birini arıyorduk."

"Pentagon'un 1972 yılında bombalanması olayıyla bağlantısı tespit edilmiş. Anlaşıldığı kadarıyla bir patlayıcı uzmanı. New York'taki evin havaya uçuşundan sonra bir daha gören olmamış. Ülke içinde olup olmadığını bile bilmiyoruz. Charles Danko tam otuz yıldır kayıp. Polis artık onu aramıyor bile."

"Beyaz Tavşan," dedim.
Dosyadan sararmış bir kâğıt çıkardı. Charles Danko için FBI'ın çıkarıp fakslamak için kullandığı siyah beyaz bir fotoğrafıydı. Üzerinde 1974 tarihi vardı. Fotoğrafta Danko'nun evinde duvarında gördüğüm çocuksu yüzün daha yaşlanmış hali duruyordu.
"İşte adamımız," dedi Molinari. "Onu nasıl bulacağız."

94. BÖLÜM

"Teğmen!" Cama vurulduğunu duydum.
İrkilerek uyandım. Saatim 6:30'u gösteriyordu. Molinari'nin Danko'yla ilgili yeni havadisler getirmesini beklerken kendimden geçmiş olmalıyım.
Kapıdaki Poul Chin'di. "Teğmen, bir an önce üçüncü hatta geçsen fena olmaz. Hemen, şimdi..."
"Danko?" dedim gözlerimi kırıştıtararak.
"Daha iyisi. Wisconsin'den bir kadın, kızının Hardaway ile ilişkisi olduğunu sanıyor. Galiba kızın yerini biliyor."
Bu sözler beynimdeki tüm uykuyu bir saniye içinde dağıttı. Chin masasına döndü ve telefon konuşmasını kaydetmeye başladı. Telefonu aldım.
Boğazımı temizledim ve, "Teğmen Lindsay Boxer," dedim.
Kadın Chin'le konuşmasında kaldığı yerden devam etti. Sesi üzgün geliyordu. Eğitimli biri değildi. Bir Orta Amerika aksanı.
"Bu kendini bir şey sanan adama güvenmemesini, birbirlerine yakışmadıklarını söyleyip durdum. Onun çok zeki olduğunu söylüyor. Zekiymiş, kıçımın kenarı. Benim Michelle'in hep dünyaya faydalı olmaya çalışır. Saftır, temizdir, kolay kanar. Ona ne dedim? 'Kızım, git okuluna. İstedğin mesleğe sahip olabilirsin.'"
"Kızınızın adı Michelle mi?" Elime bir kalem aldım. "Ve siz bayan..."
"Fontieul. Doğru, Adı Michelle Fontieul."
İsmi not aldım. "Neden bir an önce bildiklerinizi anlatmıyorsunuz?"
"Onu gördüm, ya?" diye devam etti kadın. "Orospu çocuğunu televizyonda gördüm. Herkes onu arıyor. Sevgili Michelle'ime kancayı takan adam."
"Adı Stephen değildi ama. Telefonda ne demişti? Malcolm? Evet Malcolm. Arabalarıyla batıya giderken buradan geçtiler. Adam ya Portland'lı ya da Washington'luydu. Kızımı şu protesto işine soktu. Söylediklerinin yansınsı bile anlamadım. Onu uyarmaya çalıştım."
"Bu adamın televizyonda gördüğünüz adamla aynı kişi olduğundan emin misiniz?" diye bastırdım.
'Eminim tabii. Saçı şimdi biraz farklı ama. Sakalı yoktu. Belliydi..."
Araya girdim. "Kızınızla en son ne zaman konuştunuz bayan Fontiel?"
"Bilmem. Belki üç ay oldu. Beni hep arar. Asla telefon numarasını bırakmaz. Son aradığında sesi biraz tuhaf geliyordu. Bana onu çok iyi yetiştirdiğimi söyledi. Beni çok sevdiğini. Kötü işlere karışmasından korkuyorum."
Söyledikleri bildiklerimizle uyuyordu. Hardaway hakkında bildiklerimiz, KGB adlı bardan aldığımız tarif. "Kızınızı arayabileceğiniz bir telefon, bir adres var mı?"
"Elimde bir adres var, galiba bir arkadaşının adresi. Posta kutusu. Michelle eğer bir şey göndermek islersem, oraya gönderebileceğimi söylemişti. Posta kutusu 3338. Broad Caddesi, Oakland, Kaliforniya."
Chin'e baktım, ikimiz de aynı anda not alıyorduk. Posta kutusunun olduğu bina bir iki saat sonra açılacaktı. FBI'ı kadınla görüşmek için Wisconsin'e göndermemiz gerekiyordu. Kızının bir resmini almak için. Ondan kızını tarif etmesini istedim.
"Sarışın, mavi gözlü." Kadın durakladı. "Michelle her zaman çok güzel bir kızdı, bunu kimse inkâr edemez. Şu anda doğru şeyi yapıp yapmadığımdan emin değilim. O sadece bir çocuk Teğmen."
Bizi aradığı için teşekkür ettim. Eğer kızı bu işe karışmışsa, karıştığından emindim, ona adil davranılması için elimden geleni yapacağımı söyledim.
"Sizi bir memur arkadaşına bağlayacağım," dedim. "Fakat bundan önce size bir şey daha sormak istiyorum." İlk günlerde aklıma bir soru takılmıştı. "Kızınızın akciğer sorunu lalan var mı."

"Evet var, ne oldu ki?" dedi duraklayarak. "Astımı vardı, küçüklüğünden beri. On yaşından beri spreyini yanında taşır. Camın öte yanındaki Chin'e baktım. "Sanırım Wendy Raymore'u bulduk."

95. BÖLÜM

Cindy Thomas her sabah yaptığı gibi işe gitmek için Market Caddesi'ndeki otobüse atladı. Fakat o gün, sanki birdenbire bir şey olacaktı gibi bir önsezi vardı içinde. En azından August Spies öyle olacağını söylemişti.

Otobüs bugün çok kalabalıktı, oturacak yer kalmamıştı. Ancak iki durak sonra oturacak bir yer buldu. Her sabah yaptığı gibi Chronicle' ı açtı ve birinci sayfaya göz gezdirdi. Vali Fiske, Molinari ve Trachhio'nun birlikte çekilmiş bir fotoğrafı vardı. G8 toplantısı iptal edilmemişti. Billy Danko ile muhtemel bağlantıya dair yazdığı yazı hemen üst soldaydı.

Kızıla boyalı saçları küt kesimli bir kız ona doğru yaklaştı. Cindy başını kaldırıp baktı. Kıza dair bir şeyler ona tanıdık geldi. Sol kulağında üç tane küpe vardı, saçında da altmışların barış işaretini andıran bir toka. Sıradan, fakat güzel bir kızdı.

Cindy başını çevirip camdan dışarı baktı. Market Caddesindeki mağazaların önünden geçiyorlardı. Yanındaki adam Van Ness'e geldiklerinde inmek için yerinden kalktı.

Az önce ayakta dikilen kız yanına olurdu. Cindy ona gülümsedi ve gazetenin sayfasını çevirdi. G8 toplantısı ile ilgili diğer makaleler vardı bu sayfada. Kız sanki başını uzatıyor ve onunla birlikte okuyordu.

Sonra gözleri karşılaştı. "Biliyor musun, asla durmayacaklar," dedi kız.

Cindy gönülsüz gülümsedi; sabahın bu kör vaktinde canı hiç muhabbet etmek istemiyordu. Fakat kız başını çevirmeyip gözlerinin içine bakmaya devam etti.

"Asla durmayacaklar Bayan Thomas. Ben elimden geleni yaptım. Senin dediğin gibi yaptım, denedim."

Cindy donup kaldı. Sanki çevresindeki her şey aynı anda donmuştu.

Kızın yüzüne daha dikkatli baktı. İlk başta görüldüğünden daha yaşlıydı, yirmi beş lalan. Cindy önce adını nereden bildiğini sormak istedi, lakat tam o anda her şeyi apaçık anladı.

Bu kız internet üzerinden konuştuğu kızdan başkası değildi. Jill'in öldürülmesine yardım edenlerden biriydi bu kız. Muhtemelen polisin aradığı dadiydı.

"Dinle. Gizlice dışarı çıktım, burada olduğumu bilmiyorlar. Korkunç bir şey olacak," dedi kız. "G8 toplantısında. Başka bir bomba. Belki daha kötüsü. Nerede olacağını bilmiyorum, fakat bu seferki büyük bir şey olacak, en büyüğü. Bir sürü insan ölecek. Onları durdurmalısın."

Cindy'nin vücudundaki bütün sinirler gerilmişti. Ne yapmalıydı? Onu yakasından yakalamak, bağırarak, otobüsü durdurmak? Kentteki bütün kolluk kuvvetlerinin aradığı kişi yanı başında oturuyordu. Fa kal bir şeyler onu engelledi. "Bunları bana niye anlatıyorsun?" diye sordu.

"Çok üzgünüm Bayan Thomas." Kız Cindy'nin koluna dokundu. "Hepsi için çok üzgünüm. Eric, Caitlin. Savcı, arkadaşın. Farkındayım, çok korkunç şeyler yaptık... Keşke geri dönüp engelleyebilsem, ama yapamam."

"Teslim olmak zorundasın." Cindy dimdik kızın yüzüne baktı. Sonra da etrafına bakındı, yolculardan birinin onları duymasını istemiyordu. "Her şey bitti. Kim olduğunu biliyorlar."

"Sana bir şey getirdim," dedi kız onun söylediklerini dinlemeyerek. Cindy'nin avucuna katlanmış bir kâğıt koydu. "Onları nasıl durduracağımı bilmiyorum. Belki böyle. Bu sırada onlardan ayrılmamak benim için daha doğru olur. Çünkü plan son anda değişebilir."

Otobüs Metro Civic Center'da durdu. Cindy kızın verdiği kâğıdı açtı.

Şunlar yazıyordu: 722, 7. Cadde, Berkeley.

"Aman Tanrım," dedi Cindy soluğunu tutarak. Kız ona gizlendikleri yerin adresini vermişti.

Birdenbire ayağa kalktığını gördü kızın. Kapıya doğru gidiyordu. Arka kapı tıslayarak açıldı.

"Oraya geri dönemezsin!" diye haykırdı kızın arkasından.

Kız dönüp ona baktı, fakat yürümesine devam etti.

"Bekle!" diye bağırdı. "Oraya geri gitme."

Kız şaşırmış, ne yapacağını bilemez görünüyordu. Bir saniye kadar durakladı.

"Üzgünüm," dedi sonunda. "Bu şekilde olması lazım." Ardından aceleyle otobüsten indi.

Cindy hızla kapıya koştu. Kapanmış olan kapıyı yumrukladı. Şoföre kapıları açmasını haykırdı. Acil durum! Otobüsten inip durağa atladığında, Michelle Fontiel sabah kalabalığına karışıp gözden kaybolmuştu.

Cindy vakit kaybetmeden Lindsay'i aradı. "Nerede olduklarını biliyorum. Elimde adresleri var!"

BEŞİNCİ KİTAP

96. BÖLÜM

Berkeley, 7. Cadde 722'deki beyaz, köhne evin etrafında kent tarihinin en büyük baskın timi toplanıyordu. San Francisco SWAT timi, Berkeley ve Oakland'ın resmi polisleri, FBI'dan ve DHS'den ajanlar.

Bölge tamamen trafiğe kapatılmıştı. Komşu evler tek tek ve sessizce boşaltılmıştı. Bomba ekibi hazırды. Ambulanslar hemen geride hazır bekliyordu.

Yirmi dakika önce evin önüne gri renkli bir Chevy minibüs park etmişti. Ev doluydu.

Washington'la telefon temasında olan Molinari'nin yakınında bir yerlerde duruyordum. Baskın timinin başında özel Operasyonlar Şefi Joe Szerbiak vardı.

"Yapacağımız şey şu," dedi Molinari, evden on metre kadar uzakta sokağa yan park etmiş bir polis arabasının arkasına diz çökerek. "Önce telefonla arıyoruz. Teslim olmaları için bir şans ver onlara. Teslim olmazlarsa," dedi Szerbiak'a bakarak. "Seninler."

Planımız göz yaşartıcı bomba kullanmak Ve içeridekileri dışarı çıkmaya zorlamaktı. Eğer dışarı soğuk çıkarlarsa, yani silahsız çıkıp teslim olurlarsa, onları yere yatırıp tutuklamayı düşünüyorduk.

"Ya sıcak çıkarlarsa?" diye sordu Joe Szerbiak, bir yandan kurşun geçirmez yeleğini bağlıyordu.

Molinari omuzlarını silkti. "Eğer ateş ederek çıkarlarsa, onları indirmek zorundayız."

Oyunun en tehlikeli kartı patlayıcılardı. Ellerinde bomba olduğunu biliyorduk. İki gün önce Rincon Center'da olanlar hâlâ hafızalardaydı.

Baskın timi hazırlandı. Birçok keskin nişancı yerini almıştı. Kurşun geçirmez bir minibüsle binaya yaklaşıp içeri dalecek olan ekip harekete geçmek için işaret bekliyordu. Cindy Thomas da yanımızdaydı. İçerideki bir kız ona güveniyordu. Adı Michelle'di kızın ve büyük ihtimalle aradığımız dadiydi.

Gergindim, sabırsızlanıyordum. Bu işin bitmesini istiyordum. Daha fazla kan dökülmeden, bir an önce bitmesini.

"Sizce burada olduğumuzu biliyorlar mı?" diye sordu Tracchio bir devriye arabasını siper edinip kısıp gözleriyle uzaktaki evi tarayarak.

"Biliniyorlarsa bile," dedi Molinari, "yakında öğrenirler." Szerbiak'a döndü. "Yüzbaşı," dedi başıyla onay vererek, "şu telefonu ara."

97. BÖLÜM

7. Cadde 722 numarada, tam bir hengâme yaşanıyor.

Robert eline bir otomatik tüfek almış, eğilerek ön pencerelerden birinin altına gitmiş ve dışarıda olanlara bakıyordu. "Koca bir orduyla gelmişler! Her taraf polis kayıyor!"

Julia çığlıklar atıyor, aklını kaçırmış biri gibi davranıyordu. "Size evimden gitmenizi söylemişim! Gidin demişim!" Dönüp Malcolm'a baktı. "Şimdi ne yapacaksın? Biz şimdi ne yapacağız?"

Malcolm soğukkanlı görünüyordu. Pencereye gitti ve perdenin aralığından dışarı baktı. Sonra öteki odaya gidip elinde bir çantayla geri döndü. "Muhtemelen öleceğiz," diye yanıtladı.

Michelle'nin kalbi saniyede bin defa atıyor gibiydi. Her an kapı kırılabilir, üniformalı, silahlı adamlar içeri dalebilirdi. Bir parçası korkuyla titriyor, bir parçası utanç hissediyordu. Arkadaşlarını ele vermişti o. Uğruna savaştıkları her şeye ihanet etmişti. Fakat geçmişte kadınların ve çocukların öldürülmesine yardım etmişti. Şimdi belki bu cinayetleri durdurabilirdi.

Birden telefon çaldı. Bir an için herkes dönüp telefona baktı, hiç kimse kıpırdamıyordu. Telefonun zili bir alarm zili gibiydi.

"Yanıtla," dedi Robert Malcolm'a. "Lider değil misin, yanıtla."

Malcolm telefona doğru yürüdü. Dördüncü, beşinci çalışıyordu. Nihayet telefonu aldı eline.

Bir saniye öylece dinledi. Yüzünde herhangi bir şaşkınlık veya korku belirtisi yoktu. Hatta gerçek adını bile söyledi. Gururla, "Stephen Hardaway," dedi.

Sonra, uzun bir süre dinledi. "Duyuyorum," dedi sonra. Ahizeyi yerine koydu, yutkundu ve etrafına baktı. "Bunun son şansımız olduğunu söylüyorlar. Gitmek isteyen varsa, şimdi gidebilir."

Odanın içine bir ölüm sessizliği çöktü. Robert penceredeydi. Julia sırtını duvara dayamıştı. Malcolm şok olmuş ve cevapsız kalmış görünüyordu. Michelle bu belaya neden olduğu için ağlamak istiyordu.

"Beni yakalamalarına izin vermeyeceğim," dedi Robert. Otomatik tüfeğini hazırladı. Sırtını mutlak kapısına dayadı ve kapının önüne park edilmiş minibüse baktı.

Göz kırparak veda etti kalanlara. Kapıyı sonuna kadar açtı ve koşarak dışarı çıktı.

Minibüsten yaklaşık bir buçuk metre uzakla silahını kaldırdı ve polis barikatlarının bulunduğu yöne doğru çevirdi, iki el silah sesi duyuldu, iki el. Robert olduğu yerde dondu. Yüzünde şaşkın bir ifade, göğsü kıpkırmızı kanla kaplanmış, kendi etrafında döndü.

"Robert!" diye çığlık attı Julia. Tabancasının kabzasıyla pencerenin camını kırıp rasgele ateş etmeye başladı. Ardından içeri çekti kendini ve bir daha hareket etmedi.

Birdenbire ön pencereden içeri siyah bir teneke kutu girdi. Kutunun içinden duman çıkmaya başladı. Ardından başka bir siyah kutu daha. Sert, acı bir duman kapladı içeriyi, Michelle ciğerlerine bir pençe yemiş gibi oldu.

"Yandık Malcolm," diye bağırdı. Ona bakıyordu. Malcolm orada, yüzünde hiçbir korku belirtisi olmadan dimdik dikiliyordu.

Elinde bir cep telefonu vardı.

"Teslim olmaya niyetim yok," dedi.

"Ben de olmayacağım," dedi Michelle başını iki yana sallayarak.

Malcolm gülümsedi, "Sen küçük, ama cesur bir kızsın," dedi.

Michelle onun dört rakamı tuşlamasını seyretti. Bir saniye sonra telefon çaldı. Çantadan geliyordu.

İkinci defa çaldı.

Üçüncü...

"Unutma," dedi Malcolm derin bir nefes alarak, "Kaya gibi sağlamdır. Öyle değil mi, Michelle?"

98. BÖLÜM

Ev otuz metre ötemizde havaya uçtuğunda, bir polis arabasının ardına pustuk.

Pencerelerden turuncu bir alev fışkırdı. Sanki temeliyle birlikte havaya fırladı ev. Korkunç bir bulut tavana kadar bütün bölmelerini geçerek dağıttı evi.

"Yere!" diye bağırdı Molinari. "Yere yatın!"

Patlama şiddetiyle geriye itildik. Yanımda ayakta duran Cindy'i tutup kendimle birlikte yere yatırdım. Tepemizden sıcak bir hava, evden fırlayan enkazlar uçtu.

Üstümüzü yakıcı bir duman kaplarken, öylece yerde kaldık. Birkaç çığlık işitildi, "Kahretsın. İyi misin?"

Ağır ağır ayağa kalktık. "Aman Tanrını..." diye mırıldandı Cindy.

Bir saniye önce beyaz bir ahşap evin bulunduğu yerde, şimdi yalnızca dumanlar, alevler ve duvar enkazları vardı.

"Michelle," diye mırıldandı Cindy. "Haydi Michelle."

Rüzgârın alevleri kamçılmasıyla yangının yükselişini izledik. Evden dışarı kimse çıkmadı. Böyle bir patlamadan hiç kimse sağ çıkamazdı.

Sirenler çalmaya başladı. Her taraftan telsizlere haykırılı yordu. Polislerin telsizlerine bağırdıklarını duydum. "7. Cadde 722'de büyük bir patlama oldu."

"Belki de Michelle evde değildi," dedi Cindy, gözlerini enkaza dönmüş evden ayırmadan. Kolumu onun beline doladım. "Onlar Jill'i öldürdü Cindy."

İtfaiye alevleri söndürdüğünde ve geriye yalnızca tüten bir enkaz yığını kaldığında, acil servis elemanları enkazları karıştırmaya başladı. Enkaz araştırmasına bizzat katıldım.

Bitmiş miydi artık? Tehlike sona ermiş miydi? İçeride kaç kişi vardı? Bilmiyordum. Belki dört, belki beş kişiydiler. Hardaway muhtemelen ölmüştü. Acaba Charles Danko da burada mıydı? August Spies?

Claire geldi. Üzerleri örtülmüş olan cesetlerin yanında çömeldi, fakat kimlikleri tespit edilemez haldeydi.

"Bir beyaz erkek arıyorum," diye seslendim ona, "elli yaşlarında."

"Görünüşe göre toplam dört kişiymiş," dedi. "Zenci olanı kapının önünde vurulmuş. İçeride üç tane daha var. İki kadın."

Joe Molinari olup bitenleri Washington a anlatan son durum raporunu verir vermez yanıma geldi. "İyi misin?" diye sordu.

"Bu son değil," dedim enkaz yığına bakarak.

"Danko?" dedi omuzlarını silkerek. "Adli tıp cesetleri teşhis ettiğinde bunu anlarız. Fakat her durumda adamın şebekesi, hücresi tahrip oldu. Bomba da gitti. Artık ne yapabilir ki?"

Enkazın içinde bir şey gördüm. Bir saç tokası. Neredeyse komik bir şeydi. Eğilip aldım. Toka elimde, "Halkın sesi duyulsun," dedim Molinari ye.

Tokanın üzerinde barış işareti vardı.

99. BÖLÜM

Charles Danko San Francisco sokaklarında amaçsızca dolaşüyor, Berkeley'de olanları düşünüyordu. Arkadaşları amaçları uğrana ölmüş, tıpkı yıllar önce William'a olduğu gibi, şehit düşmüşlerdi.

Hemen şimdi burada yüzlerce insanı öldürebilirim. Hemen şimdi.

Yüzlerce insanı öldürdüğü bir katliam yapabilirdi ve polis onu saatlerce bulamazdı. Eğer dikkatli düşünürse, dikkatli planlarsa, onu belki hiç bulamazlardı.

Hepiniz ölüsünüz, siz ey pahalı takını elbiseleri içinde dünyadan habersiz yaşayanlar.

Sen de ölüsün hey sarışın bomba.

Sen de ölüsün. Ve sen. Sen de orospu çocuğu. Sen de.

Şu öfkeyi şimdi şurada boşaltsaydı, ne güzel olurdu.

Polis, FBI insanları "korumaya takmıştı.

Her konuda yanılmışlardı, öyle değil mi?

Bütün yaptıklarının adalet ve intikamla ilgili olduğunu bir türlü kavrayamamışlardı. Bu iki kavramın birbirine ne kadar yakın olduğunu bilmiyorlardı. O kardeşi William'ın yolundan gidiyordu, kardeşine bir zamanlar ilham veren düşleri gerçekleştiriyor, aynı zamanda intikamını alıyordu. İki amaç bir amaçtan daha iyiydi. İki neden, iki öfke.

Önünden geçtiği yüzler, pahalı kıyafetler, saçma sapan mağazalar gözlerinin önünde bulanıklaşmaya başladı. Hepsi suçluydu. Bütün ülke suçluydu.

Yine de anlamadılar bunu. Henüz anlamadılar.

Savaş işte bu altın sokaklardaydı, savaş burada olmaya devam edecekti.

Bu savaşı artık kimse durduramazdı.

Çünkü her zaman başka askerler olacaktı.

Kendi de yalnızca bir asker değil miydi?

Bir telefon kulübesinin önünde durup iki telefon konuşması yaptı.

İlki, başka bir askerle.

İkincisi rehberiyle. Ona her şeyi öğreten, kendini nasıl kullanacağını öğreten insan.

Charles Danko kararını vermişti. Yarın kâbus günü olacaktı.

100. BÖLÜM

Ertesi gün G8 toplantısının başta planlandığı tarihte yapılması kararı alındı. Tepedekiler, Washington'daki sert çocuklar bu şekilde olmasını istiyordu. Öyle olsun.

Golden Gate Köprüsü'ne bakan Legion of Honor Sarayı'ndaki Rodin Galerisi resepsiyon yeri olarak belirlenmişti.

Ülkenin en çok sevilen Afroamerikanlarından, Başkan Yardımcısı Eldridge Neal karşılayacaktı konukları. Bütün üniformalılar meydanları ve sokakları tutmuştu. Herkes en az üç kez kimlik kontrolünden geçecekti, bütün çöp tenekeleri, bütün havalandırma boruları patlayıcı bulma konusunda uzman polis köpekleriyle kontrol edilecekti.

Fakat Danko hâlâ oralarda bir yerlerdeydi.

Ve Cari Danko hâlâ oğluyla aramızdaki tek bağlantıydı.

Departmanın geri kalanı kendini G8 partisine hazırlarken, Sacramento'ya doğru yola koyuldum. Cari Danko beni tekrar gördüğüne şaşırılmış gibiydi. "Ben de bugün madalya törenine gidersin diye düşünmüştüm. Sizinkiler genç çocukları öldürmeden rahat edemiyor anlaşılan. Anlat bakalım, ne için geldin?"

"Oğlunuz," dedim.

"Oğlum öldü."

Fakat Danko kapıyı açık bırakarak içeri girdi, onun peşinden inine girdim. Şömineyi yakmıştı. Şöminenin önünde diz çöktü ve ateşi karıştırdı.

"Daha önce söylediğim gibi, Willam mevzusunu otuz yıl önce açmanız gerekiyordu."

"Billy değil konu, Charles."

Danko bir an durakladı. "Federallere anlatmıştım..."

Sözünü yanda kestim, "Biliyoruz. Kayıtlarını biliyoruz Bay Danko. Yaşadığını biliyoruz."

Yaşlı adam sırttı. "Siz dur nedir bilmez misiniz? Önce William, şimdi de Charlie. Sen git madalyanı al Teğmen. Katilleri buldunuz. Buraya gelip Charlie'nin hayatta olduğunu söylemeni neye borçluyum?"

"George Bengosian," diye yanıtladım.
"Kim?"
"George Bengosian. ikinci kurban. Berkeley'de Billy'nin arkadaşıydı. Çok yakındılar. Oğlunuzu ihbar eden kişiydi o."
Danko koltuğunda kıpırdandı. "Bu ne demek oluyor?"
"Ve Frank Seymour. Geçen günkü Rincon Center patlamasında öldürüldü. Oğlunuzu öldüren Hope Caddesi baskınını yöneten kişiydi o. Charles yaşıyor. Yaşıyor ve masum insanların canını alıyor Bay Danko. Galiba çıldırmış. Bence siz de aynı şeyi düşünüyorsunuz."
Yaşlı adam derin bir nefes aldı. Gözlerini ateşe dikti, sonra ayağa kalkıp masaya doğru yürüdü. Alttaki bir çekmecedен bir demet mektup çıkardı. Onları önümdeki kahve sehпасının üzerine attı.
"Ben yalan söylemedim. O benim için öldü. Onu bir kez gördüm, Seattle'da bir sokağın köşesinde yalnızca beş dakikalığına. Ondan beridir otuz yıl var ki yüzünü görmedim. Birkaç yıl önce bunlar gelmeye başladı. Yılda bir kere, doğum günümde."
Tanrım, başından beri haklıymışım. Charles Danko yaşıyor...
Mektupları alıp adreslerine baktım.
Yaşlı adam omuzlarını silkti. "Bir üniversitede mi ne öğretmenlik yapıyor."
Zarflara tek tek bakmıştım, hiçbirinde gönderen adresi yoktu. Fakat son dördü Portland damgası taşıyorlardı. Bir tanesi dört ay önce, 7 Ocak'ta atılmıştı.
Portland.
Birden aklıma bir şey geldi. Bu bir rastlantı olamazdı. Stephen Hardaway Portland'da okumuştı. Yaşlı adama baktım. "Öğretmenlik yapıyor," dediniz, "nerede?"
Adam başım iki yana salladı. "Bilmiyorum."
Fakat ben biliyordum. Birdenbire her şey aydınlanmıştı benim için.
Danko Reed'deydi. Kesinlikle. Bütün bu süre boyunca üniversitede öğretmenlik yapıyordu.
Stephen Hardaway'le de bu sayede tanışmışlardı.

101. BÖLÜM

Joe Molinari'yi aradım, Legion of Honor Sarayı'ndaydı. Başkan yardımcısının resepsiyonu iki saat içinde başlayacaktı. G8 başlamıştı.
"Sanırım Danko'nun yerini biliyorum," dedim cep telefonuma haykırarak. "Reed Kolej'de. Pordand'da. Orada öğretmenmiş. Stephen Hardaway de Reed'de okumuştı. Elimizde kilerle uyuyor."
Molinari bana yoluma devam etmemi, üniversiteye bir FBI ekibi göndereceğini söyledi. Sirenleri açmış, otoyolda son hız ilerliyordum. Güney Vollejo'ya varmıştım, fakat daha fazla bekleyemedim, üniversitenin numarasını buldum.
Kendimi santral görevlisine tanıttım, beni akademik araştırmalar dekanı Michael Picotte'ye bağladı. O telefonu yanıtlarken, FBI ajanları da üniversiteye varmak üzereydi.
"Acil olarak profesörlerinizden birinin yerini tespit etmek zorundayız. Çok acil bir durum," dedim dekana. "Elimde bir isim ya da bir tarif yok. Gerçek adı Charles Danko. Elli yaşlarında falan olmalı."
"Danko?" diye mırıldandı dekan. "Üniversitemizde Danko isminde hiç kimse yok. Profesörlerimizin çoğu, ben de dahil olmak üzere elli yaşlarındadır."
Sabrımı, şevkimi yitirmek üzereydim. "Faksınız var mı? diye sordum.
"Bana bir faks numarası verebilir misiniz?"
Telsizle ofisi aradım ve Lorraine'i buldum. Ondan FBI'ın yetmişli yıllarda Charles Danko için çıkarmış olduğu aranyor ilanını bulmasını istedim. Resim hâlâ işimize yarayabilirdi. Dekan Picotte laks gelirken beni hatta bekletti.
Bu esnada Bay Bridge e yaklaşıyordum; San Francisco International Havaalanı yalnızca yirmi dakika ötemdeydi. Yoksa uçağa atlayıp Portlant'a mı gitmeliyim diye soruyordum kendime. Belki de doğrusu buydu, uçağa atlayıp Reed'e gitmek.
"Tamam, faksı aldım," dedi Dekan tekrar hatta geldiğinde. "Bu bir aranyor ilanı..."
"Dikkatli bakın," dedim. "Lütfen... Sima tanıdık geliyor mu?"
"Aman Tanrım..." dedi dekan nefesini tutarak.

"Kim o? Bir isme ihtiyacım var!" diye haykırdım telefonda. Picotte'nin tereddüt içinde olduğunu hissediyordum. Söz konusu olan üniversiteden birini, hatta belki bir arkadaşını ele vermektir.

Köprüden çıkıp Harrison Caddesi'ne saptım. "Sayın Dekan lütfen... Bir isme ihtiyacım var! İnsan hayatı söz konusu."

"Stanzer," dedi dekan sonunda. "Jeffrey Stanzer'e benziyor. Galiba... Kesinlikle Jeflrey Stanzer bu."

Bir kalem çıkarıp aceleyle ismi not ettim. Jeffrey Stanzer. Stanzer, Danko'ydu.

Danko August Spies'ti. Ve hâlâ serbestti.

Caddenin kenarına park ettim. "Jeffrey Stanzer'i bulabileceğimiz kesin bir adres vermek zorundasınız. Bu bir cinayet soruşturması! Stanzer bir katil. Tekrar cinayet işleyecek."

Dekan derin bir nefes aldı. "San Francisco'dan aradığınızı söylemişsiniz, değil mi?"

"Evet."

Bir süre konuşmadı. "O da orada... Jeflrey Stanzer G8 zirvesinde bir konuşma yapacak. Sanırım konuşma bu gece yapılacak."

Tanrım, Danko oradaki herkesi öldürecek.

102. BÖLÜM

Charles Danko Legion of Honor Sarayı'nın önündeki parlak ışıklar altında dimdik duruyordu. Bedeni heyecan, gerginlik ve sevinçle titriyordu. Bu onun gecesi idi. Ünlü olacaktı, kardeşi William da onunla birlikte.

Onu tanıdığını sanan herkes burada, bu akşam San Francisco'da konuşma yapacağını duysa küçük dilini yutardı. Jeffrey Stanzer'in yılları sıkıcı akademik hayatla, gözlerden saklanmakla geçmişti. Polisten uzak durmakla.

Fakat bu gece, sıkıcı bir konuşma yapmaktan çok daha cesur bir şey yapacaktı. Hiçbir teorinin, hiçbir analizin şu dakikada bir anlamı yoktu. Bu gece tarihi yeniden yazacaktı.

San Francisco'daki bütün polisler onu arıyordu, Agust Spies'ı. Manidar olan da, onu ön kapıdan içeri bizzat kendi elleriyle alacak olmalarıydı!

Zevkle titredi. Çantasını iyi ütülenmemiş smokinine dayadı. Çantanın içinde konuşması vardı: Üçüncü Dünya emek pazarlarına yatırılan sermayenin etkileri üzerine bir analiz. Deyim yerindeyse, ömrünü harcadığı bir çalışma. Fakat onun hakkında gerçekte ne biliyorlardı? Hiçbir şey. Adını bile duymamışlardı.

Hemen önünde smokinler, elbiseler içindeki güvenlik görevlileri ekonomistlerin, büyükelçilerin karılarının, böylesi yerleri doldurmayı seven, kendi kendilerini önemli ilan etmiş insanların ceplerini ve çantalarını araştırıyorlardı.

Hepsini birden öldürebilirim, diye düşündü. *Kim tutar beni?* Buraya dünyayı biçimlemeye, rekabet edecek, kendini savunacak gücü olmayan hayatlara kendi parmak izlerini bırakmaya gelmişlerdi. *Kan emiciler*, diye düşündü. *Çirkin, rezil insan müsveddeleri. Hepsi ölümü hak ediyor. Tıpkı Lighttower ve Bengosian gibi.*

insanlar Rodin'in *Düşünen Adam* heykelinin bir kopyasının önünde sıra olmuşlardı. Bacaklarında bir sinir seğirmesi hissetti. Danko, nihayet, siyah bir gece elbisesi giymiş çekici bir kadına, VIP davetiyesini gösterdi. Kadın muhtemelen FBI'dandı. Eteğinin altında bir silah sakladığına kuşku yoktu. *Aletli piliç*, diye düşündü Danko.

"İyi akşamlar efendim," dedi kız ve ismini listeden kontrol etti. "Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz, Profesör Stanzer, rica etsem çantanızı güvenliğe verebilir misiniz?"

"Elbette. Ama içinde yalnızca konuşmam var," dedi Danko, sinirli bir akademisyen gibi çantasını uzatırken. Bir güvenlik elemanı bir metal detektörünü vücudunda aşağı yukarı doluşturırken ellerini iki yana açtı.

Güvenlik elemanı üstten ceketim yokluyordu. "Nedir bu?" diye sordu küçük bir plastik kutuyu göstererek. Plastik kutunun içinde bir ecza etiketi ve yanında ilacın kendi ismine yazılmış reçetesi vardı. Kutu, Stephen Hardaway'ın şaheserlerinden biriydi. Zavallı Stephen. Zavallı Julia, Robert ve Michelle. Onlar askerdi. *Tıpkı onun gibi.*

"Astımım için," diye yanıtladı Danko. Öksürdü ve ciğerlerini gösterdi. "Proventil. Her konuşmadan önce biraz almam gerekiyor. Hatta yanımda bir tane daha var."

Görevli bir süre düşündü. Gerçekten de çok eğlenceliydi bu. O ve Stephen kutuyu bu mükemmel haline birlikte getirmişlerdi. Dünyanın en korkunç zehri elindeyse, bombaya, silaha ne gerek var?

William benimle gurur duyacak!

"Girebilirsiniz efendim." Güvenlik görevlisi eliyle içeriye buyur etti Charles Danko'yu. "İyi akşamlar dilerim." "Ah, iyi olacak, iyi olacak."

103. BÖLÜM

Polis sirenimi çalıştırdım, Nes yakınlarında bir kırmızı ışığı duraklamadan geçerek, Geary'ye yöneldim. Legion of Honor Sarayı, önümdeki yol bomboş olsa bile en az on dakikalık uzaklıktaydı.

Molinari'nin cebini aradım, ulaşamıyordu.

Emniyet müdürüne ulaşmaya çalıştım, telefona yardımcılardan biri cevap verdi. Molinari'nin kalabalığın içinde bir yerlerde olduğunu söyledi. "Şu anda içeri başkan yardımcısı giriyor," dedi. "İşte."

"Beni dinle!" diye bağırdım, trafiği sirenlerimle delip geçerken. "Tracchio'yu ya da Molinari'yi bul. Hangisi olursa telefonu ona ver. Ülke güvenliği söz konusu. O sırada kiminle konuşuyor olurlarsa olsunlar. Duydun mu! Durma, çabuk!"

Hızla ilerlerken saate baktım. Bomba her an patlayabilirdi. Elimizdeki tek şey, Charles Danko'nun otuz yıl önce çizilmiş polis resmiydi. Onu görsem tanıyıp tanıyamayacağımdan bile emin değildim.

Bir türlü geçmek bilmeyen bir dakikanın sonunda cep telefonumdan bir ses duyuldu. Molinari'ydi.

"Joe," dedim telefonda, "dinle, Charles Danko orada! Şu anda orada! Jeffrey Stanzer ismini kullanıyor. Konferanstaki konuşmacılardan biri. Ben üç dakika sonra oradayım. Adamı bul ve indir!"

Çabucak sarayı boşaltmak ya da Stanzer'in ismiyle ilgili bir anons yapıp yapmamayı tartıştık. Molinari her ikisine de karşı çıktı. İlk alarm belirtisinde, adam planını uygulamak için harekete geçebilirdi.

Nihayet 34. Caddeye girdim, bir otoparkın içinden geçip Legion of Honor'a doğru tırmanmaya başladım. Sarayın önü göstericiler tarafından kapanmıştı. Polis arabaları yolu kapatmıştı.

Bir polis içeri girenlerin kimlik kontrolünü yapıyordu. Pencereyi açıp rozetimi gösterdim ve gücümün yettiğince kornaya bastım. Sarayın önündeki trafik adasını dolduran limuzinler ve polis arabaları arasında biraz yol alabildim. Arabamı sütunlu kapının önünde bırakıp koşmaya başladım. Telsizle konuşan federallere çarpıp duruyordum, her seferinde rozetimi gösterip, "Bırakın, acil durum," diye haykırıyordum.

Nihayet binaya girebildim. Koridorlar ağzına kadar bürokratlarla, ekonomistlerle doluydu.

Molinari yi gördüm, elindeki telsize emirler yağırdırıyordu. Yanına koştum. "O burada," dedi, "adı konuk listesinde işaretlenmiş. Şu anda içeride."

104. BÖLÜM

Her yerde büyükelçiler, hükümet üyeleri, işadamları vardı, sohbet ediyor, şampanyalarını yudumluyorlardı. Bomba her an patlayabilirdi. Başkan yardımcısı güvenli bir yere alınmıştı. Charles Danko'nun yerini bilmiyorduk, herhangi bir yerde olabilirdi. Aklından neler geçtiğini ise, bir tek Tanrı bilirdi. Piçin görünüşüne dair bir bilgimiz bile yoktu!

Molinari bana kendi frekansına ayarlanmış bir küçük telsiz verdi. "Polis resminin getirilmesini istedim. Ben sol tarafa bakacağım. Bağlantıyı koparma Lindsay. Ve kahramanlık yapmaya kalkışma." Kalabalığın içinde yol almaya çalıştım. Zihnimde Charles Danko'nun otuz yıl önceki görüntüsünü canlandırıp, onu kalabalıktaki yüzlerle karşılaştırıyordum. Keşke Reed'deki dekandan ona dair bir tarif alsaydım. Her şey fazla hızlı gelişmişti. Her şey hâlâ çok hızlı olup bitiyordu.

Neredesin Danko? Neredesin Allah'ın helası?

"Ana salonu araştırıyorum," dedim elimdeki telsize. "Onu göremedim."

"Ben soldaki eklentideyim," dedi Molinari. "Henüz bir şey yok. Ama buralarda olması lazım."

Her bir yüze dikkatle bakıyordum. Tek üstünlüğümüz, bizim bildiğimizi bilmiyor olmasıydı. Birkaç federal sessizce kalabalığı dışarı çıkarıyordu. Bir paniğe yol açamazdık, kendimizi ele vermiş olurduk.

Fakat onu hiçbir yerde göremedim. Neredeydi lanet olası?

Bu gece için planı neydi? Çok büyük bir olay olacaktı, bundan emindim, çünkü bizzat teşrif etmişti.

"Rodin heykeline doğru yürüyorum," dedim Molinari ye. Etrafım mermer kaideler üzerinde bronz heykellerle çevriliydi. insanlar şampanyalarını yudumluyorlardı. Heykellerin yakınında toplanmış bir kalabalığa yaklaştım.

"Burada ne oluyor?" diye sordum siyah elbiseli bir kadına.

"Başkan yardımcısı," dedi, "her an gelmesi bekleniyor." Başkan yardımcısı gizlice götürülmüştü, fakat hiç kimsenin bundan haberi yoktu, insanlar burada onunla tanışmak için bekliyordu. Acaba Danko da burada olabilir miydi?

Sırada olanların yüzünü tek tek taradım.

Zayıf, uzun, tepesi açılan bir adam gördüm. Kaşları kalındı, birbirinden uzak kısık gözleri vardı. Sağa sola giden insanlar önümü kapatıyordu. Fakat kesinlikle emindim, Charles Danko tıpatıp babasına benziyordu.

Başımı öteye çevirip elimdeki telsize konuştum. "Onu buldum, Joe! Adam burada."

Danko başkan yardımcısıyla tanışmak için sıraya girmişti. Kalbim küt küt atıyordu. Sol eli ceketinin cebindeydi. Acaba bir tür uzaktan kumanda mı tutuyordu? Onu içeri nasıl sokmuştu?

"Rodin heykelinin bulunduğu odadayım Joe. Adam tam karşımda duruyor."

Molinari, "Sakin bir yere ayrılma, oraya geliyorum," dedi. "Riske girme."

Birdenbire Danko'nun bakışları bana yöneldi. Belki soruşturmayla ilgili televizyon haberlerinde görmüştü beni, belki de alnımda "polis" diye yazıyordu, bilmiyorum. Fakat beni tanımış gibiydi. Gözlerimiz birbirine kenetlendi.

Onun beklediği kuyruktan çıktığını gördüm. Gözlerini benden ayırmıyordu.

Ona doğru bir adım attım. Silahıma ulaşmak için ceketimin önünü açtım. En az bir düzine insan yolumu kapatıyordu. Bir saniye kadar Danko'yu kaybettim. Yalnızca bir saniye. Kalabalık tekrar açıldığında, Danko artık orada değildi. Beyaz Tavşan tüymüştü.

105. BÖLÜM

Dirseklerimle kalabalığı iterek onun bir saniye önce durduğu yere gittim. Gitmişti!

Gözlerimle odayı taradım. "Onu kaybettim," dedim elimdeki telsize. "Kalabalığın içine karışmış olmalı. Orospu çocuğu!" Kendime çok kızmıştım. Allah benim belamı versin

Charles Danko'yu hiçbir yerde göremedim. Bütün erkekler smokin giymişti, hepsi birbirine benziyordu. Bütün bu insanlar tehlike altındaydı, belki ölümle yüz yüzeydi.

Rozetimi göstererek bir polis barikatından geçtim, bir koridordan koşarak müzenin olduğu yere vardım. Danko'dan hiçbir iz yoktu. Tekrar ana balo salonuna döndüm ve Molinari yle karşılaştım.

"Burada. Onu gördüm Joe. Beklediğimiz an bu."

Molinari başıyla onayladı ve telsizine hiç kimsenin, hiçbir koşulda binadan çıkmasına izin verilmemesini emretti. Eğer tam şu anda bir bomba patlarsa, diye düşünüyordum, oradaki herkes ölecekti. Bu tam bir felaket olurdu. Ben de ölecektim. Molinari de. Rincon Center'dan daha kötü olacaktı.

Danko, neredesin?

Birdenbire onu görür gibi oldum. Daha doğrusu gördüğümü sandım. Uzun, başı açık bir adamı işaret ettim. Bizden uzaklaşmaya, kalabalığa karışmaya çalışıyordu. "Bu o!"

"Danko!" diye haykırdım. Koltuğumun altındaki kılıftan silahımı çektim. "Danko! Dur!"

Kalabalık ceketinin cebindeki elini dışarı çıkardığını görmeme yetecek kadar bir boşluk yaratarak ayrıldı. Gözlerini gözlerime dikti yine ve gülümsedi. Elindeki neydi?

"Polis!" diye haykırdı Molinari. "Yere yatın!"

Charles Danko'nun avucunda bir şey vardı. Bir silah mı yoksa bir kumanda aleti mi, anlaşılmıyordu.

Fakat sonra gördüm onu. Elinde plastik bir kutu tutuyordu. Tanrı aşkına elindeki neydi? Elini havaya kaldırdı, ateş ettim. Başka şansım yoktu.

Bir saniye sonra Charles Danko'nun üzerine atılmışım. Kolunu yakalamıştım, plastik şişeyi almaya çalıştım. Eline uzandım, tüm gücümle parmaklarını çözmeye çalıştım. Fakat eli sımsıkı kapanmıştı, gücüm yetmiyordu.

Acı içinde inlediğini duydum, elindeki plastik şişeyi bana doğru sıkmaya çalışıyordu. Tam yüzüme.

Molanari Danko'nun diğer tarafındaydı. Onu zaptetmeye çalışıyordu. "Ondan uzaklaş!" diye haykırdığını duydum. Şişe bu sefer Molinari ye yöneldi. Her şey çok hızlı, saniyeler içinde olup bitiyordu.

Danko'nun kolunu yakaladım. Bücktüm. Kırmaya çalıştım.

Bana doğru döndü, gözlerimiz buluştu. Hayatımda böyle nefret, böyle soğukluk hissetmemişimdir. "Piç!" diye bağırdım yüzüne, "Jill'i hatırla."

Tam o saniye plastik şişeyi sıktım.

Sprey yüzüne geldi. Tam yüzüne. Danko öksürdü, tükürmeye çalıştı. Yüzü korkunç bir maskeye dönüşerek buruştu. Diğer ajanlar da tutmaya çalışıyordu onu şimdi. Onu benden uzaklaştırdılar.

Danko zorla nefes almaya çalışıyordu. Ciğerlerini dolduran zehri atmaya çalışır gibi öksürüyordu.

"Bitti," dedim yüzüne karşı. "Sen bittin, işin tamam. Kaybettin. Sen kaybettin orospu çocuğu."

Gözleri bomboş gülümsedi. Yaklaşmamı işaret etti. "Hiçbir zaman bitmeyecek seni aptal. Her zaman başka bir asker daha vardır."

İşte o zaman silah seslerini duydum ve anladım ki gerçekten aptalmışım.

106. BÖLÜM

Silah seslerinin duyulduğu avluya koştuk. Joe Molinari yle birlikte kalabalığı yararak ilerledik. İnsanlar panik halindeydi, birkaç kişi çıkıyor, ağlıyordu.

Önce ne olduğunu göremedim, sonra anladım. Keşke hiç görmeseydim.

Elridge Neal sırtüstü uzanmıştı, beyaz gömleğinin üzeri kıpkızıl olmuştu. Amerika Birleşik Devletleri'nin başkan yardımcısı vurulmuştu. Tanrım, lütfen bize böyle bir trajedi yaşatma!

Gizli Servis ajanları bir kadını yere yapıştırmışlardı, on sekizinden, on dokuzundan daha yaşlı değildi. Kıvrık kızıl saçlar. Başkan yardımcısına doğru çığlık çığlığa bağııyordu. Sudan'da köle yapılmak için satılan çocuklardan, Afrika'da milyonları öldüren AIDS'ten, Irak ve Suriye'de petrol şirketlerinin işlediği suçlardan bahsediyordu. Neal ana salondan dışarı çıkarıldığında, onu burada beklemiş olmalıydı.

Birden kızı tanıdım, onu daha önce de görmüştüm, Lemour'un ofisinde. Odadan çıkmasını istediğimde bana parmak işareti yapan kızdı bu. Kahretsin, o yalnızca bir çocuk.

Joe Molinari kolumdan çıkıp başkan yardımcısının yanına çöktü. Lanetler okuyan, çığlıklar atan kız uzaklaştırıldı. Bu esnada avluya bir ambulans geldi. Ambulans ekibi arabadan atlayıp başkan yardımcısını hemen bir battaniyeye sardılar.

Charles Danko mu planlamıştı bunu?
Ona yaklaştığımızdan haberi var mıydı?
Bütün bunlar bir tezgâh mıydı? Onu yakaladığımızda yaşanacak karmaşadan mı yararlanmak istemişti yoksa? Ne demişti? Her zaman başka bir asker daha vardır.
İşte en korkuncuydu buydu. Danko'nun haklı olduğunu biliyordum.

107. BÖLÜM

Muayene için hastaneye gitmem gerekiyordu, ama yapamazdım. Buna vaktim yoktu. Joe Molinari ile birlikte kızıl saçlının yanında emniyete gittik. Annette Breiling'i saatlerce sorguladık, sonunda kızıl saçlı devrimci, başkan yardımcısını vuran soğukkanlı terörist çok geçmeden çözüldü.

Annette Breiling bilmemiz gereken her şeyi anlattı. Üstelik fazlasını da. Legion of Honor'daki asıl planı.

Berkeley'den birkaç mahalle aşağıda bulunan Kensington semtine vardığımızda saat sabahın dördüydü. Kapının önünde en azından altı yedi polis arabası vardı ve bütün polisler tepeden tırnağa silahlanmıştı. Yokuş yukarı bir sokaktı, San Pablo Reservoir'e bakıyordu. Çok hoş, şaşırtıcı derecede lüks bir sokaktı. Böyle bir sokaktan kötü bir şey çıkmasını kimse beklemezdi.

"Adamın keyfi yerinde," dedi Molinari, laf olsun diye söylemişti bunu. "Haydi beyefendiyle müşerref olalım."

Kapı Roman Dilleri Profesörü Dr. Roger Lemouz tarafından açıldı. Üzerinde pahalı bir bornoz vardı, kıvrık saçları darmadağındı. Gözleri camı ve kırmızıydı, o gece içip içmediğini, kutlama yapıp yapmadığını merak ettim.

Gırtlaktan çatlayarak gelen bir fısıltıyla, "Madam Teğmen," dedi, "konukseverliğimi istismar ettiğinizi düşünmeye başlıyorum. Saat sabahın dördü ve burası benim evim."

Uzun uzun nezaket sohbetlerine girme niyetinde değildim
Molinari'nin de böyle bir niyeti yoktu, "Cinayete azmettirmekten tutuklusunuz," dedi ve bir cevap beklemeden kapıyı iterek içeri girdi.

Arkadaki odadan Lemouz'un karısı ve iki çocuğu çıktı, olanları görmelerini istemezdim. Oğlan olsa on bir yaşlarında, kız on iki falandı. Molinari ve ben silahlarımızı yerine koyduk.

"Charles Danko öldü," dedim Lemouz'a. "Annette Breiling adında genç bir kadın, seni Jill Bernhardt ve diğer bütün cinayetlerden ele verdi. Stephen Hardaway'ın hücrelerini kuran kişinin sen olduğunu itiraf etti. Julia Marr'ı ve Robert Green'i hücreye sokan sensin. Charles Danko'yu sen kontrol ediyordun, onun nazik noktalarını çok iyi biliyordun. Kızgınlığını otuz yıl öncü gömüldüğü yerden sen çıkardın. Onu bir kukla gibi kullandın."

Lemouz yüzüme karşı kahkaha attı. "Sözünü ettiğiniz insanları tanımıyorum. Şey, Bayan Beiling benim öğrencimdi. Ne var ki üniversiteyi bıraktı. Büyük bir hata yapıyorsunuz, eğer ayrılmaya niyetiniz yoksa, avukatımı aramak istiyorum."

"Tutuklusunuz," dedi Joe Molinari, kuşkuya yer bırakmayan resmi bir tonla. "Haklarınızın okunmasını ister misiniz Profesör? Seve seve yaparım."

Lemouz gülümsedi, tuhaf, korkutucu bir gülümseme idi. "Hâlâ anlamıyorsunuz değil mi? İkinizin de kafası basmıyor. Bu yüzden belanızı bulacaksınız ya. Bir gün bütün ülkeniz çökecek. Çökmeye başladı bile."

"Gözden kaçırdığımız noktanın ne olduğunu neden açıklamıyorsunuz?" diye sordum, kelimeleri suratına tükürür gibi.

Başıyla onayladı, sonra ailesine doğru döndü. "Gözden kaçırdığınız şey bu." Küçük oğlunun elinde bir silah vardı ve nasıl kullanıldığını bildiği çok açıktı. Çocuğun gözleri en az babasınınki kadar soğuktu.

"İkinizi de öldürürüm," dedi, "büyük bir zevkle."

"Size karşı birleşen ordu büyük bir ordudur. İstedikleri adalet. Kadınlar, çocuklar, herkes bizim askerimiz Madam Teğmen. Anlayın artık. Üçüncü Dünya Savaşı başlamıştır."

Lemouz serinkanlı bir biçimde ailesine doğru yürüdü ve oğlunun elindeki silahı aldı. Bize doğru tuttu onu. Sonra karısını, oğlunu ve kızını öptü. Şefkatli, içten öpücüklerdi. Karısının yanaklarından aşağı yaşlar boşalıyordu. Lemouz her birinin kulağına bir şeyler fısıldadı.

Geri geri yürüyerek başka bir odaya gitti. Koşar adım ayak seslerini duyduk. Evin içinde bir yerlerde bir kapı çarpıldı. Nasıl kurtulacağını sanıyordu?
Evin içinde bir silah sesi duyuldu.
Molinari ile birlikte sesin geldiği yöne koştuk.
Onu yatak odasında bulduk. Sağ şakağından tek kurşunla kendini vurmuştu.
Öteki odadan karısının ve çocuğunun çığlıkları duyuluyordu.
Herkes bizim askerimiz, sözleri yankılanıyordu beynimde. Bu asla durmayacak, değil mi?
Üçüncü Dünya Savaşı bu mu?

108. BÖLÜM

Charles Danko bana risin bulaştıramamış. Moffit'teki toksiloloji bölümünde incelenmedik yerimi bırakmayan doktorlar öyle söylüyordu.

Ve başkan yardımcısı kurtulacaktı. Duyduğuma göre iki kat aşağımdaydı, hatta Washington'la telefon görüşmesi yapacak kadar iyiydi.

Tüplerden, vücuduma yapıştırılmış kablolardan, nabzımı ve soluğumu kontrol eden monitörlerden ibaret bir labirentte geçirdim bütün günü. Danko'nun üzerinde bulunan iki şişenin içeriğine risin teşhisi konmuştu. Yüzlerce insanı öldürmeye yetecek bir miktardı. Danko'nun ciğerleri risin dolmuştu ve öleceği kesindi. Bunu duyduğuma üzülmemiştim.

Öğleye doğru başkandan, evet Amerika Birleşik Devletleri başkanı aradı, kulağıma bir telefon dayadılar, başım dönüyordu, altı defa falan kahraman kelimesini duydum. Başkan bana şahsen teşekkür etmeyi sabırsızlıkla beklediğini bile söyledi. Hele zehir testleri bir sonuçlansın da, diye şaka yaptığımı hatırlıyorum.

Kısa bir uykunun ardından gözlerimi açtığımda, Molinari yi yatağımın ayakucunda oturur buldum.

Gülümsedi, "Hey, ben sana 'Kahramanlık yok,' dememiş miydim?"

Gözlerimi kıptım, gülümsedim. Gurur duymaktan ziyade, beni böyle tüplere, monitörlere bağlı görmesinden mahçup olmuştum.

Göz kırparak, "İyi haber şu ki," dedi, "doktorlar bir şeyin olmadığını söylüyor. Ne olur ne olmaz diye seni birkaç saat daha nezaret altında tutmak istiyorlar. Dışarıda seni parçalarına ayırmayı bekleyen aç gazeteciler var."

"Kötü haber?" dedim.

"Birinin sana gazeteye poz verirken nasıl giyineceğini öğretmesi lazım."

"Bana eski moda mı diyorsun?" diye gülümsedim.

Redingotunu kolunun üzerine atmış olduğunu fark ettim. Üzerinde onu ilk gördüğüm zaman giydiği mavi takım elbisesi vardı. Çok güzel bir takım elbiseydi ve ona çok yakışıyordu.

"Başkan yardımcısı taburcu ediliyor. Bu akşam Washington'a dönüyorum."

Tüm becerebildiğim, başımla anladım işareti yapmaktı.

"Tamam."

"Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Tamam değil, çünkü benim istediğim bu değil."

Güçlü olmaya çalışarak, "İkimiz de böyle olacağını biliyorduk," dedim. "Bir işin var, yetiştirilmesi gereken stajyerler..."

Molinari kaşlarını çatı. "Elinde ölümcül bir zehir tutan bir adamın üzerine atlayacak kadar cesursun, ama istediğin bir şeyi talep etmene yetmiyor bu."

Gözümünden bir damla yaş aktığını hissettim. "Şu anda ne istediğimi bilmiyorum," dedim.

Molinari biraz daha yaklaştı, elini yanağıma götürüp gözyaşını sildi. "Sanırım biraz zamana ihtiyacın var. İşler yoluna girince oturup düşünmelisin, hayatında bir insan istiyor musun istemiyor musun, karar vermelisin. Bir ilişki Lindsay, bir ilişki."

Elimi tuttu. "Benim adım Joe, Lindsay. Molinari değil. Müdür, şef, zart zurt falan değilim. Ben senden ve benden bahsediyorum. Daha önce incindin, ya da yakın bir dostunu kaybettin diye şakaya da vurmuyorum işi. İlla da hayal kırıklığıyla sonuçlanmak zorunda değil Lindsay. Senin de mutlu olmaya hakkın var. Ne dediğimi anlıyorsun, değil mi? Sence eski kafalı mıyım?"

"Eski kafalısın," dedim, tam da beni itham ettiği şeyi yapıyordum, ciddi olmam gerekirken şakaya vuruyordum.

Sanki boğazıma bir şeyler tıkanmıştı. Ne zaman kalpten bir şey söylemek istesem böyle olurdu. "Ece, bu tarafa yolun düşecek mi?"

"Konuşmalar, güvenlik konferansları, birkaç ulusal güvenlik krizi..."

Güldüm. "İkimiz de espri yapmadan duramıyoruz."

Molinari göğüs geçirdi. "Biliyor olmalısın, ama yine de söyleyeceğim: Ben puştun teki değilim Lindsay. İlişkımız yürüyebilir. Bundan sonraki adım sana kalmış. Denemek için adım atmalısın Lindsay."

Ayağa kalktı ve eliyle saçımı okşadı. "Doktorlar bunun kimseye bir zararı olmayacağını söyledi," dedi ve eğilerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Dudakları yumuşacıktı, benim dudaklarımsa gecenin etkisiyle hâlâ kupkuruydu. Onu öptüm. Neler hissettiğimi göstermek istiyordum, çünkü ona ne hissettiğimi söylemeden gitmesine izin vermenin çılgınlık olduğunu biliyordum.

Joe Molinari doğruldu ve redingotunu kolunun üstüne attı. "Sizi tanımak benim için bir ayrıcalık ve onurdu Teğmen Lindsay Boxer."

"Joe," dedim, gidişini görmek beni korkutuyordu.

"Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Kapıya doğru gidişini seyrettim. "Bir kızın ne zaman bir milli güvenlik sorunu yaşayacağını asla bilemezsin."

"Evet," diyerek döndü ve gülümsedi. "En zayıf noktamdan yakalarsın beni."

109. BÖLÜM

O ikinci doktor yanıma geldi ve bir kadeh güzel şarabın iyi leşi iremeyeceği hiçbir sorunum olmadığını söyledi.

"Dışarıda seni evine götürmek için sabırsızlanan insanlar var.

Claire ile Cindy boyunlarını kapıdan uzatmış gülümsüyorlardı.

Beni arabayla evime bıraktılar. Bir duş aldım, üstümü değiştirdim, hatta Martha' yı kısa bir yürüyüşe çıkardım. Ofiste beni bekliyorlardı. Herkes üstüme atlıyordu. Kızlara daha sonra Susie'de buluşmak üzere randevu verdim. Mutlaka bir araya gelmeliydik.

Adalet Sarayının merdivenlerinde basına demeç verdim. Tom Brokaw televizyon istasyonuna bağlanıp benimle röportaj yaptı.

Danko ile Hardaway'i nasıl bulduğumuzu anlatırken, üzerime bir titreme geldi. Sanki konuştukça içim boşalıyor, üzüntüm artıyordu. Jill ölmüştü, Molinari gitmişti, kendimi kahraman gibi hissetmiyordum pek. Telefon çalacak, başka bir cinayet haberi verilecek, hayat her zaman olduğu gibi devam edecekti. Fakat artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

Saat dört buçuk gibi kızlar beni almaya geldi. O sırada raporları yazıyordum. Her ne kadar Jacobi ve Cappy polis kuvvetlerindeki en iyi teğmenin kendilerinininki olduğu konusunda "İyi olduğunu söylemiş" dedi Cindy. "Bize öyle demiştin."

"Jill hep öyle değil midir? Onun hiç yardım istediğine tanık oldun mu? özü şu, o sırada onun yanında değildim. Yanlış ya da doğru, ne zaman Joe ye baksam Jill'i görüyorum. Bana ihtiyacı olan J ili "i ve belki eğer o gün yanma gitseydim, şu anda yanımızda oturacak olan Jill'i."

Kimse bir şey söylemedi. Tek kelime bile. Dişlerimi sıkıp, gözyaşlarımı tutarak öylece oturdum.

"Sana ne düşündüğümü söyleyeyim," dedi Claire. Parmakları masayı kat etti ve elimi tuttu. "Senin beyin hücrelerin aşırı çalışıyor güzelim, hayatında bir kerecik eğlenmiş olmanın Jill'in başına gelenleri değiştirebileceğine gerçekten inanıyor musun? Biliyorsun, senin mutlu olmanı en çok o isterdi."

"Bunu biliyorum Claire," dedim, "ama aklımdan atamıyorum.

"Atsan iyi olur," dedi Claire elimi sıkarak, "çünkü tüm yaptığın kendine acı çektirmek. Herkes mutlu olmaya layıktır Lindsay. Sen bile."

Kokteyl peçetesiyle gözümü kuruladım. "İki oldu işitiyorum bunu bugün," dedim, gülümsememi bastıramadım.

"Eh işte, bizim Lindsay Boxer'ımız," dedi Claire yüksek sesle ve kadehini kaldırdı. "Ve güzel kızımızın hayatında bir kez olsun bunu açık ve net anladığı andır bu an."

Bardan gelen bir ses konuşmamızı kesti. Herkes televizyonu işaret ediyordu. Aptal bir top oyunu değil, benim yüzüm vardı. Tom Brokaw bana sorular soruyordu. Barın her yerinden ısıklar, alkışlar yükseldi.

İşte, akşam haberlerine çıkmıştım.

110. BÖLÜM

Joe Molinari uçuş görevlisinin getirdiği votkadan bir yudum alıp, hükümete ait jetin koltuğuna yaslandı. Bir aksilik çıkmazsa Washington'a kadar uyuyacaktı. Öyle umul ediyordu. Hayır hayır, kesinlikle uyurdu; horul horul. Günlerden sonra ilk defa.

Sabahleyin içişleri Bakanlığı'na rapor vermesi için iyice dinlenmiş olması gerekiyordu. Bu olay tümüyle sona ermiştir, diyebilecekti. Eldridge Neal iyileşecekti. Yazılması gereken raporlar vardı. Belki kongreden bir alt komitenin sorularına cevap vermek durumunda kalacaktı. Halkta genel bir kızgınlık vardı ve buna dikkat edilmesi gerekiyordu. Bu sefer terör dışarıdan gelmemiştir.

Molinari lüks koltuğuna yaslandı iyice. Bütün önemli olaylar bir bir geldi gözünün önüne. San Francisco'daki bombalamayı olayını öğrendiği pazar gününden, Danko'nun peşine düşüşüne, Lindsay Boxer'ın dün gece G8 kabulünde onunla boğuşmasına kadar her şey gözünün önündeydi. Ne yazacağını biliyordu; adlar, ayrıntılar, olayların akışı, sonuç. Her şeyi açıklayabilirdi, tek bir şey hariç.

Onu.

Molinari gözlerini kapadı ve inanılmaz bir melankolinin onu ele geçirdiğini hissetti.

Kolları birbirine her değiştiğinde bütün vücudunu titreten elektriği nasıl açıklayacaktı? Ya Lindsay'in bir göl kadar derin yeşil gözlerine baktığında hissettiklerini? Lindsay hem sert, hem güçlü, hem korunmasız hem kırılıyordu. Tıpkı ona benziyordu. Üstelik komikti de, hele komik olmak isterse.

Keşke büyük, romantik bir şey yapabilsem diye düşündü. Tıpkı filmlerdeki gibi, onu bir uçağa atıp uzaklara götürmek. Ofisi arayıp, Komitenizin biraz beklemesi gerekiyor efendim, daha önemli işlerim var. Yüzünü bir gülümsemenin kapladığını hissetti.

"Beş dakika içinde kalkacağız efendim," diyerek bilgi verdi uçuş görevlisi.

"Teşekkür ederim," dedi başıyla onaylayarak. Rahatlamaya, keyiflenmeye çalış. Uyu. Evine dönecekti, evini özlemişti. İki haftadır bir valizle yaşıyordu. Böyle sona ermesini istemezdi, ama eve dönmek güzel olacaktı. Gözlerini bir kez daha kapadı.

"Efendim," dedi uçuş görevlisi. Uçağa üniformalı bir havaalanı polisi gelmişti; havaalanına kadar eşlik etmek için.

"Üzgünüm efendim," dedi polis. "Acil bir durum söz konusu. Uçağı kapıda tutmam ve sizi tekrar havaalanına götürmem söylendi. Polis aramanız için bana bu numarayı verdi."

Bir kaygı dalgası sardı Molinari'nin bedenini. Şimdi ne olmuştu? Kağıdı polisin elinden alıp cep telefonuna ve çantasına uzandı. Pilota beklemesini söyledi. Polisin peşinden giderken verilen numarayı çevirdi. Telefonu kulağına dayadı.

111. BÖLÜM

Molinari kapıda görünür görünmez telefonum çalmaya başladı.Orada durup onun gelişini seyrettim. Kulağıma dayanmış telefonu, beni görünce olup biteni anlamaya başladı. Yüzüne bir gülümseme yerleşti. Büyük bir gülümseme.

Hayatımda hiç bu kadar gergin olmamıştım. Aramızda belki on beş adım, öylece durup birbirimize baktık.

"Acil durum benim," dedim telefona, "yardımına ihtiyacım var."

Önce gülümsedi, ardından kendini toparlayıp yüzüne ciddi bir ifade takındı. "Çok şanslısınız, acil durum dendi mi ben gelirim akla."

"Benim bir hayatım yok," dedim. "Çok güzel bir köpeğim var. Arkadaşlarım. İyi bir işim. Üstelik işimde iyiyim. Ama bir hayatım yok."

"Peki benden talebiniz nedir?" dedi Molinari bana doğru yürümeye devam ederek.

Gözleri ıslı ısıldı, başışlayıcıydı. Bir sevinç ışıltısı yayılıyordu onlardan, aramızdaki uzaklığı aşıp geçiyordu bu sevinç. Kalbim pır pır ediyordu.

"Seni," dedim. "Seni istiyorum. Ve jeti."

Güldü ve tam önümde durdu.

"Hayır," başımı iki yana salladım, "sadece seni istiyorum. Sana bunu söylemeden uçağa binmene izin veremezdim. Dünyanın öbür ucunda olsan fark etmez, sen istersen deneyebiliriz. Konferanslarda ve ara sıra ulusal krizlerde buraya geldiğini söylemiştin... Ben de gelirim fırsat buldukça. Beyaz Saray' da kalmak için bir davetiyem bile var. Sen Beyaz Saray'da bulundun. Belki birlikte..."

"Şşş." Parmağını dudaklarıma koydu. Sonra eğildi ve beni orada öptü. Kendimi konuşmaya öyle kaptırmıştım ki, kelimeler ağızımda yarım kaldı. Omurgamdan bir ürperti geçti. Tanrım, öyle doğaldı ki, beni böyle sarması öyle doğal geliyordu ki. Kolumu boynuna doladım ve tüm gücümle onu kendime bastırdım.

Birbirimizi bıraktığımızda Molinari sırttı. "Demek Beyaz Saray'a bir davetiyen var ha? Lincoln Yatak Odasında uyumanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir."

"Hayal gücünü kullan," dedim o derin mavi gözlere gülerek. Sonra koluna girdim ve onanla birlikte terminale doğru yürümeye başladım. "Başkentteki masanız Sayın Müdürüm. Bana daha cazip geliyor..."